

CSOMOR HENRIETT

Szárnyaló gondolataim szülőfalumból

NOVELLÁSKÖTET

KIADOTT KÖNYVEIM 12.

CSOMOR HENRIETT

SZÁRNYALÓ GONDOLATAIM
SZÜLŐFALUMBÓL

NOVELLÁSKÖTET

KIADOTT KÖNYVEIM 12.

MEGJELENT MAGÁNKIADÁSBAN
2019. JÚNIUSÁBAN A 90. KÖNYVHÉT ALKALMÁBÓL

BORÍTÓTERVEZŐ: CSOMOR HENRIETT

TARTALOMJEGYZÉK

01. Előszó és ajánlás Csomor Henriett tizenkettedik könyvéhez
02. Köszönetnyilvánítás
03. Aranyfülbevaló
04. Gyermekkorom legszebb nyarai
05. Ötöslottó álom
06. Szeretet fénye
Kísérő versem: Halványuló ünnepek
07. Kis kunyhó az erdő szélén
Kísérő versem: Szívem rejtekére költöztél
08. Felejthetetlen fájdalom
Kísérő versem: Temető gyertyaláng fényében
09. Aranyos bácsika
10. Szív rejtekén
Kísérő versem: Árnyas lombú fák alatt
11. Szőlőhegyi emlékeim
12. Kitartás a mindennapokban
Kísérő vers: Nagy Vendel: Elszökött a kecském
13. A száguldás szerelmese
Kísérő versem: Ködfátyolban
14. Négy lábú hűségese társ
15. Saját bőrén tanul az ember
16. Karácsony csodás pillanata
17. Hitem ereje
Kísérő vers: Némedi Ferenc atya
18. Egykori tanárom
19. Reményt hoztál
Kísérő versem: Reményt adtál
20. Hittel és akarással
Kísérő verseim: Színpadi kép
Fohász Istenemhez
21. Püspökszentlászlói túrám
Kísérő versem: Ringat a táj
22. Fák országa
Kísérő versem: Képzetelemnek nem szab határt semmi sem
23. Icipici gomb csodákra képes
24. Okostelefontól az okoszemüvegig
25. Tortúrám küzdelmei...
26. Fehér bottal az erdőben
27. Visszatér a vándor egy jó szóért
28. Jobb kezem mutatóujja
Kísérő verseim: Gúzsba köti lelkemet a félelem
Valóság és képzelet
29. Szárnyra kapott gondolatok
30. Erő felett dolgozik naphosszat
31. Valóra vált álmom
Kísérő verseim: Patak fakad a világra
Képzetelem oltára
32. Drága Nagypám!
Kísérő versem: Szívem rejtekére költöztél

33. Árnyas lombú fák alatt
Kísérő verseim: Hazavágyom
Békében szunnyadok
34. Régi idők szép emléke
Kísérő verseim: Téli kép
Repül a szán
35. Mindennapi korlátokkal kiszolgáltatottan
Kísérő versem: Más vagyok
36. Egy reggel gondolatai
Kísérő versem: Magányomban
37. Nagypám emlékei közt éltem sokáig
38. Megtisztító eső
Kísérő versem: Fekete felhők feketéllnek
39. Ahová muszáj bejutni
40. Alázatosan az utca forgatagában
41. A Mecsek virága
42. Csokoládés doboz
Kísérő versem: Hazavágyom
43. Az első őszi nap
Kísérő versem: Őszi avar paplanja
44. Ünnepvárás decemberben
Kísérő versem: Szentestén
45. Betondzsungel
Kísérő versem: Ismeretlen felé
46. Egy hülye nap margójára
47. Ilyen nincs és mégis van
Kísérő versem: Őszi reggel
48. Földhöz ragadva
49. Elcsendesül a világ
Kísérő versem: Kis fenyőág Szentestén
50. Édesanyám, mindenem
Kísérő verseim: Édesanyám betegségében
Őrangyalom
51. Érzéseim hullámvasútján
52. Lelki szemem előtt lebeg
Kísérő verseim: Végső menedék
Nem maradt más, csak a bánatom
53. Elválaszthatatlanok
54. Gyöngy lovam újjászületése

01. Előszó és ajánlás

Csomor Henriett tizenkettedik könyvéhez

Előszó

Köszöntöm kedves olvasóimat. Csomor Henriett vagyok, egy Baranya megyei faluban élünk kettesként az édesanyámmal. Hosszúhetényben, ahol körülölel a festői táj, és a négy évszak váltakozása nagyon szépen megmutatja önmagát.

Szoktam mondani, már csak egy tó hiányzik a boldogságomból, leülnék a partjára, s lábamat hűsítő vizébe lógatnám. Azonban nekem a csendes madárcsicsergéses erdő ad nyugalmat, s teljes felüdülést. Itt „születnek” a legjobb gondolatok a tudat alatt titokban. Sohasem tudhatom, hogy mikor kerül felszínre. Kavargó gondolataimat mikor vehetem papírra. Néha képzeletemben hallom, hogy sercegne a tollam a papíron, ha kézzel írnám a gondolataimat. De csak a laptop billentyűinek állandó kattogását hallom. Már huszonegynéhány éve, mert mozgássérült vagyok és szabadkézzel nehezen írok.

Az írás a legszebb dolog életemben, fogalmazni már kisiskolásként is szeretem, de akkor csak megelégedtem ha néha írok. Manapság, ha napokon belül nem tudok írni, akkor „kétségbe vagyok esve”, édesanyám gyakran mondja ilyenkor: menj, motoroz egyet s meglátod, megjön az ihlet. S valóban, egy szó vagy egy kisvirág, ami megragad, s napokkal később újra felszínre tör agyam kis szegletében, írásra késztet.

A világ nemigen törődik a magamfajta mozgássérülttel, aki csak azt látja, hogy kiszolgáltatottan élek. S nem kíváncsi rá, hogy talán a szellemem ép. Napjaimban örömet ad nekem az alkotás, s az olvasói köröm. A monitor egy csodálatos „fal”, mely csak a szellemi értéket engedi át, a fizikai állapot a szemnek láthatatlan.

Ötvenkét novellát, közel másfél év alkotását, egy csokorba szedtem, hogy kedves olvasóimnak megmutathassam tizenkettedik könyvem, „Szárnyaló gondolataim szülőfalumból” címmel.

Minden kedves olvasómnak jó olvasást és kellemes időtöltést kívánok.

Tisztelettel:

Csomor Henriett
Hosszúhetény

2019. május 15.

Ajánlás Csomor Henriett 12. könyvéhez

Egy fiatal hölgy életében mindenképpen eseményszámba megy, ha írásai megjelenhetnek valamilyen formában.

Gondolhatnánk, hogy a szokás nagy úr, és Heni igencsak hozzászokhatott könyvei megjelenéséhez, bár minden kötet más, és egy hasonló, de néha mégiscsak új arcát mutatja a szerzőnek.

Ez a sok könyv az önkifejezés egyik formája, mivel másféle lehetőség nemigen adódik nehéz életében.

Ez hozhat némi sikert, ismertséget, és egy kis elismerést. Ez a szerkesztői formáció egy kissé rendhagyó is lehetne, vagyis hát az is. Egy vers, ráfelel egy novella, vagy oda kapcsolódik egy újabb vers.

A jelenlegi könyv egy válogatás, összegzés eddigi írásaiból, és egymásnak felelgetnek a novellák, glosszák, karcolatok és a versek, amik vagy előbb, vagy utóbb készültek el.

Fogadják ezt a kötetet érdeklődve, az újdonság erejével és kifejeződéssel.

A Könyvhét méltó helyi megünneplése is lehet ez a tanulmánynak is beillő kötet, hiszen egy fiatal hölgy életének nehézségeit mutatja be szülőfaluján és nehezen élhető sorsán keresztül, születésétől napjainkig bezárólag, leginkább kronológiai és történeti sorrendiségbe fűzve.

Motorjának sebességét, amivel közlekedik, a teknősbéka állapotból futó nyúl formációjába állítja leginkább, vágatva egy érthetőbb világ felé.

Remélhetőleg egyszer utol is éri.

A KÉPEN NAGY VENDEL LÁTHATÓ

Kritikusok figyelmébe

Éjszaka születtem
Lanttal a kezemben
Eleve megfenyegetve
A költészetnek
Mindenféle Múzsáit,
S megtapasztalva
A forrongó pokolnak
Kémbűzös bugyrait.
S a Parnasszusra felhágva
Miközben folyton szállt a dal,
Sokakban felötlött
Gyenge testemnek
Ganajba tiprása
Ez volt többeknek
Legfőbb óhajtása.
Pitiáner irigyeknek
Álnok ármánysága.

Álságos kultúrák
Belterjes világa.
S vesztek el öröknek hitt
Nemes gondolataim,
A feledés homályába.
Évek elmúltával
Kihunyni készülő
Öregedőn romos
Rideg cemende
Fekete kemence lukába
Agg testemet elrejtve
Az örök feledésbe temesse.
Ráutalva arra,
A száraz fát kezében tartva,
Mindenki maradjon
Annál a fánál,
Amelyiket kapta.
S majd, a végítélet során,
Mi marad egy költő után?
Néhány könyv csupán,
S egy-két örökérvényűnek
Vélt gondolat.

Ebben a versben egyesítve láthatják az ide illő, de egyben általánosnak is vélhető gondolatokat egyaránt. Mindenképpen olvasásra ajánlom ezt a könyvet, akár ha egy jól megszerkesztett könyvnek, vagy egyszerűen csak vegyes felvágottnak gondolják. Egy kérésem van csupán, ne alkossanak elhamarkodott ítéletet, ha valami nem világos, menjenek vissza újra, hogy hátha átsiklottak valamin és nem értik ezt a lelkivilágot.

Kívánok kellemes elmerülést, és maradandó élményt.

Barátsággal, Nagy Vendel

Szekszárd, 2019. május 15.

02. Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

Köszönöm Nagy Vendelnek a megtisztelő ajánlást novelláskötetemhez.

Hálásan köszönöm Nagy Vendeltől kölcsönkapott versét, amely díszíti novellámat.

03. Aranyfűlbevaló

1956-ban a forradalom idején, anyai nagyszüleim egy baranyai kisleluban éltek Szilágypusztán.

Ez egy régi uradalmi birtok volt, egy kastéllyal, s körülötte cselédházak álltak. A későbbiek során a kastélyból irodák, illetve a cselédházakból családi házak lettek. Jobbára azok laktak itt, akik az állami gazdaságban dolgoztak.

Nagyapám napestig a földeken dolgozott. Ő nagyon csendes, halk szavú, szorgalmas ember volt. Élt-halt a családjáért, végtelenül türelmes, s szelíd lelkülettel bírt, kislánya mosolyában fürdött. Nem múlhatott úgy el a nap, hogy ne ölelte volna meg gyermekeit, és ne vitte volna ölbe ki kislányát a nyár esti csillagos eget nézni. Az aranyszőke hold mosolygott, s a csillagok fényesen ragyogtak, miközben a Göncölszekeret követték. A kislány picit karját édesapja nyaka köré fonta, és arcát puszilgatta. Apja vállán aludt el. Óvatosan bevitte a szobájába, s ágyába fektette. Egy darabig még ott ült mellette, mert a kislány félálomba motyogta: apa ne menj el, nagyon szeretlek. Még sokáig nézte a hatéves Erzsikét, aki fiatal kora ellenére sokat segít a ház körül. Végre ő is lefeküdt, s megpihentette fáradt testét.

Virradatkor kakasszóra ébredt.

Megsimogatta Rexit, a kutyát, s azt mondta neki: vigyázz a családomra, este jövök, és betette maga után a kiskaput.

Édesanyjuk is hamar elindult a gazdaságba megfajni a teheneket, kiganézni, s megetetni őket. Az esti fejésnél már Erzsike is ott volt édesanyja mellett, állt, kis pléh bögréje kezében, és anyukája merített neki a frissen fejt langyos tejből. Jól is esett neki, az egésznapos futkosás és fáramászás után. A falu apraja-nagyja mindig együtt játszott, az egész terület az övék volt, míg a szülők a mezőgazdaságban dolgoztak. Gyakran lementek a kastélyparkba, ahol kedvükre kuglizhattak. Kis csapatokat alkottak, s órákig játszottak a friss levegőn. Rex mindig velük volt, soha nem bántott senkit, de nagyon védte kis gazdáját. Míg ők játszottak, addig Rex boldogan heverészett az árnyékot adó fűzfa tövében.

Aratás idején rengeteg hatalmas kazlakban állt szalma, a gyerekek imádtak rá felmászni, ugrálni rajta. Boldogan sikongattak, miközben lecsúsztak a kazlakról. Erzsike öcsikéje is előszeretettel felmászott, gondolta, ha a nővére lecsúszott, akkor ő is, és különben is már nem először csinálja. Fiú léteére nagyon nyámnyila gyerek volt. Mindig a tűzről pattant nővére húzta ki a bajból. Szóval, a fiúcska vidáman csúszott lefelé a kazalról, és hirtelen egy üregbe esett bele. Körbe állták a kazlat, azt sem tudták, mi fog történni, megrémültek mind. Azt hitték, megfullad, de valahogy mégis kimászott, hajaszála sem görbült a kis gézengúzban.

Így teltek-múltak a napok, hetek, hónapok. Kukoricaszedéskor a szülők magukkal vitték a gyerekeiket segíteni. Nagyon hosszúak voltak a kukoricasorok, de bírni kellett, mert édesanyjuk nem tűrte a siránkozást. Sosem játszott velük, s feleannyi szeretetet nem kaptak édesanyjuktól, mint én most édesanyámtól.

Kezükbe kaptak egy szöveget rajta egy madzaggal, hogy a szöveget el ne hagyják. Ráakasztották a csuklójukra, a szöggel felhasították a kukorica csomót, valamelyest könnyebb volt leszedni a szárról. Édesanyjukkal egy darabig együtt haladtak a gyerekek, mikor elfáradtak, inni adtak a szomjazó munkásoknak.

Erzsike tűrte az egész napba beletartó munkát, mert végtelenül kitartó és türelmes, s pont olyan szelíd lelkületű, mint drága nagyapám volt.

Este édesapja karjaiban aludt el, mesélni sem kellett neki, olyan fáradt volt az ő egyetlen, édes kislánya. Elmerengve ült, hátát nekitámasztotta a falnak, kislányát magához ölelve tartotta. Édesszüleire gondolt, akik nagyon régen itt hagyták őt. Árvaként nőtt fel két testvérével együtt, de mindhárman különböző családoknál.

Édesanyám és édesapám mennyire örülnének a kis unokátnak, ha élnének.

El sem tudjátok hinni, mekkora örömet ad nekem a kislányom. Egyetlen kislányom, kérlek, soha ne változz meg, mindig ilyen kedves és aranyos legyél, szeretlek drágám, suttozta párás szemmel, aztán álomba zuhant.

Ekkortájt rengeteg orosz katona fordult meg az állami gazdaságban. Teherautószámra hordták a deszkákat, a Zengő-hegy csúcsára barakkokat építettek maguknak, hogy valahol meg tudják húzni magukat. El tudom képzelni, milyen szép látványt nyújtott az erdő világa. Szarvasok gyönyörű agancsaikkal a fejükön, csoportokban vonultak le a patakhöz szomjukat oltani. Fenséges érzés lehetett szarvasbögést közről hallani. Biztos történt olyan is, hogy puska-végre csaltak egy vaddisznót vagy egy őzet, aztán nyáron megsütötték és jót lakmároztak belőle. Senki se tudja, mit rejt a nagy, s kietlen erdő mélye.

A katonák javarészt barátságos emberek voltak. Különösen szerették a gyerekeket, nemegyszer kenyeret, s ritkán volt, hogy csokoládét is kaptak a gyerekek tőlük. Akkoriban nagy szó volt a csoki, mert igencsak szegények voltak. Erzsike nem ette meg a kis darab csokit, hanem hazavitte a családjának, s este a félhomályban mind a négyük egy kisebb falatot kapott belőle.

Másnap édesanyja a kislány lelkére kötötte, hogy mire hazaér, takarítsa ki a szobákat és a konyhát. Sürgött-forgott a lakásban, még öccsére is figyelt, nehogy rosszaságot csináljon. De az udvarban játszott farkaskutyájukkal. Néha berohant, hogy összeszedte a tojást a tyúk-anyóktól. Bementek a spájzba és betették a tojásokat a szakajtóba. A kislány nem szerette, ha rosszat csinálnak, mert tudta, hogy kikapnak. Édesanyja mindig a kisebbeket jobban szerette, öccsét különösen babusgatta, mert a fiúkat akkoriban még nagy becsben tartották, mondván, a fiúgyerek tovább viszi a családnevet.

Anyjáék tízen vannak testvérek, a szomszédos faluban éltek szüleikkel együtt. Az idősebb nővérek már kirepültek a családi fészekből. Kisöpörte a szemetet, s kidobta a szemétdombra. Később vette csak észre, hogy elveszett az egyik arany fülbevalója. Sírva kereste szegényke a fülbevalóját, de sehol sem találta. Tudta szegényke, hogy mikor szülei megvették neki, nagyon sokba került. S ő most elvesztette, amiért szülei annyit dolgoztak, kis szívét bánat rágta.

- Apukám, apukám, sírva futott apja elé.

- Mi történt veled kislányom? - kérdezte apja kétségbeesetten, s rohant a kislánya felé. Válláról a tarisznyáját is a földre dobta, hogy minél előbb fel tudja venni kicsikéjét.

- Mi történt veled, csillagom?

Átölelte apja nyakát, apja letörölte könnyeit.

- Elvesztettem a kiskori fülbevalómat, amit vetettek nekem, amikor megszülettem. Anyunak nem merem elmondani, biztos kiabálna velem, pedig nem akartam elveszteni, hidd el, apukám.

Apjának befelé hulltak a könnyei, nem szerette, ha kesereg a kicsikéje, majd megszakadt érte a szíve.

- Tudod mit, kincsem, most megetetjük a nyulakat, addig megnyugszol, s nem mondjuk el anyának, ez a mi kettőnk titka marad, ígérem, drágám, csak ne sírjál.

Bementek, beszélgettek, vacsora után apja fogta Erzsikét, s lefektette. Nagyon zaklatott volt a kislány, s nem bírta elengedni apját, így együtt aludtak azon az éjszakán.

Hajnalban, mikor felkelt, apja megsimogatta kislánya arcát, s megpuszilta, ne félj drágám, nem lesz baj, légy nyugodt, sietek haza hozzád. Nehezen hagyta otthon, mert tudta, mélyen szomorú a kislánya.

Aznap egy orosz katona, aki jól ismerte a kislányt, odahívta a kislányt magához.

- Igyisuda gyevocska.

Nem értette, hogy mit kér tőle az orosz katona, csak az ösztöne súgta neki, hogy menjen oda hozzá.

S átadta a kislánynak az arany fülbevalóját. Ő pedig illedelmesen megköszönte a katona bácsinak, hogy megtalálta a fülbevalóját.

Erzsike boldogan rohant haza, apukája kint volt az udvarban.

Apukája felvette, s magához ölelte a kislányát.

- Nézd apa, nyitotta ki tenyerét.

- Hol találtad meg csillagom?

- Egy katona bácsi találta meg a szemétben, apukám, megvan a születésem ajándéka.

Apjának könny csillant szemében a hatéves kislánya mondatán.

- Édes kislányom te vagy az életem legszebb ajándéka, és hosszan ölelték egymást.

2017. szeptember. 30.

Megjegyzés: A forradalom évfordulója alkalmából

04. Gyermekkorom legszebb nyarai

Azt is mondhatnám, hogy a Balaton a második otthonom volt sokáig. Itt voltam boldog nyaranta szüleimmel, amikor sátoroztunk. Csomószer emlékezhetem vissza anyuékkal töltött időkre egy-egy tábor alkalmával.

Boldogtalan időszakomban ide tértem vissza felejteni pár napra. Tolókocsimmal gurultam a sínek mellett, s közben zakatolt bennem a fájdalom, mert elvesztettem a szerelem első virágját. Kicsit tisztulva fejem a bánattól, újra láttam a mesés balatoni tájat. Világoskék egével, s a kék hullámvizével együtt. Ez leírhatatlan érzés, még most is ugyanúgy él bennem, mint gyermekként.

Reggel nyolckor megállt a piros Daciánk Balatonlellén a zöldlombú fa alatt. Boldogság fogott el, s már rohantam volna le a partra. - Gyertek már, valahányszor sürgettem szüleimet és húgomat izgatottan. Végre elindultunk a hangulatos utcán lefelé, anya kezét fogva. Élveztem, ahogy ringat a víz, s csak úsztam, enni azért kimentem. Hacsak egy napra mentünk le, akkor este hét körül indultunk hazafelé.

Két évesen ismertem meg a Balatont. Anya vitt be nagyon óvatosan, mert nem tudta, hogyan reagálok a nagy vízre. Kis sárga gumikenut is cipelt a vízbe, mondván: abban elleszek. Persze nem így történt, állandóan kihajoltam, kapálóztam, anya megunta és kivett. Élveztem, ahogy pacsálom a vizet, cseppet sem féltem. Attól kezdve a kenu kint a parton árválkodott, én meg a vízicsibe, bent a kis úszógumimmal visongva örültem a vízben.

Két év múlva húgomat szintén két évesen bevitte a Balcsiba. Ő nagyon félt, úgy kapaszkodott anyuba. A kenuba se tudta beültetni. Én akkor már négy éves voltam, és ott csibészkedtem apuval körülöttük, nekem a víz volt a szabadság.

Anyám mindig azt mondja, a betegségem ellenére rettenetesen vakmerő voltam. Mindent kipróbáltam, azt csináltam, amit a húgom. A tizedik nyaramon történt, hogy újra lent voltunk végre a Balatonon, három napig sátraztunk BÉlatelepen. Hála és köszönet anyunak, aki kiharcolta nekünk, hogy nyaraljunk pár napot. Apám sosem akart eljönni velünk, mert ott a birtoka, amit mindennél, s mindenkinél többre becsült. De mire bepakoltunk az autóba, s hajnal négykor útra készen álltunk, a kedvenc drapp színű térdnadrágom, s a piros moncsicis pólóm volt rajtam, arra apám is meggondolta magát, s vigyorogva beült az autóba. Persze a jobb első ülésre ült, anya vezetett. Oroszlónál a bukkanós úton mindig kértük anyát, hogy gyorsan menjen a bukkanókon, hadd csiklandozza hasunkat. Ha tudott, tette is kedvünket, hasunkat fogva a hátsó ülésen dőltünk a nevetéstől.

Ahogy leértünk BÉlatelepre, rögtön helyet kerestünk. Felvertük a kis fehér indián sátrunkat, amelyben bőven elfért volna hat ember is.

Tagadhatatlanul jól főz anya, ízes lecsót készített a kempingfőzőn, tíz ujjamat megnyalom utána.

Ebéd után lementük fürdeni és elkezdünk bolondozni. Aput nyaggattam, hogy dobáljon. Anya gumimatraccal sétált be, néha fröcsköltünk, felhőtlenül játszottunk. Majd apa elkezdett dobálni, örültem élveztem, nevetve kértem, hogy „még-még, apa”. Sokadik dobásnál véletlen kicsúsztam a gumiból, s elmerültem a víz alá. Tehetetlen voltam, hiába kapálóztam, láttam a sok hínárt, s az iszapot. Anya remegve kiabált az ijedtségtől ledermedt apámnak. - Csinálj már valamit, ugorj már a gyerekért. Perceken belül megtalált, tudtam, hogy nem hagy megfulladni, mert tudják, hogy nagyon szeretem őket. Hirtelen elkapta a lábam és felrántott. - Nagyon szeretlek benneteket! - mondtam levegőért kapkodva, és öleltem őket. - Apa még

egyszer! - kértem, nem félttem én eszem ágában sem volt megijedni. - Adok én nektek dobálózást! - mondta mérgesen anya, s kimentünk a partra, hazaballagtunk át a síneken.

Az esték nagyon hangulatosan teltek, sokat sétáltunk húgossal. Kagylókat szedtünk lent a parton, vékony kecses nyakú hattyúkat etettünk, egész közel merészkedtek a nagy kövekhez. Lágy szellő fújdogálni kezdett, hullámok fodrozódtak a vízen. Sirályok ültek a stégen, sose vágytam oda felülni, egyrészt, mert nem is tudtam volna felmászni rá, másrészt csobbanni jobb volt. Tesóm se mondta, hogy fent volt rajta. Figyeltük a viharjelző lámpát, s pirosat mutatott, siettünk vissza anyuékhöz. Mire beértünk, már csöpörgött az eső, gyorsan behúzódtunk a sátorba. Mind lefeküdtünk, s bebújtunk a hálósákunkba. Anya varrt maguknak két, barna steppelt anyagból hálósákat, nekünk vett két egyforma pirosat.

Apám letette a fejét, s már horkolt is. Mi meg beszélgettünk, s barkochbáztunk, aludni úgysem lehetett, mert túl hangosak a körülöttünk levő fiatal német szomszédok. A gyerekes szülők felháborodtak rajtuk, köztük apám is. Azt mondta, szívesen rájuk borítaná a sátrukat. A békák olyan hangosan kuruttyoltak, s a vonat állandó zakatolása se hagyott bennünket aludni.

Éjfélkor nagy vihar kerekedett, tesómmal nagyon féltünk, összekulcsolt kézzel imádkozni kezdtünk. Apám erre a látványra ébredt, sokáig emlegette, mennyire féltünk azon az éjszakán.

Milyen igaz a mondás a vihar utáni csendre, mindenki álomba szenderült.

Másnapra ébredve minden sátor összedőlve, csak a miénk maradt állva. Szerény kis sátrunk minden szélsőséges időjárást kibírt.

Következő este sajnos hazafelé indultunk. Napokig fáj a szívem, hogy hazajöttünk, mert olyan jó volt. Hajókáztunk is a katamaránnal, átmentünk Badacsonyba, s szétnéztünk. Similabdát kaptunk. Húgom nagyon szépen tudta fel-le húzogatni, csak úgy forgott a színes labda.

Azon a nyáron még kétszer lejutottunk egy-egy napra a Balcsira. Az utolsó alkalomnál, minden évben azt mondta apám: - Búcsúzzatok el a „nagy lavórtól”, mert jövő nyárig nem látjátok. Hosszan néztem a kék Balatont, ami annyi örömet adott nekünk.

2018. február 03.

05. Ötöslottó álom

Avagy életkép

Gyermekként nagyon féltettem a szüleimet, mert rengeteget dolgoztak, s rettegettem, hogy korán meghalnak.

Anya háztartásbeli volt, de mindenkinél többet dolgozott. Mosott, főzött, takarított, s ráadásul még a szőlőben is dolgozott. Apám buszsofőr volt, késő délután ért haza. Egy keresetből nem lehetett megélni, így disznóhízlalással is foglalkoztak, s eladták.

Anya szerezte be a tápot, még jó, hogy volt takarmányos a faluban. Piros Dáciánk csomagtartója mindig tele volt négy-öt zsák táppal, s mindig anya szedte ki a csomagtartóból. A disznók mellett volt csirkénk, kacsánk, és persze kutyánk is.

Annak idején sosem lehetett tudni, hogy a hűséges négylábú barátunk meddig marad velünk. A nagykapu mindig tárva-nyitva állt, kutyáink sosem voltak megkötve. Valamiért mindig foxi jött a házhoz, de nagyon hálátlan tud lenni ez a fajta. Bármennyire is szerettük őket, mindig megszöktek, s vége az lett, hogy bármennyire is kevés autó járt a nyolcvanas évek elején, mégis elütötte őket az autó. Hetekig, hónapokig sirattam a kutyáimat. Nagyon nehezen dolgoztam fel elvesztésüket. Sokszor anyuék titkolták, hogy elpusztult Szabólegény, Kevik vagy Bummer, s még sorolhatnám őket. Valahogy mindig ráéreztem, hogy nincsenek többé. Az alsó kert lucfenyői alatt alusszák örök álmaikat.

Szabólegény egy drótszörű, okos, bolondos foxi volt. Ha anyáék elmentek valamerre, beengedtük, rengeteget nevettünk, s játszottunk vele. Még az asztalra is felugrott, és volt, hogy a fogaival úgy belekapaszkodott a ruhánkba, hogy kiszakította. Ezért neveztük Szabólegénynek. Persze mindig lebuktunk, mert nyoma maradt, hogy elszakadt a ruhánk. Mindig tudtunk rá magyarázatot adni, de anya csak mosolygott.

Két szelíd göbénk volt, Zsuzsi és Kata. Zsuzsi tiszta fehér, Kata fekete-fehér pántos. Egy fontos dolgot tudni kell róluk, ha megvolt az etetés, moslékot kaptak, simogatták, beszéltek hozzájuk, majd becsukták az ajtót. Jóformán Anya be sem ért az etetésből, Zsuzsinak és Katának sikerült az orruk lökődésével kinyitni az ajtót. Ki is jöttek, jártak egyet az udvarban, aztán szép komótosan vissza is mentek, de a fejük mindig kilógott a fa disznóól ajtaján.

Az ellés éjszakáján meg sem lehetett volna bennünket kötni, hogy benn maradjunk. Mind együtt vártuk a születés csodáját a disznóólban, Zsuzsit simogatva. Olyan meghittek voltak ezek az együtt töltött órák. Nagyon ragaszkodó család voltunk, anyut jobban szerettem.

A holdnak udvara és a csillagok homálya kevés fényt adtak, ezért apu ideiglenes világítást kreált, kivitt egy villanykörte hosszú zsinórral, feltette a vén körtefára. Felkapcsolta a vilányt, nagyon romantikus volt a hatás. Ültem a sámedlin, feltekintettem a csillagos égre, s azt gondoltam, hogy én vagyok a legboldogabb a világon, mert nagyon szeret a családom és én is őket.

Azt is megengedték, hogy láthassam a születés folyamatát. Nem tudták, hogy mekkora ajándékot adtak evvel nekem, libabőrös voltam az örömtől.

Zsuzsi nagyon nyugodt anyakoca volt, nem úgy, mint Kata, aki rakoncátlan volt. Zsuzsira csak figyelni kellett, nehogy véletlen agyonnyomja a kismalacot, amíg vajúdik. Csodás élmény volt, amikor a kicsikék sorra megszülettek. Amikor anyjuk a vizes csöppségeket megnézte, nyalogatta, örömteli pillanatok voltak. Anya óvatosan elszedte a rózsaszínű kismalacokat a szalmával bélelt vesszőkosárba. - Jól van, Zsuzsikám, ügyes kis jószágom, most szusszanj egyet, míg visszahozzuk malackáidat, mondta anya simogatva fejét.

Örömmel bevittük a konyhába őket, ahol kicsit leszáradtak.

Gyönyörű látvány volt a tíz kis rózsaszín malacka, ahogy összebújva melegítették a vesszőkosárban egymást.

Kis idő múlva apu egyenként letörte a farkasfogukat harapófogóval, szegénykék nagyon visítottak. Mikor visszavittük őket, mind anyjuk emlőjét keresték, és édesdeden szoptak.

Eső idején néma kacsáinknak nem volt elég nagy az udvar. Megléptek az utcára, a tócsákban kedvükre földigilisztáztak, s békáztak. Ledöglöttek Ormándra a gátra, igen ám, de onnan már nem találtak haza.

Boldogan vállaltuk húgommal, hogy hazahajtsuk a hápogó társaságot. Mi sem siettük el a hazafelé utat, egy zacskó békát szedtünk a gátban, mondván, anyuék is hadd lássák a békákat, nálam el is fértek a háromkerekű kis bringán, vigyáztam is rájuk. Lassan haladtunk hazafelé, mert a kacsákat oldalra húzta a bögyük, annyira teleették magukat.

Hazaérve kiöntöttük a békákat egy sárga műanyag tálba, amit már nem használtunk. Estére az udvar békaszerenádtól volt hangos.

Apu kitöltött egy lottót, feladta, és eljátszottunk a gondolattal, hogy mit csinálunk, ha ötösünk lesz a lottón.

Lázba jöttem a gondolattól: ugye veszünk egy nyaralót Balatonon? Imádtuk, a balcsit, nyaranta mindig lementük egy-egy napra fürödni. - Vegyünk nyaralót Fonyódligeten, kérlek szépen. A sátrat is felferhetnénk ott, s akkor nem kéne Bélatelepre menni sátrazni. Nem kerülne többé sok pénzbe. Apám már a hasát fogta a nevetéstől.

- Apa ne ne vess, megígérted, mondtuk sértődötten.

- S még mit vegyünk? - kérdezte.

- Már csak egy bernáthegyi kéne a balcsira.

- Tudod apa, kezdtem, jó lenne, mert ott biztos lenne kapu, s nem szökne el. Télen pedig számkózzhatnánk vele, úgyis szerettem a havat. Vigyázna ránk, s simám rámehetnénk a befagyott Balaton jegére.

- Én meg akasztanék a nyakába egy kis boroshordót, s hozhatná nekem a bort.

- Na jó, egyeztünk bele, de nem fáraszthatod ki szegény kutyát.

Egy hét múlva felhívott anyukám, imádtam a hangját hallani.

Nagyon távol voltam tőle, és örökké hiányzott nekem.

- Anya nyertünk? - kérdeztem izgatottan.

- Nem, drága kislányom, egy találata se volt apádnak.

- A fene, mondtam csalódottan, akkor nem lesz semmi belőle.

Még beszélgettünk. - Anya nagyon szeretlek és nagyon hiányzol.

- Te is nekem kislányom, már csak tizenkét nap és megyek érted, drágám.

Sírva tettem le a telefont, a Pető Intézet falai rám nehezettek ismét.

Szertefoszlott az ötöslottó álom, de a szeretet örökké bennem él.

2017. október. 25.

06. Szeretet fénye

Valahol él egy lány, aki gyermekkorában imádta a karácsonyt. Nem az ajándék érdekelte, bár azt is kapott, és mindig csillogott a szeme, úgy örült minden apróságnak. Ámult és bámult a családjá, hogy mennyire hálás a kislány ajándékainak. A kislány érezte családja szeretetét, a karácsonyfa körül ott volt mindenki, akit ő szeretett.

Cseperedett a lány, zsebpénzéből ajándékot vásárolt húgával, és kétszer akkora öröm volt a szívében. Így már szegény édesanyja sem maradt ajándék nélkül. Az évek során észrevette, hogy édesanyja soha semmit sem kapott. Neki ez borzasztóan fájt, hogy anyja ott árválkodik ajándék nélkül. Pedig anyukája nagy szeretettel ajándékozott meg mindenkit.

Szenteste anyja a fáradt kisangyal, túl az ünnepi vacsora elkészítésén. Elmaradhatatlan volt a halászlé tésztával, sült halhoz köretként rizibizi vagy petrezselymes krumpli volt tálalva. Desszertként zserbó és kétféle torta volt, amelyet mindig egy nappal előtte készített el.

Hat órákor halkán szólt a kis csengettyű. Megjött a Jézuska, ujjongtunk. Körülálltuk a plafonig érő karácsonyfát, melyet csodásan feldíszítettünk. Megfogtuk egymás kezét, s a Mennyből az angyalt végigénekeltek lelkesen.

Az első ajándékot anya kapta tőlünk húgossal. Majd kiugrott a szívem a helyéről, annyira izgatott voltam, mit fog szólni az első ajándékának. Nem volt nagy dolog az egész, csak egy kis kerámia zöld papagáj. Szorosan átöleltük anyát, és azt mondtuk neki, drága anya, ezt neked hozta a mi Jézuskánk, fogadd szeretettel. Szegény drága édesanyámnak könnyes lett a szeme. Majdnem sírva fakadtam, s boldogság járta át a szívemet. Mégis ott bujkál bennem a keserűség, hogy tíz évet kellett várnia, mire ő is kapott tőlünk valamit.

Húgom nagyon szeretetreméltó kislány volt, ő akkor nyolc éves volt, és mindenben segített nekem, bár én voltam a nővére. Azon a karácsonyon mind egyforma papagájt kaptak, nem akartuk, hogy megsértődjenek.

Ahogy idősebbek lettünk, mindig megleptük őket olyan dolgokkal, amire vágytak. Apu pipát kapott tőlünk egyszer, mert azt hittük, hogy a pipa füstje nem olyan bűdös, mint a bagóé.

Anyut gyakran öltöztettük, vagy könyvet kapott. Mi testvérek is megajándékoztuk egymást. Egyet nem értettem meg soha életemben, hogy ők miért nem tudják úgy kimutatni örömeiket, mint én. Rosszul esett ez nekem.

Teltek-múltak az évek, alig voltunk tizenegynéhány évesek, s egy szomorú esemény beárnyékolta életünket. Többé nem volt olyan a karácsony, mint lennie kellett volna. Az ünnepek úgy teltek, mint a hétköznapiak.

Összetört a szívem, gyakran féltem, s sírtam. Édesanyám volt az egyetlen reményem. Húgom már kirepült a családi fészekből. Volt, hogy a szentestét csak ketten tartottunk meg a nagyszobánk falai közt, elzárkózva a veszekedéstől. Könnyes szemmel anyuhoz fordultam, közöltem vele: Drága egyetlen anyukám, ma szenteste van, bárhogy is van. S én még emlékszem egy karácsonyi éjféli szentmisére, amely az erdő közepén volt, a kis fehér falú, fakazettás mennyezetű templomban.

A kistermetű, ősz hajú pap arca örömtől, s szeretettől sugárzott. Boldogság volt ránézni. Könnyeimmel küzdöttem ott a padban, mikor arra gondoltam, hogy egyedül van szentestén, mert nincs családja.

Azt prédikálta, hogy mind sötét barlangban élünk, ha nem tudunk szeretni, mert a fény a szeretet ereje. Mise végén kimentünk, simogatott a lágy szellő. Felettünk ragyogtak a csillagok. A pap megfogta kezemet s kellemes ünnepet kívántam neki.

Zöld fenyők lágyan ringatóztak a szélben, s én annyira hálás voltam a sorsnak, hogy akkor ott lehettem veletek.

Itt anya, kettőnk között mindig ragyog a szeretet fénye. Egy percre érezzük át a meghitt ünnepet.

Áldott és boldog ünnepet kívánok mindenkinek.

Kísérő versem:
Halványuló ünnepek

Mivé lettem életem közepe felé?
Gyermeki mivoltom feledésbe merült.
Mára már szürkülnek
az ünnepek örömteli pillanatai.
Kiveszett a tűz,
mely lobogott bennem.
Húztam volna vissza
gyönyörű ünnepnapokat,
hogy maradjanak még.
Meghitt együttlétek kevésnek bizonyultak.
Amikor szakadt a hó,
s térdig süppedtünk benne,
az volt a jó.
Csillámló hóval kacagva mosdattuk egymást.
Kipirult arccal berohantunk,
kandallóban boszorkányos tűz duruzsolt.
Asztalon halászlé illata szállt,
anyám keze munkáját dicséret illette.
Halk csengettyű csilingelt.
Fenyő köré gyűltünk,
átöleltem édesanyámat.
Szeretet áradt bennünk, Mennyből
az angyalt énekeltük.
Néha szégyellem, ha
látok magányos embert
sugárzó arccal ünnepet várni.
Miért nem enged lelkem nekem is,
így csodát várni?
Urat dicsőíteni?
Takarva hagyom elszaladni
a halványuló ünnepet.

2017. november 4.

07. Kis kunyhó az erdő szélén

Írnia kell, azaz egyetlen dolog, amely feledteti bánatát, s levetkőzteti szorongó félelmét. Majdnem mindenki elhagyta már, s most édesanyja is beteg. Senki se tudja milyen érzés egyedül lenni és mindezt átélni. A születés pillanatában csak azzal foglalkozik az orvos, hogy élve kigyere az anyaméhből. Ha nem sírsz fel, mert már lila a szád, hátadat üti, hogy életet leheljen beléd. Neki kell a hálapénz, amiért világra segített sorsod, alakulásával nem törődve. Jázmint gyakran dühítik efféle gondolatok. Miért nem hagyta őt meghalni az orvos? Legalább lett volna értelmi sérült, hogy ne tudjon magáról semmit. Miért pont a testébe van bezárva?

Annyira szeretett volna szaladni, hegyet mászni, kétkezi munkát végezni, hogy kérges legyen a tenyere, s gyereket nevelni. Párjához bújni, s vigasztalódni a vállán.

Kedvetlen volt, írni kezdett, a sorok mögé bújt gondolatai szárnyaltak. Egy ujjal pötyögött a klaviatúrán, amilyen gyorsan csak tudott.

Újra gyermek volt. Nagyapja szeme fénye volt, mindig együtt játszottak kint a fenyők, s rózsák közt. Ezüsthajú nagyapja gondozta rózsakertjét. A kislány kék kis pedálos autójával ment utána. Csüngött nagyapján, úgy szerette, sosem szólt rá, hogy ne menjen utána, csak örömtől sugárzott az arca, amikor a kislányra nézett. Mindenkitől féltette rózsáit, de tőle nem. Menye gyakran kérdezte, mért nem szól rá, mint a többi unokájára, ha bemennek a rózsakertbe.

- Kérlek hagyj, olyan aranyos, mindig itt van körültem. - Vigyázok papára, nem bánom rózsáját! - mondta megszeppenve a kislány. Papája kivette kisautójából, hogy megölelhesse, a kislány kacagva felé nyújtotta kezét, s nyaka köré fonta kis kezét. - Látod, milyen szépek lesznek a rózsák, ha kinyílnak? Beleteszem a fekete hajad fürtje közé, gyönyörűségem, legszebbik vörös rózsámat. - Jázminnak nagy fekete szemei is mosolyogtak, olyan boldog volt. Elválaszthatatlanok voltak, rajongtak egymásért.

- Anyukád hívott, vár az ebéd, mennünk kell, csillagom. - Ne papa, nem vagyok éhes, ne vigyél be kérlek! - pityergett Jázmín. - Enned kell, holnap elviszlek az erdőbe, édesem! - Fekete szempár csillant papájára, s csókolta kedves arcát.

Ebéd után karjai közé vette a kislányt, s álomba ringatta. Végig tartotta, míg aludt, mert ha letette, rögtön felébredt.

Nagyapja gondolatai mindig a kislány körül forogtak. Unokája kedvéért lovat vett, s lovakocsit csinált, a kislánynak pedig egy karosszéket faragott. Háta mögé rögzítette, hogy a kislány közel lehessen hozzá. Erdész volt, tüdő és szív asztmában szenvedett, így nem tudta a kislányt hosszan karjában vinni. Három éves volt Jázmín, és nagyon elevenke, annak ellenére, hogy nem tudott járni. Nagyapja eltervezte, hogy mindent megmutat szemefényének, amit csak lehet.

Már tíz éve nyugdíjban volt, unokája újra értelmet adott öregkorának.

Másnap reggel vidáman ébredt szemefénye. - Papa, papa, gyere be hozzám kérlek! - Nagyapja örömmel szaladt hozzá, boldogan felvette, sokáig ölelte. Jázmín olyan szeretettel puszilta, hogy mindig megkönnyezte. - Papa megint vizes lett a szemed. - Megijedt kicsit, s unokája letörölte. - Semmi baj, kincsem, csak örülök neked. - Én is örülök neked! - felelte a kicsi lány.

Reggeli után gondosan bekötötte a karosszékebe, s boldogan útnak indultak. Mindig ketten mentek, Jázmín sose sírt, hogy papája nem tudja ilyenkor ölébe venni. Megszokta, hogy a pacit vezeti nagyapja, mesél neki, Jázmín kis kezével papája hátát simogatja.

Kövestetőig mentek, ahol nagyapja kunyhója állt. A kislány jól tudta, hogy a papája keze munkája a kiskunyhó. - Papa most is fáradt vagy?

- Nem, csillagom, most boldog vagyok, hogy veled lehetek. Tudod, néha itt pihentem, amikor sokat dolgoztam. Nénikkel, s bácsikkal facsemetéket ültettünk, hogy szép legyen az erdő.

Zöldlombú fák alatt sétáltak, a kislány egyszer csak felsóhajtott, nyakához bújt és puszilta. - Drága papám, te vártál engem? - Igen, kicsikém, nagyon vártalak téged, felújítottam a kunyhóm, mert ide szerettelek volna hozni, megmutatni neked, hol örül az ember lelke legjobban. Én szememfénye, olyan boldog vagyok veled. - Úgy szeretlek téged, drága papám. S újra letörölte nagyapja vizes szemét.

Elsétáltak a kispatakig, ahol a kislányt már vezette papája. Bal kezét fogta a kislánynak, s hagyta, hogy lépkedjen egy kicsit. - Ügyes vagy, kicsim! - felvette, s a kislány úgy ölelte, mintha soha nem engedné el. Visszamentek a kunyhóig és bementek egyet szundítani. Nagyapjához bújt Jázmin, s mélyen elaludt. Mindig sírni kezdett, ha hazafelé indultak, hiába mondta neki papája, hogy este jönnek majd fülesbaglyok, s megijedne, ahogy huhognak.

- Veled nem félek, drága papám! - kis kezeivel papája arcát fogta és könnyei potyogtak. - Kicsikém nem teheted ezt velem, haza kell mennünk. - De itt szeretek lenni veled, s az ágyadba feküdni. - Otthon is velem alhatsz, megígérem, kicsikém. - Ahogy feladta rá kabátkáját, eltűnődött a kislány ragaszkodásán. Gyenge szíve majd megszakadt, s befelé hulltak fájó könnyei. A kislány egyetlen öröme életének, s szeretne vele maradni, de félt is éjszaka, nem volt biztonságos a kunyhó egy pici lánnyal. Felvette unokáját, megtörölte könnyes szemét, s hosszan csókolta. - Nyugodj meg, kicsim kérlek, amikor csak szeretnéd, eljövünk megint. Tudod, angyalom, mindig veled vagyok. - Jázmin csak hallgatta nagyapját, s arcát simogatta. - Drága papám, hadd tegyem fel erdész kalapodat, nehogy megfázz. - Feltette papája fejére kalapját, s arcához simult unokája.

Azon az éjszakán papáját gyengéden átölelve aludt. Álmában kacagott is, néha papáját kereste. - Itt vagyok, csillagom, aludj nyugodtan, nagyon szeretlek! - suttogta. Fél éjszaka csak nézte, s simogatta, közben örült a szíve, hogy gyönyörűsége vele van.

Nagyon sokáig idejártak, mire Jázmin felcseperedett, jobban ismerte az erdőt, mint a saját tenyerét. Imádták az erdei bíbor színű hajnalokat. Ott álltak egymást átölelve közel a patakhoz, és együtt várták a fenséges csodát. Amikor a vadak gyorsan, s mély nyugalommal jönnek szomszjukat oltani a patakhoz. Aztán újra megbújnak az erdő mélyén.

Évekkel később nagyapán elhatalmasodott a betegség. Búskomorrá vált, naphosszat csak feküdt vagy ült csendesen.

Jázmin hazatért hozzá. Szeretett nagyapja épp aludt. Óvatosan bebújt hozzá az ágyba, sírva átölelte, simogatva csókolgatta. Nagyapja keze unokáját érintette, meglepődve ébredt. - Hogy kerülsz ide, édes csillagom? - kérdezte elérékenyülve. - Hiányodtól égett a szívem nagyapám, s azt hallottam, beteg vagy. - Nagyapja ölelte. - Nincs semmi baj, angyalom, ne félj, kérlek. - Megint sugárzott az arca a mosolyától, mert szemefénye vigyázott rá. Egybeforrtak a nappalok és éjszakák, itatta, s etette, hogy újra erőre kapjon. Jázmin nem engedte, hogy papája elhagyja magát, naponta kimentek sétálni az udvara. Hintaszékébe ültette, s betakarta, meg ne fázzon. Megölelte, s el akart menni. - Kicsim kérlek, ölelj még. Ne menj el kérlek, tudod, nekem semmi sem olyan fontos, mint te. - Leült mellé, ölébe hajtotta fejét, kezét simogatta. - Édes Jázminom, egyszer még szeretnék elvinni az erdőbe, ahol olyan boldogok voltunk. Kicsi angyalom, csak úgy tündököltél sárga kis ruhácskádban. - Papám ne sírj! - Jázmin ránézett, vacogva hullottak könnyei. - Gyere drága csillagos papám, bemegyünk a melegre, odaülünk a tűz mellé. - Jázminom csillagom, fektess le, angyalom, s ha lehet, maradj ma még velem! - Bementek és lefektette. Zokogva mellébújt, abban a percben nem

tudták, melyikük szíve fájt jobban, csak azt érezték, képtelenek elengedni egymást. - Hadd csókoljam homlokod, Jázminkám, gyere közelebb, nagyon fázom. - Szorosan átölelte nagyapját. - Soha nem fáztam ennyire, pedig már tavasz van. Ilyenkor legszebbek a fák, amikor virágot bontanak. Beteg, s öreg vagyok, mindig azt szerettem volna, hogy mindent megmutassak neked, de nem sikerült. Tudom, az erdőbe már soha nem jutok el veled. Drága szememfénye, kérlek emlékezz rám, ott leszek az erdőben minden fában, s vadvirágban, s vigyázni fogok rád. - Ne törd össze a szívem, nem mehetsz még el, papám! - zokogta Jázmin. Kezét unokája szívére tette. - Itt leszek neked mindig! - mondta keserűn.

Éjszaka leple leszállt már, nagypapa elaludt, s Jázmin forró húslevest húzott tálcán. Homlokát cirógatva ébresztgette, fáradt két szemét bágyadtan kinyitotta. - Kicsikém, mi a baj? - Hoztam egy kis húslevest, gyere igyál, drága papám. - Felült, kezébe adta a poharat és megitta. - Hozhatok még? - Nem kicsim, köszönöm. Feküdj mellém, kincsem, hadd nézzelek hosszan átölelve. - Nem tudom, mi volt velem. - Sokat voltunk kint, és átfáztál, papám. Nagyon megijedtünk mindketten, soha többé nem tudlak magadra hagyni éjszaka. Nem lennék nyugodt, aludni sem tudnék mert nem hallanám szuszogásodat. Drága papám, alhatnék veled örökre. - Nagypapa öreg szíve nagyot dobbant, mint sok évvel ezelőtt az erdőben, mikor unokája megígérte, hogy vele alszik. Csak most fordítva volt, papája könnyezett, nem unokája. - Kérlek, nyújtsd felém kezed, hadd fogjam, kincsem, nélküled keserves minden pillanatom. Én szememfénye, kitárt karokkal várlak, aludj velem, amíg csak szeretnél.

Még egy hétig ágyban, s párnák közt tartotta papáját. Minden pillanatában ráfigyelt, s nagyon sokat olvasott neki. Nagypapa mindig ölébe hajtotta fejét, hátát mindig külön takargatta. Néha megfordult hogy meleg tekintetével Jázminra nézze. Csodás, nagy szeme ragyogott, arcát simogatta, s Jázmin tenyerébe hajtotta fejét.

A séta még nagyon nehezebbre esett, Jázmin nem erőltette. Féltette nagyon, hogy újra baja lesz. Ha ki is ment, hamar vissza is jött, mert érezte, hogy unokája hiányolja. - Nem volt kedvem kint lenni nélküled, kincsem! - s hosszan ölelték egymást. - Borzasztóan rossz, ha nem vagy velem, drága papám! - mondta elérezékenyülve. - Nekem is, kicsikém! - felelte elcsukló hangon. - Minden nap sétálunk kicsit a fenyőid, s a rózsáid körül, hátadra mindig felveszed a mellényed, hogy meg ne fázz. Úgy szeretlek, drága papám. - Mindig kitalálsz a gondolataimat, kisangyalom, kezedet fogom, ne félj, kincsem! - szeme könnytől csillogott.

Asztalhoz ült, ott gőzölgött a forró csokija és egy keksz. - Édes papám, csak egyet egyél kérlek, és idd meg a csokidat. Annyira sovány lettél, nem akarom, hogy kórház legyen a vége. - Könnyek futottak el a szemét. - Kicsikém, te tudod a legjobban, milyen voltam, hisz te voltál velem minden szenvedő pillanatomban. - Kezét fogta unokájának, tenyerébe rejtette keserű bánatát.

Az ágyára ült, Jázmin ölébe feküdt, átölelte sovány derekát, s sírt. Nagypapjának is potyogtak könnyei. - Kislányom, kérlek feküdjünk le, látni és ölelni szeretnék, picit fázom is. Ma hűvös volt kinn, mióta beteg vagyok, azóta a rózsáim sem olyan szépek, mint rég. Egyetlen virágom ragyog éjjel-nappal, az te vagy, kislányom. Enni ugyan nem tudok, de igyekezni fogok a kedvedért. - Nem tudlak elengedni még, csillagos nagypapám! - s átölelték egymást, így aludtak el.

Éjjel pedig olvastak, ha papa olvasott, unokája szorosan mellébújt. Papája Jázmin ölébe hajtotta fejét, gondosan betakarta, nehogy megfázzon.

Soha többé nem mertek kimenni a konyhához. Jázmin féltette ezüsthajú drága nagyapját, nagyon törékeny lett. Változó volt egészségi állapota, ami gyenge lelkét nagyon megviselte. Egyszer el kellett válniuk két órára. Órjító kínzó fájdalom volt mindkettejük számára a hiányuk. Sírva megtanulták, egymás nélkül többé nem mennek sehova. Ölelve vigasztalódtak,

nagyapja újra ölébe ültette, ahogy kislánycént tette, de csak zokogott szüntelen. - Kislányom, itt vagyok már, nyugodj meg kérlek, semmi bajom, látod, drágám. Szememfénye, megszakad érted a szívem, angyalom! - ölelte, s csókolta szeretettel. Ezüsthajú nagyapját simogatva, könnyeit törölte bánatos szép szeméből. Arcát arcához érintette érzékenyen, meleg tekintetében vigaszt talált.

Kísérő versem:
Szívem rejtekére költöztél

Fényképeidet sóvárogva nézem,
záporként gurulnak könnyeim szememből.
Mennyire szeretted,
boldogságtól ragyogott arcod,
ahogy karodban tartottál, nagyapám.
Kegyetlenül nehéz a hiányod,
szükségem lenne rád,
hogy velem legyél,
s gyengéden érinthesselek.
Nagyon régen elmentél, s valamiért
nyugtalan szívem utánad sóhajt.
Lelkemből felszakadó fájdalom,
zokogás rázza testem egészét.
Miért pont most érzem
elvesztésedet ekkora bánatnak?
Kérdésekre magyarázatot nem kapok.
Szívem rejtekére költöztél csendesen,
simogatva átölelsz, s csókolsz.
Papa, gyere ide hozzám, sírva kérem.
Valahol a lélek útján,
szeretve egymáshoz bújunk.
Nem hagylak magadra drágám! -
suttogod elcsukló hangodon.
Akkor is velem vagy, mikor senki más,
vigasztalsz végső elkeseredésemben.
Ringatva dúdolsz, szállunk a légben,
gyönyörű együttlétben.
Sokáig voltál távol nagyapám,
rád várok örökké.

2018. március 10.

08. Felejthetetlen fájdalom

Még mindig úgy fáj nagyapám elvesztése, pedig közel harminc éve történt, gyermekként vesztettem el. Belém égett a hiánya, soha sem beszéltem róla, inkább magamban tartottam. Nem szerettem, ha feltépik a sebeim azzal, hogy állandóan róla szólnak. Nem tudom elviselni, még a tudata is fáj, hogy nincs már velem. Csendesen őrzöm szívemben. Édesanyámon kívül ő volt az egyetlen ember, akit imádtam. Foglalkozott velem, s éreztem meleg szeretetét, amit ajándékként kaptam tőle minden egyes alkalommal, mikor ott voltam. Pusztán a jelenléte megnyugtató volt, hogy mellettem van, s láthatom. Tizenegy évesként csapásként ért a halála. Annyira egyedül voltam, darabokra zúzott a fájdalom, hogy nincs többé. Nagyon kemény időszakom volt, mindentől félttem, s rettegettem a rám törő gondolattól, hogy egyszer anya is itt hagy. Teljesen kétségbeestem és zokogtam. Sokáig fogok élni, vigasztalt anya. Töröld meg a szemed, és nyugodj meg, kislányom. Csak a papámat akarom visszakapni, szeretném mindig látni. Emlékszem, mamám teljesen úgy kezelte, mintha semmi baj sem történt volna. S játszani akart velünk az autóban. Hagyj kérlek, nincs kedvem, meghalt az én imádott nagyapám.

Számomra érthetetlen volt, hogy tudja leplezni szomorúságát, s miért nem érti meg az én mély bánatomat.

Könnyes szemmel az ablak felé fordultam, s bucímat majszoltam.

Milyen kegyetlen az élet, nem engedte, belekóstoljunk a kettőnk örömébe, csupán csak egy év választott el, hogy végleg hazakerüljek. S talán többet lehattunk volna együtt. Az sem zavart volna, ha ott ülök az ágyánál, s fogom csontos kezét. S most én mesélek neki, talán enyhítettem volna fájalmát. Szegénykémet elvette tőlem a kegyetlen halál. Soha többé nem várt engem sugárzó mosolyával és csillogó tekintetével.

Temetése után álmaimban találtam megnyugvást, gyakran eljön, csendesen hozzám szól, szeretettel ölelem, s ölébe kuporodom. Aztán jön egy köd, olyan, mint őszi hajnalokon, hideg és nyirkos, s már nem látom, mert a hajnal elvette az édes álmomat.

Halottak napján, temető kapuján belépve, gyertya fénye ragyog a hűvös este csendjében. Őszi szél suhan át a vén nyárfákon. Reszketve lebben a holdnak hosszú aranyhaja, fénylő csillagok köré gyűlnek. Nagyapám sírjához lépve nyugalmat érzek, gondolatom sokszor nálad jár. Semmit sem változott a szeretetem irántad, neked mindig az maradok, aki voltam. Csak az évek nagyon hosszúak nélküled, s vannak órák, s percek, amikor szeretném, hogy mellém ülj és beszélj velem, mert tudom, te megértenél. Miért nem vagy velem? Szörnyen hiányzol drága papám. Gyertyám majdnem csonkig ég, hideg sírkövedet simogatom, vázában művirágjaidat igazgatom. Te vagy a mindenem, ahogy az égnek a csillagok. Tenyeremmel keresztfádra csókot lehelek, bárcsak hazajöhetnél velem. Könnyeim érted gurulnak, mielőtt kilépnék a temetőkapuján, visszanézek rád, hamarosan veled leszek örökre. S többé nem leszek bánatos, mert örökké a karjaidban, nyugalomban leszek.

Gyertyát gyújtok otthon a teraszon is, azokért a halottaimért, akikhez az idén nem jutottam ki a temetőbe. Rám borult a sötétség, azért én még egyszer kísétálok az udvarba, s kitekintek a fák és a házak közül, a gyertyafényben úszó temetőre. Szívemben szomorúság bujkál, nyugodjatok békében örökkön örökké.

Kísérő versem:
Temető gyertyaláng fényében

Halottak napjára

Temető csendjében susognak az őszi fák.
S te nagyon rég itt pihensz már.
S én sokat gondolok reád, nagyapám.
Néha hazajövök tehozzád,
s akkor itt állok sírodnál.
Gyújtok egy gyertyát.
Dermesztő hideg sírkövedre teszem.
Tenyeremmel próbálnám felmelegíteni,
de a hideg kő nem engedi át
szeretetem melegét.
Számomra oly rövid volt az életed,
alig szerethettelek, s máris elmentél.
Csak egyszer még hazajöhetnél ezen
az egy napon, mikor a temető
gyertya lángjától fényesedik,
s krizántém illata száll a levegőben.
Magamhoz ölelnélek, s elmondanám
tenéked, hogy a szívem gyakran jár nálad.
A csillagok már fenn ragyognak az égen, és
a sápadt hold is fázósan reszket az égbolt közepén.
Búcsúzóul, drága nagyapám, még egyszer
végigsimítom nevedet sírköveden.
Szíved, s lelked tovább
ragyog az én szívemben.

2017. október 05.

09. Aranyos bácsika

Egész életemben vágytam, hogy lovagolhassak. Ha alkalmam adódott rá, nem kellett könyörögni, mindjárt lóhátra pattantam. Imádtam szabadon mozogni, a ló egyenletes, ritmusos mozgását felvenni.

Akkor is jó volt, ha úgy vezették a lovamat, s nem én irányíthattam. Hirtelen elszabadult a fantáziám, s azt senki sem tudja megkötni. Annak csak én tudok parancsolni, s nálam a határ a csillagos ég. Soha nem félek, s ezt most nem nagyzolásból mondom, mert az nem az én stílusom. Szeretek a pillanatnak élni - ezáltal neveznek vagánynak - miközben fekete csillogó szőrű lovammal rovom a köröket.

Gondolatban már virágos mezőkön vágtaözök, s fekete pulim nyelvét kiöltve lohol utánam. Ennél nincs szebb és jobb a világon, feljutni a hegynek legmagasabb csúcsára. Onnan szétnézni, majdnem elérni a fehér fodros báránylehőket.

Hát nem ez a legszebb?

Patak partjára ülve, fáradtan megpihenek, míg Csillag iszik. A puli meg odafekszik mellém, buksiját simogatom.

Volt egy vágyam, ami persze nem teljesült, mert nincs rá lehetőségem. Szerettem volna lovakat is tenyészteni, udvarunk elég nagy, tökéletes lett volna istálló építésre. A munka soha nem állt tőlem távol, s meg is fogtam volna a munka végét. Vonzott a kaszálás, s a traktorozás. Persze a hagyományos kaszálás, melytől erősödik a karizom. Sohasem próbálhattam ki, de a traktorozást annál inkább, nemegyszer vezethettem udvarunkban. Szénahordáskor élmény volt a szénában hemperegni, nem számított, hogy bökött.

Ha arról lett volna szó, hogy a lovaimat tisztán tartsam, azt is megcsináltam volna. Hiszen a disznókat is élvezettel kiganyéztam, a munka mindig éltetett. Nem is ezen múlt, hogy lesz-e lovam vagy nem, hanem egészen máson. Számomra a ló egy olyan állat lett volna, amelyet szerethetek, s még szabadságot is adott volna. Mindig így képzeltem el, és milyen szép lett volna, ha sérült társaimnak lehetőséget adok a lovaglásra.

Jópár évtizede szinte hagyománnyá vált, hogy október utolsó vasárnapján búcsú van Hosszúhetényben. Ilyenkor kivonul a falu összes apraja-nagyja, az egész pereputty. Ismerőseikkel találkoznak, beszélgetnek, a kicsik körhintáznak, vattacukrot esznek, s kakasnyalókát nyalogatnak. A szerelmesek tükrös szívet vesznek egymásnak, költik a pénzüket a bazárban. A bátrabbak, mint mi húgommal, hullámvasutaznak, csészealjazznak, s dodzsemeznek, miközben szól a zene, s jól érezzük magunkat.

Ahogy múltak az évek, egyes hinták kimentek a divatból, a tarifa ára pedig évről évre magasabb lett. Már csak nézelődni jártunk ki, közel sem volt olyan nagy élmény kint lenni, mint hajdanán.

Elment a kedvem a kimenéstől, kifogásokat kerestem, hogy miért nem akarok kimenni. Pedig a szívem nagyon is kihúzott volna, mert gyönyörű napos ősz volt, s a zene is dübörgött az utcánkban.

Hirtelen lovak nyerítését hallottam, s kimentünk kíváncsiskodni. Nagyon tiszták és rendezettek voltak a kis pónik, és egy nagyobb is volt köztük. Tízen voltak, s megállás nélkül rótták a köröket a füves részen. Rengeteg gyerekes szülő állt sorba, hogy gyerekük lovagolni szeretne, vagy nem akart leszállni. Pár száz forint volt egy menet, ami öt kört jelentett. Úgy lennék most gyerek, s ott ülnék valamelyik póni hátán. Mire visszafelé jöttünk, már kevesebben várakoztak lovaglásra. Odamentem az idős bácsikához és bemutatkoztam, megkérdeztem tőle,

hogy megsimogathatom-e csodaszép lovait. Természetesen, válaszolta, én pedig örömmel simogattam őket. Fénylett a szőrük, a sörényük be volt fonva, fekete nagy szemek fáradtan csillogtak. Sajnáltam nagyon őket, legszívesebben elengedtem volna mind, hogy fussanak egy kört és leheveredjenek egy kicsit.

- Felülnél a kedvemért, kislány? - kérdezte a szerény, megtört arcú kis öregember.

- Nagyon aranyos a bácsi, de én nehézkesen mozgok és egyedül nem tudok felülni - válaszoltam kissé szégyenlősen.

- Egyet se búsulj! - mondta vidáman, - majd én segítek, s meglátod milyen jó dolog lovagolni. Kellemetlen, amikor idegenek segítenek, de nem tudtam felülni egyedül a ló hátára.

Mesélt, miközben feltett, mire megköszöntem volna, már mást kérdezett.

- Tizennyolc éves vagyok, most járok gimibe, Komlóra.

- Te még kislány vagy, olyan fiataciónak látszol, azt hittem még általános iskolába jársz. Van egy kisunokám, akit ritkán láthatok, de nagyon szeretem. Ő nagyon szépen táncol, és szereti a lovakat.

Sajnáltam, hogy keveset láthatja unokáját, amikor a kislányról mesélt, könnyes lett az egészínkék szeme. Együttérzőn megfogtam a kezét.

Közben anya és húgom is megérkezett. Vacsorát hoztak a bácsikának, aki hálásan megköszönte a finom, meleg vacsorát, s a dobostorta szeleteket.

- Miattam még egyszer haza kellett menniük - mondta.

- Ugyan már, itt lakunk a buszmegálló háta mögött, sok fenyő áll az udvarunkban - mondta anya.

Szerettem volna leszállni, de ő hallani sem akart róla.

A gömbölyded holdat s a csillagokat lóháton köszöntöttem. Az esti szél lengette hosszú fekete hajam. Utoljára egy fotót kértem tőle, én a lovon ülök, ő ott áll mellettem mosolyogósan. Megöleltem, s fülembe súgta: - Jövőre is eljövök hozzád. Bonyhádon lakom, vigyázz magadra addig, kislány. - Kérem, vigyázzon magára aranyos bácsika, várni fogom szeretettel. Mindent elárult magáról, csak azt nem, hogy mi az ő becses neve.

Következő évben boldogan, s nagy szeretettel átnyújtottam neki közös fotónkat. Szemmel láthatólag örült neki. Pár évig még találkoztunk, aztán soha többé nem láttam.

Emlékeimben kutatva újra és újra látom az aranyos mosolygós bácsikát, lovaival együtt.

2017. november 25.

10. Szív rejtekén

Jázmin kiment az istállóba és befogta lovait. Túlságosan szomorú volt ahhoz, hogy itthon üljön. Elmegy egyet szánkózni, a friss levegő jót tesz neki, s a lovakat is megjáratja legalább. Jól kizokogja magát, s megnyugszik a lelke. Imádta a telet, olyan romantikus volt számára, ahogy fehérbe öltözik a táj. A fekete fák végre mennyasszonyi ruhát öltenek.

Hóaplantól roskadoznak a fenyők ágai. Az utcai lámpák fényei sárgásan tükröződnek a fehér hócsodán. Minden olyan nyugodt és csendes, kihaltak az utcák. Lovak leheletét látni a hidegben, a falu gátján vékony jégártya képződött. Jázmin még sosem látta befagyva. Gyermekként sokat játszottak benne hűgával, s barátnőivel. Leültek a gátra, köveket dobáltak és énekeltek. Istenem, egyszer minden emlékké szelídül és az idő forgásában megkopik.

Épp, mikor harangoztak az esti misére, akkor tért rá az erdei útra. Koromsötét volt, csak a hófehér hó világított egy kicsit. Felkapcsolta a viharlámpáját, s szekerére akasztotta. Lovai is nyugodtan bandukoltak előre, zene volt füleinek, ahogy patáik alatt ropog a hó. Cseppet sem félt, mert gondolatban vele volt Csillaga.

Ez a találkozás mérföldkövet jelentett életében. Mintha valahová megérkezett volna. Sok évig remélte, valami jó fog történni vele. A belső hangja ezt súgta neki. De azt se tudta, mi vagy ki lesz az. Képzeli magát nem szeretett, inkább két lábon állt a földön. Álmodni sem mer, az álom hamar szertefoszlik. Akkor sem hitt, mikor tenyeréből jósolt neki kolleganője. Szép nyári nap volt, kolleganője azt mondta neki: - Eljön egy talpig úriember, aki segíteni fog neked. - Jázmin nem hitt neki, akkortájt nagyon nehéz időszakon ment keresztül.

- Jajj persze, ha nem láthatom, s nem érinthetem, akkor mit érek majd vele. Mit csináljak majd, amiben segítene az a kedves idegen?

- A tenyered nem hazudik, kislány! - mondta.

Sok évig nem történt semmi sem. Csak bolyongott, s nem találta helyét. Néha eszébe jutott, mit mondott neki kolleganője.

- Az olyan véletlen lenne, mint a fehér holló az égen - gondolta magában.

Hihetetlennek tűnik, de bejött a jóslat. Csodálatos volt a legelső perc, amikor Csillaga kopogtatott. Örömeiben táncra perdült, forgott körülötte a világ. Rengeteget tanul tőle, a gondolat útján szárnyalnak. Olyan szép lett az élete, mióta a közelében tudhatja, mintha a fellegekben járna. Azt kívánja, soha ne érjen véget. Megható a törődése és az odafigyelése. Édesanyján kívül ő az egyetlen, aki megérti. Repülnek vele a napok és évek. Ha Jázminon múlna, visszaporgetné a vele eltöltött csodálatos éveket, hogy újraélhesse. Nem is tudja, mi lenne vele, ha nem sodorta volna felé az élet.

Féltőn és ragaszkodón kapaszkodik Csillagába. A széltől is óvna, hogy soha ne érje baj.

Szíve rejtekén őrzi egy bársonyos kis szobában. Ott bármikor megtalálhatja. Egy fonott hintaszéket tett a szobába, amelyben pihenni szokott délutánonként. Jázmin gyakran mellé ül, s fogja, simogatja kezét, ha álomra hunyja fáradt szemét, érezze, nincs egyedül. Kalitkában dalos ajkú kismadárkái derűre fakasztják.

Jázmin idővel megtanulta őt szívével látni. Le se kell hunyia szemét, hogy lássa gyönyörű arcát, vagy felidézze bársonyos hangjának kedves csengését. Ha sokáig nem hallja, reszket a lelke félelmében. Nagyon félti szép Csillaga egészségét. Számára nagyon fontos Csillaga, a neve könnyeket csal két szemébe.

Könnyfátyol függönyként gurulnak könnyei arcán, úgy hiányzik neki. Érzi, vele van most is, simogatja kezét.

Jázmin átfogja szívét, mintha ölelné Csillagát, itt vagyok veled, zokogja a végtelenbe.

Mintha arcát cirógatná és azt kérné tőle, menj haza kérlek, nehogy bajod legyen.

- Érzem arcomon kezedet - suttogja Jázmin.

Megfordult és kifelé ballagtak az erdőből. Jázmin szíve fölé hajtotta fejét szép Csillaga.

Kilenc óra felé hazaértek. Lecsutakolta lovait, friss szénát és vizet kaptak. Becsukta az istállóajtót maga után.

Bement a házba, odaült a cserépkályha mellé, sokáig elnézte a vörös lángú táncoló tüzet. Csillaga is vele volt, és mélységes nyugalmat érzett szíve körül.

- Vigyázok rád, ne félj, s őrzöm álmodat, szép Csillagom!

Mielőtt elaludt volna, egy könnycsepp gurult le vánkosa sarkába.

Kísérő versem:
Árnyas lombú fák alatt

Bolyongva kereslek csillagom.
Nem lellek sehol sem.
Hogy is lelhetnék,
hisz túl távol vagy tőlem,
s nem tudok ellene tenni semmit sem.
Néha képzeletemre hagyatkozom.
Most is úgy érzem, itt vagy velem.
Tárt karokkal szaladsz felém,
s én is igyekszem eléd,
karjaid közt lehessek minél előbb,
s ölelhesselek olyan gyengéden,
ahogyan a szívem kívánná.
Kezedet szeretettel nyújtod felém
fénylő csillagom, s én boldogan elfogadom.
Most az egyszer nem hallottam
csacsogni a kis patakot, mely
annyiszor feledteti bánatom.
Csak rád figyeltem.
Repítettél árnyas lombok alatt.
Csuda jó kedvünk volt.
Bársonyos hangodon dalra fakadtál.
Felértünk a dombtetőre, s leültünk.
Öled rejtekében megpihentem.
Féltettem a boldog percet, hogy vége szakad.
Gyengéden átöleltem derekadat.
Suttogásomat csak te hallhatod.
A perc minden másodpercében
feléd szállnak gondolataim.
Isten szép madárkáinak dalával
szeretetem minden cseppjét neked küldöm.

Ott vagyok a hajnali szellő lágy fuvallatában,
s simogatom gyönyörű arcodat.
Oly gyorsan elillan a képzelet, mint a
lila ibolya illata.
Nélküled sivár lett ismét a nagy erdő.
Zokogva szívemre teszem kezem:
s megtalállok szívem legszebbik szobájában.

2018. január 3.

11. Szőlőhegyi emlékeim

Sok éve járom már a családi birtokot. Apám mindig birtoknak nevezte az egy holdas szőlőjét, ami szőlőből, szántóföldből és gyümölcsösből állt. Számára a birtoka volt a mindene, idejárt hétköznap, hétvégén, s ünnepnapkor.

Gyermekként mindig a szőlőben voltam, anyu nélkül nem akartam otthon maradni, akkor sem, ha unalmasnak tűnt az egész napos munka.

Aztán, ahogy cseperedtem, én is akartam segíteni. Pontosabban kiharcoltam magamnak, hogy segíthessek úgy, mint a tesóm. Már a karós szőlőben megtanultam kapálni, lehettem olyan nyolc-kilenc éves. Persze egy hosszú sort, amely a kúttól kezdődött, s gyümölcsösnél ért véget, azt nem győztem egyedül végigkapálni, így mindig megosztottuk anyával, besegítettem neki. Aztán ha végeztem, kapámra támaszkodva tovább ballagtam és beelőztem anyut, s folytattam a kapálást. Néha meg kellett fognom a karót, hogy el ne essek. Apám, aki volt, hogy a teraszon ült a foteljában, mindig durván rám ordított: Rókás, (ez volt az egyik becenevem) ne rángasd azt az átkozott karót, csak kitöröd, több kárt csinálsz, mint hasznot. Felállok, hanau ordítottam neki vissza, fájt, hogy így beszélt velem.

Minden munkamenetet betéve tudtam, amit nem értettem, azt anya elmagyarázta. Apám sose fogott maga mellé, ahogy más tanította a gyereket.

A tőkés szőlőt hamar felváltotta a lugas rendszer. Három nagy szakaszból állt az egész szőlő.

Édesanyám rengeteg szőlővesszőt ojtott. A nyári konyhában két fűrészporos nagy ládában nevelgette, öntözgette a vesszőket.

Az egyik év nagyon esős volt, kiöntött a kispatak, s utat vájt magának a pincénk útvonalán. Nyáron csak leültünk a partra, s belelógattuk a lábunkat, órákat ott pancsoltunk tesómmal. Augusztusban mindig elkezdtünk hordót mosni. Apám kihozta az összes hordót, majd bográcsból forró vízzel kiforrázta őket és kiengedte. Abban a forró vízben isteni volt tapicskolni.

Aztán kívülről mi sikáltuk le kefével, s vizes ronggyal. Néha vízi csatáztunk, hirtelen rám zúdult a vödör hideg kúti víz. Mikor a tömlő be volt nyomva, gyors megfogtam, s lefröccsöltem apámat. Nagy volt a visongás, mindenkit elért a víz sugara. Ilyenkor olyan volt, mintha nyaraltunk volna, pedig csak a szőlőben voltunk.

Másnap anya kimeszelte a pincét, lementem én is, mindketten kardigánban, mert lent nagyon hideg volt. Leültem az ászokfára, s simogattam a puha szürkepenészt. Mikor meguntam, elkezdtem söpörni és ülve belapátoltam egy vödörbe a szemetet. Elértem a vakablakig. Valamiért különleges érzés volt ott, pedig csak egy fehér kréta, s egy gyertya volt az ablakban. Olyan volt az egész, mint egy szentély. Ha minden egyes hordóra tennék egy gyertyát és meggyújtánám, milyen szép lenne. Itt lehetne egy jót mulatni, bánatot, s örömet temetni, erős falak titkaim takarnák.

Tanulmányaim végeztével mindennapomat a szőlőben töltöttem. Anyukám apám helyett is rengeteget dolgozott. Sajnáltam, de nem értettem, miért dolgozik erő felett. A hála kimutatása, s megköszönés helyett veszekedést kapott, s nem megbecsülést. Kegyetlen, s könyörtelen volt ez az időszak. Gyűlöltem apám közelében lenni. Volt, hogy anyámmal ketten dolgoztunk a szőlőben. Ilyenkor volt a legjobb kint, amikor megnyugodtam, s élveztem, amit csinálok. Néha még társaságot is kaptam, igaz, először mindig megijedtem, mert nem vettem észre. Kacsolás közben hirtelen neki dörgölösködött a lábamnak a mezei cirmos macska, akit mindjárt simogattam és a zsebemből etettem. Leültem hozzá, hátamat nekitámasztottam az oszlopnak és ölembé vettem, olyan szépen dorombolt nekem, öröm volt hallgatni. Nem

szerettem a macskákat, mert mindig elhagytak, inkább kutyabolond voltam. Jacket nagyon megszerettem, mindig eljött hozzám. Félszemű volt szegény, biztos párosodáskor kimarták neki. Elmúltott egy-két hét, Jacket nem jött többé, hiába hívtam, biztos meghalt valahol a kihalt szőlőhegyben. Megsirattam szegénykét.

Szombat késő délután volt, elfáradtam, a lábam is fájt már, de nem panaszkodtam. Leültem az öreg gyümölcsösnek a partjára, amely olyan meredek, hogy nadrágféken könnyebb volt lejutnom, mint járva. Bekapcsolva a rádiót, pont a kedvenc műsorom ment. Szerintem ez lehetett a kilencvenes évek népszerű kamasz műsora, amely a Petőfin volt hallható, a Miska bácsi levelesládája. Nagyon meghatott ez a levél története, zokogtam, úgy fájt. Nem tudtam megérteni, hogy miért létezik ilyen gonoszság a világon. Egy volt diákja szeretett volna írni a beteg volt tanárjának, aki évek óta ágyban fekszik. Soha nem kapott választ levelére. A diák felvette a kapcsolatot a műsorral, kiderítették, soha nem kapta meg a levelet a tanárja, mert felesége elhallgatta a leveleket tőle, mondván, felzaklatná férjét. Úgy fájt, sajgott a szívem, s arra gondoltam, Istenem szegény, még ezt a kis örömet is elvették tőle.

Már nem emlékszem hányadik tavasz köszöntött ránk, amikor venyítet hordtuk ki a szőlőből. Valami éktelenül sírt a nagy bozótosban. Pár pillanat múlva tesóm egy vérző kis őzikével tért vissza. Kegyetlen orvvadász meglőhette és hagyta szenvedni szegénykét. Ölembe vettem, s vele sírtam, rátettem a sebére egy nagy levelet, hogy hűsítsem sebét, úgy látszott, jobban van. Azonnal hazahoztuk, cumis üvegből megittattuk hideg tejjel, de nem lehetett rajta segíteni. Bejöttem, mert nem bírtam nézni, hogy az az aranyos kis őzikém szenved. Apám hidegen és mereven közölte, hogy sírás nincs, nem akarom meghallani, megdőglött. Persze, hogy nem bírtam ki zokogás nélkül.

Mielőtt apám meghalt, a fél szőlőt eladta.

Akkor először éreztem, hogy felnőttként kezel. Megnyugtattam, jól csinálta, a másik felébe úgyis sokat dolgozhat, mert itt maradt neki a kékfrankos szőlő, amely nyolc sorból állt és az új gyümölcsös, az almafák, ringlók, s a barackfák, amelyeket elég lesz metszegetned.

Ebben a hitben folyt tovább az élet. Naponta lesétált, ivott pár litert, aztán hazajött és ordított tovább, amíg el nem aludt. Nem törődött ő már semmivel, pedig tudta, érezte, vagyis érezhette, hogy meg fog halni. De akkor sem volt egy jó szava hozzánk. Mintha taszítani akart volna mindenkit magától.

Bekísértem a kórházba, csak egy pusztit adott, aztán elrohant, hirtelen szorongás ült a lelke-
men.

De ő már sírva elrohant.

- Apa, ne menj el, ordítottam utána.

Soha többé nem láttam.

Kétezertizenhárom május ötödikén, Anyák napján örökre elment.

2017. november 20.

12. Kitartás a mindennapokban

Érettségi után 1995-ben rögtön elkezdtem munkát keresni, mert mindenáron dolgozni akartam. Hittel és reménnyel álltam neki keresni. Naponta végigböngésztem az újság „munkát kínál” rovatát, de mindig szomorúan tapasztaltam, hogy számomra nincsen olyan munka, amit el tudnék végezni. Lelkileg kiborultam, mert nem azért tanultam, hogy egész életemben szociális segélyen éljek. Ez túl nagy büntetés volt nekem azért, mert mozgássérült vagyok. Hinni akartam, hogy megállom a helyem a társadalomban, de tudomásul kellettennem, hogy még a védett, sérült munkahelyeken sem kellettem, mert félték, ahogy mozgok, hogy elessek és ők nem tudnak felelősséget vállalni értem. A kezem sem volt elég ügyes, hogy iksz idő alatt egyforma kis gombokat be tudtam volna zacskózni.

A másik helyen értelmi fogyatékosokkal és siketekkel használt ruhákat kellett volna válogatnom. De ott is ijesztőnek tűntem, és még beszélgetni sem tudtam velük, mert nem kommunikáltak.

Annak idején csak segítséggel közlekedtem, ha akkor felvesznek valahova, nem tudom megoldani a munkába járást. Anya nem vállalhatta be a szállításon, mert az rengeteg plusz költséggel járt. Munka terén eláshattam magam, csődöt mondtam. Akkor is csinálni akartam valamit, utáltam magam azért, mert sérült vagyok. Mindig csak azt hallottam, hogy nem fogok tudni dolgozni.

Végső elkéseredésemben kaptam egy fehér-barna anyakecskét. Még picike volt, a barna nagy vesszőkosárban cipeltem, úgy dédelgettem. Jennifernek neveztem el, akkoriban nagyon tetszett ez a név. A családnak nem igazán tetszett Jenni, mert nem volt szabad ól. Apámat hiába kértem, hogy csináljunk egy faólat Jenninek. Csak a mézesmadzagot húzta el előttem, amíg megígérte. Kicsit elkezdtük, tartottam a deszkát, közben a szomszéd kertész oszlopának támaszkodtam, hogy el ne essek. Aztán röhögött egyet, és Pató Pál módjára azt mondta apám: - Hej, ráérünk, talán holnap folytatjuk! - evvel el is ment. Nagyon dühös voltam rá: - Ekkorra szemétséget még nem láttam! - kiabáltam. Ha tudnám, megcsinálnám egyedül. Istenem, miért nem adtál legalább jó kezeket nekem, hogy ólat tudjak építeni. Szegény Jennifer így halálra lesz ítélve, s ettől félttem. Mindig ez volt, s gyűlöltem, ha valamit akartam, s apám nem, az mindig elmaradt.

Jenni nagyon elkényeztetett jószág volt, ha kikötöttük, hogy legeljen, naphosszat csak mekegett, rossz volt hallgatni. Így vihettem legelni, de ennek ára is volt, elkötöttem a fától, s vezetni akartam. Néha ment is szép lassan, de amikor begyorsult önagysága, elrántott és addig húzott maga után, míg el nem engedtem.

Napi szinten a pincedombról felugrott a háztetőre, s végigszaladt a tetőn, majd mekegve ráugrott az előszoba műanyag tetejére, kis lyukakat hagyva a műanyag tetőn, s esőzéskor be is áztunk. Vödörket tettünk a lyukas részek alá, ebbe csöpögött az esővíz.

Késő tavasszal már elég meleg volt, hogy ne kelljen fűteni. Egész nap csak olvastam bent, és átfagyva kiültem a libákhoz. Libuskáim egy önetetővel voltak elkerítve, hogy ne tudjanak messze elmenni, legfőképp bejönni a lakásba. Ha elszabadult a pokol, akkor kutya, kecske, liba, kacsa, mind a lakásba jött utánam. Gyakran kiabált velem ezért anyám.

- Most mit csináljak? Keresnek, mert szeretnek! - nevettem.

Odaültem az önetető elé, hívnom se kellett őket, megláttak, s már totyogtak is, a maguk nyelvén elcseverészték. Rám hajtották fejeiket, lágyan csipkedtek, csillogó fülbevalóm után kapkodtak.

Eljött az idő, mikor Jenni üzekedni kezdett, s bakkecskére volt szüksége. Tudni kell, hogy a bakkecske iszonyú bűdös jószág. Csak úgy búzlótt tőle udvarunk. Jenni erre az egy éjszakára a terményesbe lett összezárva a bakkecskével.

S másnap rám várt, s nehezen ki kellett takarítanom a bűzbomba helyét. Soha nem volt dolgom bűdösborzzal, de most legalább sejtésem volt róla, hogy milyen bűdös lehet, mikor megjelöl.

Anya kendőt kötött a fejemre, számra és orromra vékony sálat, hogy kevésbé érezzem a könnyfakasztó bűzt. Bendzsi kutyám be akart velem jönni a helyiségbe.

- Kinn maradsz, Bendzikém, nem akarom hogy te is bűdös légy. Ül az ablak alá, játssz velem Rómeót és én leszek Júlia, csak ne sírj!

Kisöpörtem, s fel is mostam a cementlapot.

Titokban örültem, hogy Jenninek hamarosan kiskecskéi lesznek.

Bementem és rögtön a fürdőkádba ültem, miután levetkőztem. A víz tele volt habfürdővel, jól elfeküdtem benne, s hamarosan tisztára csutakoltam magam.

Öt hónap múlva két kiskecskének adott életet Jenni. Kiköpött hasonmásai lettek Jenninek, mindketten nőstények voltak. Rengeteget játszottam velük, már dússálni akartak, ha megláttak. Jennit távol kellett kötni a bodzabokortól, mert ha bodzát eszik, akkor bűdös lesz a teje. Apunak mindig megállt, ha fejte. De ha ketten fejtük anyával, akkor mindig ugrált, hiába fogtam, s simogattam a kis dögöt.

Mivel magát a tejet nem szerettem, anya kakaót főzött belőle. A kecsketej nagyon egészséges, egy kicsit összeszedtem magam, mióta ittam.

A kiskecskéket eladtam, darabját ötezer forintért. Örültem, hogy kerestem egy kis pénz. A pénzt örömmel odaadtam anyunak.

Sajnos Jennifert elpasszolta apám tudtomon kívül két zetor trágyáért.

S Jenni végzetes balesetet szenvedett, újdonsült gazdája nem tudta, hogy Jennire néha rá kell nézni, mert rácsavarodhat a fára. Két hét sem telt el, s Jennifer felakasztotta magát.

2018. január 06.

Nagy Vendeltől kölcsönkapott vers díszíti novellámat. Hálás köszönetem érte.

Kísérő vers:

Nagy Vendel: Elszökött a kecském

Elszökött a kecském,
Messzire futott.
Friss fűvet keresve
Elkalandozott.
Szóltam neki, hogy
Gyere haza most.
Meghallotta hangom
És hazafutott.

Visszajött a kecském,
Hús vizet kapott.
Hálából énnékem
Friss tejet adott.
Megdicsértem ott,
Hogy szót fogadott.
Megörült és gyorsan
Legelni futott.

2016 október 16.

13. A száguldás szerelmese

1998-ban egy németországi sérültek eszközbemutatóján vettem részt. Volt ott minden, csak a pénztárca bírja. Mennyivel fejlettebb és felkészültebb volt ez az ország a sérültek életének megkönnyítése céljából. Az is igaz, hogy mozgássérültként semmilyen segédeszközt nem használtam, így nem is tudhattam, hogy megy ez nálunk. Néztam a különböző segédeszközöket, s mind mellett el tudtam menni szívfájdalom nélkül.

A háromkerekű meggybordó mopeden igencsak megakadt a szemem.

Gondolataim szárnyra kaptak, s mindjárt beindult a fantáziám. Mennyire jó lenne nekem egy ilyen otthonra. Ki tudnék menni egyedül az utcára, önálló lennék. Talán be is tudnék vásárolni, legalább így tudnék segíteni otthon.

S nem utolsó sorban, szabad lennék, mint a madár.

- Várjatok kicsit, kérlek szépen, mondtam kollegáimnak, akik már tovább is akartak menni. Egy ilyen csodán nem lehet csak úgy továbblépni, mondtam. Ki szeretném próbálni azt a motort, és odakísértek a standhoz.

- Can I try? - kérdeztem.

Ráültem a motorra, amit hivatalosan mopednek hívnak, de a motor kifejezés vagányabb. Így nem gondol mindjárt az ember a szegény sérülthez, aki képtelen az önálló életre.

Megfogtam a kormányt, a jobb kezemenél volt az előre kar, a balnál a hátrafele kar, hüvelykujjammal nyomtam az előre kart és kormányoztam, beállítottam a sebességet a nyúlra, ez volt a leggyorsabb sebességi fokozat. S iszkiri, lobogott a centis hajam, s a többi nézelődők hajukat vesztve rohantak utamból. Szép kis kalamajkát okoztam, de életemben először szabad voltam, s nem érdekelt más. A pillanatnak éltem, és élveztem minden percét, hirtelen elvesztek korlátjaim. Szerelmese lettem a motornak. Ha törik, ha szakad, meg kell szereznem. Meggyőzőm anyut, ha közgyógyra fel lehetne íratni otthon, akkor engedje meg. A féltés ideje hamarosan le fog járni, s ezt meg kell érteniük.

Hét év telt el, amíg sikerült hozzájutnom a motorhoz.

Minél előbb szerettem volna lerombolni a féltés falait. Huszonöt éves voltam, s épeszű, tudok magamra vigyázni. Szerettem volna megízlelni a szabadság ízét. Ugyanis én még soha nem voltam egyedül utcán, bár tudtam picit járni, de annyira nem, hogy biztonsággal kimehettem volna. Most a kezemben a lehetőség, s ha most okosan cselekszek, akkor sikerülhet.

Persze azért akartak szabályokat hozni szüleim.

Hamar sikerült ledöntenem, mert nem vagyok én kisgyerek, hogy csak a ház körül motorozzak. Tisztában voltam vele, ha kimegyek az útra, bármi történhet velem. Felborulhatok, nekem jöhetnek vagy kicsúfolhat bárki, aki gyűlölködni akar. Eleinte keménynek és kitartónak kell lennem. Mennie kell, nem olyan ördögös dolog az egész.

Meglógásaimat sikerült eltitkolnom egy darabig, és az öröm ott gyűlt a szívembe. Először csak a telepig merészkedtem, egykor itt a bányász családok laktak. Sok kis apró fehér falú házacskák, egymás mellett kis udvarral.

Az egészben egy baj volt, amikor felmentem a faluba, rengetegen ismernek, megszólítanak, beszélgetnek. Kíváncsiak, mivel megy ez a motor, mert nem hallják börrögni. Kissé megmosolygom a kérdést, akkumulátoros, válaszoltam.

Mire hazaértem, már rég tudták, hol jártam, így kár is lett volna tagadnom. A faluban voltam, de nem lett bajom és már kenyeret tudnék hozni neked, anya. Ki volt, aki beköpött? - kérdeztem. A Putyi, apád volt munkatársa. A fene essen bele! - mondtam, előbb jól kikérdez, s utána meg közli veletek, hol járok.

Szüretkor csak beálltam a lugas soraiba és szedtem a szőlőt. Volt, hogy túl lassú volt a puttonyos és a trepnire tettem a vödröket, s felvittem. Göröngyös volt az út, de nem izgatott, imádtam, hogy segíthettem. Mikor felértem, letettem a teli vödröket a lépcsőre, amely a lábaimnál volt elhelyezve, s már mentem vissza a sokadik fordulóért. Persze, olyan is előfordult, a szüretelő barátunk kislányát is vittem egy kört. Háromszor akkora odafigyeléssel vezettem, s nagyon lassan, békába mentem dombnak lefelé, nehogy leessen a picike.

Apám halála után anyukámra maradt a szőlő. Így anya dolgozta meg, egyedül. A szőlőt egy év után kivágatta, mivel túl sok volt már neki. Elmúlt már hatvan és nem szerettem látni, hogy annyit dolgozik. Vigyázna csak az egészségére, mert szükségem van még rá. Az a szőlőtulajdon meg kit érdekel. Senki se tudja, hogy kié lesz, él még öreganyám, s övé a tulajdon fele része.

Évekkel ezelőtt volt egy nagyon forró nyár. Öntözni kellett, mert különben kiszült volna a konyhakert. Hajnalban inkább én is felkeltem, s a motorommal kísértem anyut a szőlőbe, nehogy egy csavargó leüsse, vagy bármi más gond legyen a kietlen szőlőhegyben.

Isteni érzés volt a hajnali friss levegő a fülledt szoba után, ahogy száguldoztam lefelé. Fekete hajamba belekapott a szél és csak úgy lobogtatta.

Anya beindította a szivattyút, s öntöztem a motorból a hideg kúti vizet. Még anya lekapkodta a zöldbabot, s a paprikát.

Szőlőnk végéből, kék ég alatt, a mennyei csendben, két őzike ballagott fel. Tudtam, hogy a zöldbabot jöttek volna dézsmálni, de akkor is lenyűgöző látvány volt.

Borongós ősz volt, a föld még nem szikkadt fel teljesen. Akkor is ki akartam húzkodni a paradicsomindákat a földből, így rámentem a földre, s kértem egy kapát anyától. A motoron oldalra kifordulva neki is fogtam a munkának, mindent lehet csinálni, csak ki kell gondolni, hogy hajtom végre. Majdnem kész voltam, de beragadtam a sárba. Ebből mi lesz, gondoltam magamban, anyám dühös lesz. Szó nélkül hozott egy deszkát, s kisegített a sárból.

Nagyon gyakran kikapcsolódásképp kimotorozok az erdőbe, ahol lelkem megnyugszik, érzem, ahogy körülölelnek a fák. Kitérhetem a szívem, sírhatok, vagy nevetgetek, senki nem árul el.

Nagyon gyakran felmegyek a dombra, ahol az ég, s föld olyan közel van egymáshoz, hogy belátni a lábas erdő magasságát. A látvány magáért beszél.

Hivatalos ügyeket is szoktam intézni. Postára, s gyógyszerértárra menni, valaki mindig be-megy, s vele szoktam üzeni, hogy legyenek szívesek kijönni hozzám.

Anyukám gyakran mondja, hogy a száguldás szerelmese vagyok.

Falun belül teljesen önálló vagyok. Egy nagyon nagy bánat keseríti életem, ha elmegyek valahova anyukámmal. Nem tudok kiszállni, mert nincs olyan kis elektromos szék, amit könnyen be és ki tudnánk venni a csomagtartóból. Szabadjára tudnék mozogni én is, mint bármelyik ember.

A legrosszabb érzés, amikor halottak napján ellátogatunk nagyapám sírjához, s nem tudok bemenni a sírkertbe, mert a kerekesszéket nagyon nehéz tolni. Őszintén szólva, gyűlölöm a kerekesszéket, mert abban szerencsétlenebbnek tűnök. A nép pedig azt hiszi, amit mindig szokott. Nemcsak mozgássérült, hanem hülye is vagyok. Ezt a borzalmas érzést, naponta tapasztalom az utcán, a buszon.

***Kísérő versem:
Ködfátyolban***

Fáradt lelkem kalitkába zárva,
szabadságért kiált,
motorra pattanok,
élvezem a sebességet.
Kihalt téli utcákon száguldok,
arcomba vág a hideg szél.
Senki sincs, aki enyhítené magányos életem,
félelmemben nincs, aki
fogja a kezemet,
üvölt bennem a fájdalom.
Egyedül vagyok a világban,
rohanok hogy felejtsek.
Feltekintek a szürke égboltra,
ilyen szépet még sohasem láttam.
Ködfátyolban úszik a hegygerinc vonala,
alig látszik a csúf-fekete
lábás erdő alja.
Mintha égi angyalkák vigyáznák
a kopár hegy álmát.

2017. november 8.

14. Négy lábú hűségese társ

Elvesztettem az én aranyos, Bogár nevű kis pulikutyámat. Apu, s tesóm vették a vásárban az öklömnyi bogárfekete göndör szőrű kiskutyát. Bogárfekete kis szeme kíváncsin nézett szerte szét új otthonában. Nagy örömmel fogadtuk a kis jövevényt, aki az ölemben aludt el, majd egy dobozba tettük éjszakára. Nem alhat kint alig egy hónaposan a hűvös szeptemberi éjszakában, szegényke még az új helyét sem szokta meg.

Hamar a család szívébe lopta magát. Napi sétánkat kétszer-háromszor megtettük a hatalmas udvarban, amelyben két családiház is elfért volna. Élveztem ezt a fajta szabadságot, ahol a nagy fák eltakarnak a külvilágtól, s az utcáról nem látják, hogy hogyan mozogok. Az alsókertben volt egy alacsony diófa, arra felültem, Bogár pedig a térdekre ült és simogattam. Nagyon okos volt, tanítottuk pacsit adni, kis lábát emelte elénk ülve, tappancsát tenyerünkbe téve, okos kis buksiját simogattuk. Ha eldobtuk a botot, örömmel visszahozta. Amilyen kicsi, olyan nagy méregzsák volt. Szegénykémnek ez lett a veszte, valaki aljas módon megmérgezte, állatorvost hívtunk hozzá. Injekciót kapott, hideg tejet kellett volna itatni vele, azt mondta, az jó a mérgezésre. Örökre eszembe véstem, hogy a tej a segítség a mérgezésre.

Sajnos az életvidám hathónapos Bogár kutyám nem élte túl a kegyetlenséget. Mintha szívemet tépték volna ki, olyan érzés volt nekem. Kis ezüstfenyő alá temettük el szegénykém.

Abban a fájdalomban megfogadtam, ha nekem egyszer saját házam lesz, betonkerítést építek, hogy a galád állatkínzók ne bánthassák a kutyáim.

Hetekig zokogtam, hallani sem akartam új kutyáról, még korai lenne, a seb szívemen még be sem gyógyult.

Szüleim nem bírták elnézni, hogy szenvedek a kiskutyám miatt. Apám még buszsofőr volt, s pulikutya-ügyben érdeklődött minden utasánál. Kapott egy címet, s mikor unokatesóm lakodalmi tortájáért mentünk, útba ejtettük a címzettet is.

Becsengetés után egy öreg néni nyitott kaput. Beinvitálta aput és bent szomorún vette észre, hogy a kutyák mostoha körülmények közt vannak tartva. Hat puli volt egy szűk kis kennelbe zárva. Egy fekete loncsos szűrő kant választott, s ötezer forintot fizetett érte. Nem volt már kiskutya, épp betöltötte a két évet. Apám végig fogta a kocsiban, szegény kutya nagyon bűdös volt. Szemében félelem volt, s egész testében reszketett. Megsajnáltam, s megsimogattam, éreztem a háláját. Ne félj tőlem, nem bánlak. Hazaérve csak apámat követte még sokáig. A szombati lakodalmas éjszakát nagyon nehezen viselte, a kiskonyhába zártuk be, hogy nehogy elkóboroljon éjszaka.

Hosszas találgatás után Bendzsi lett a neve. 1993 áprilisában jött hozzánk, amikor betöltöttem a tizennyolcadik életévemet.

Olyan magányosnak tűnt, s konokul nem engedett magához senkit apámon kívül. Puliknál szokványos, hogy egy gazdások lesznek, aztán a többi családtagra rá se hederítenek. Egyszer anya kizavarta Bendzsit a konyhából, azt hitte, hogy elszökött, mert sehol se lelte. A ház mögötti csúszdán az eresz alá bújt, le se jött, még apám hangját meg nem hallotta.

Na én ezt már nem bírom, mondtam, van kutyánk, s mégsincs. Hátramegyek, majd én megszelídítem, mondtam elszántan. Anya adott egy karika szárazhurkát, április után már nem szoktuk megenni. Betette egy zacskóba, hogy könnyebben fogjam. A ciszternához értem, elkezdtem hívni: Bendzsi, Bendzsi. Ismételtettem a nevét, de oda se neki, a falhoz támaszkodtam, ha lejönne a pincedombról, nehogy megijedjen mozgásomtól. Oda se neki, a füle botját se mozdította, ha nem jössz le rögtön, én eszem meg a hurkát. Kivettem a zacskóból, s

eltörtem egy darabot, letettem a földre, lejtött, s elkezdett enni. Nem morgott, mikor meg-simogattam, a maradékot a kezemből ette meg, majd előre jött velem. Már csak aludni járt hátra esőben, hóban és fagyban, egy évig ott töltötte az éjszakát.

Egyszer hajnal négy óra tájban, a fürdőszoba ablakon óriási robajjal beugrott Bendzsi, rá a WC deszkára. Mindenki felébredt, azt se tudtuk, mi történt. Apám ilyenkor megy ki a fürdőbe, aznap épp elaludt volna, a kutya pedig kereste.

Bendzsire igazi megpróbáltatás várt a következő hónapban. Egy ravasz róka betévedt az udvarunkba, kibírhatatlanul büdös lett tőle a terasz. Apámnak sikerült agyonvágnia a ravaszt.

Pechünkre kihívtuk az állatorvost, aki közölte, hogy a kutyát el kell altatni azonnal, mert a róka veszett is lehetett.

- Értse már meg doktor úr, a kutya nem is került a róka közelébe.

- Uram, ez a szabály - közölte szárazon.

Szerencsémre szüleim nem engedték elaltatni kutyámat. Aznap még el kellett vinni a rókát Kaposvárra, az állatkórházba. Két hétig karanténban tartottuk szegény Bendzsit a semmiért, mert nem volt veszett a róka. Bendzsi majd megbolondult utánam, úgy ugrott volna rám örömeiben, mikor hazaértem az iskolából. Oda se mehettem hozzá, csak zokogtam. Mikor a zárlatot feloldották, elválaszthatlanok lettünk. Többé nem aludt az eresz alatt, hanem az ablakomnál, a rongyokkal kibélelt hordóban, később meg a fásbódében.

Ez a kutya nagyon okos volt, mindig követett, ha sétáltam az udvarban. Biztos vagyok benne, hogy tudta, valami gond van a mozgásommal, bár nem tanítottam soha erre. Ha véletlen el-estem, örült ugatásba kezdett, hiába mondtam neki, hogy ne félj, felállok, ő óvatosan rángatni kezdett. Sosem harapott meg, csak a nadrágom szárát húzta gyöngyfogsorával, mert segíteni akart, gyakran nevettem rajta. Addig ugatott, még anya ki nem jött, s fel nem segített.

Apám után mindig megszökött Bendzsi, ha traktorral ment. Addig futott a traktor után, míg fel nem ugrott rá. Boldogan csaholta végig az utcákat.

Bendzsi öregedett és még sohasem párosodott, ez a fajta sosem csavarog. Ezért a pumilányt hozták el hozzánk. Egy napig tartott a kutyalakodalom és másnap reggelre eltűntek a kutyák. Hazakísérte Morzsa kutyát, aki hat hónap múlva életképes kicsiket hozott a világra.

A párosodásért cserébe kaptunk egy kis fekete gombócot. Cézárra igazán féltékeny volt, külön odafigyelést igényelt mindkettő. Ha egyikkel foglalkoztam, akkor a másikkal is kellett, mert különben összeverekedtek.

Sok évvel később Bendzsi kezdett látványosan gyengülni. Fájdalmában elbujdosott, egy árokban feküdt. Egy öreg néni talált rá, megitta, aztán felhívott minket, hogy a kutyánk az árokba fekszik. Apám elment érte traktorral, betette a pótkocsiba és elindult. Bendzsi utoljára végigcsaholta az utcát. Fél évig élt még, már fájtak nagyon a csontjai. Egy forró nyári dél-utánon nagyon szenvedett, anyával kimentünk, utoljára megsimogattuk, s elbúcsúztunk tőle: Menj nyugodtan édes kis kutyám, nagyon szerettünk! - mondtam zokogva. Bendzsi örökre lehunyta édes kis szemét kétezeröt forró nyarán. Mondhatni, a negyed életemet leélte velem, boldog és szép idők voltak ezek.

2017. december 01.

15. Saját bőrén tanul az ember

Milyen igaz a mondás, minden ember a saját bőrén tanul. Röviden vázolom a betegségem okát.

A Jóisten nem engedte meg, hogy egészségesen jöjjek a világra. Oxigénhiányos állapotba került az agyam, a mozgásszervet érte a sérülés.

Pici gyerekként nem éreztem annyira a sérültségemet, mert mindig velem volt anyukám, s a többiek. Ha sétálni akartam, csak a kezem fogták, s már sétáltam is. Ahogy nőttem, sajnos be kellett látniuk szüleimnek, hogy a fejlődésem érdekében a Pető intézetbe kell adniuk Pestre, hat évesen. A kicsik ilyenkor kezdenek iskolába járni, s este hazatérnek a meleg szerető családi körbe. Én meg ott voltam egyedül, mostohán a távoli nagyvárosban, ahol a mesefigurás puha ágyam helyett egy kemény priccsen feküdtem, egy vékonyka pléden, párnámat könnyeimmel itattam, mert annyira hiányzott az édesanyám.

Hat évig voltam a Pető intézet falai között. Megtanultam labilisan önállóan járni, kanállal, s villával egyedül enni, magamat ellátni, s még suliba is jártam.

Én voltam a nevelőm csámpai tündére, mert csámpásan jártam, s mindig játszottak velem. Néha elvittek a saját családjukhoz, s velük töltöttem egy teljes hétvégét.

Hazakerülve, a széltől is óvni akartak szüleim. Elég hamar megtanultam, hol van a helyem, a suliban csúfoltak járásom, s beszédem miatt. Húgom igyekezett megvédeni, de nem mindig sikerült. Osztálytársaim vezettek osztályteremről osztályteremre. Csak itthon, lakáson belül és az udvarban sétáltam egymagam, ha elestem, megkapaszkodtam a fenyőfába, s felkeltem.

A kinti világgal is kapcsolatomban volt, de csak úgy, ha anyu vagy tesóm elvitt bevásárolni autóval. Nagyáruházakban toltam a bevásárlókocsit, néha kiröhögtek, csúfoltak, vagy beszóltak, s én tiszta méregből visszaszóltam. Nagyon elkeseredtem, hogy bántanak az emberek, azt mondták, hogy hogy mer az ilyen kijönni fényes nappal, nem szégyelli magát, csetlik-botlik ilyen fiatalon, hogy lehet így berúgva. Nagyon megráztak ezek a rosszindulatú piszkálások.

De nem tehettem mást, el kellett viselnem. Ők nem tudják, hogy mennyit dolgoztam a mozgásomért. Az emberek felszíneseek, s képtelenek a másik helyzetét átgondolni, mielőtt szólnának. Belegázolnak az ember lelkébe.

Csak akkor buszoztam, mikor a buszsofőr apám különjáratba ment. Jó volt, hogy az Abaligeti cseppkőbarlangot is láthattam. Elmaradhatatlanok voltak a nyári strandolások, ilyenkor éltem igazán. Anyuék vízicsibének neveztek, mert reggeltől estig a vízben voltam. Estefelé alig bírtam kimenni a buszig, fáradtságtól bezuhantam az ülésbe, s aludtam hazáig.

Egyik házassági évforduló alkalmából befizettük szüleimet Ópusztaszerre. Előre tudtuk, hogy apám morogni fog a kirándulás miatt, de kit érdekelt. Szerinte kis pénzből nem lehet elmenni kirándulni. Én meg azt vallom, nem kell az embernek teli zseb ahhoz, hogy megismerje a hazáját. Menjen, amíg teheti, utána már késő siránkozni, hogy ezt se meg azt se láthatta. A buszban a sok kíváncsiskodó rögtön szóvá tette, hogy hogy fogom bírni a gyaloglást. Egész jól, válaszoltam, nem egyszer voltam már Ópusztaszeren, csodálkoztak rajta. Szerencsénk volt, Szegeden pont akkor volt a Munkácsy kiállítás. Két óra kiállása volt a busznak. Hárman bementük nézelődni, a képeknél nem lehet sietni, ott meg kell állni, s várni a hatást, amíg fogságba nem ejt. Így jártam a Golgota című életnagyságú festményénél. Teljesen magával ragadott. Nem is hallottam, hogy anya szólongat, sietni kéne, mert elmegy a busz nélkülünk.

Ópusztaszeren felváltva hol anya, hol tesóm kezét fogva mentünk, ismét bejártam a nagy területet. Végére maradt a Feszty körkép, az egésznek az volt a fénypontja. Amikor beléptem és meghallottam Lehel kürtjét, libabőrös lettem, annyira meghatódtam. Nagyon lassan körbe-

forogtunk a festmények közt, felemelő érzés volt végigkövetni a honfoglaló magyarokat, szememben könny csillant.

Harminchét éves koromig semmilyen segédeszközt nem használtam. Nagyon nehezen adtam be a derekam, hogy járókeretet használjak, kíméljem a csípőm, mert sajnos kikopott. Nem bírtam elfogadni, mintha kudarcot vallottam volna. Az a kis önbizalmam is elszállt, ami addig volt. Minden orvos mást mondott, nem törődtek velem. Végére is nem ők szenvedtek, hanem én, két évig aludni sem tudtam, annyira fáj a lábam. Harminckilenc évesen, két évnyi szenvedés után ghörstön műtétet hajtott végre egy orvos. A csípőm femurfejéből levágott négy centit. A feszes izomzat miatt nem lehetett csípőprotézist beültetni. A felépülés nagyon lassú, kínszenvedéses folyamatok sorozata volt.

Harminckilenc éves koromtól elektromos tolokocsit használlok. Kis időbe tellett, míg újra visszanyertem a vagányságomat.

Munkába való szállítási költségeim az egekbe szöktek. Munkámat nem akartam feladni, kénytelen voltam kiutat keresni. A Volánnál érdeklődtem, épp akkor kapott egy helybéli buszsofőr egy alacsonypadlós buszt. Segítőkész, víg kedélyű sofőr, mondhatnám azt is, hogy a sofőrök gyöngye. Manapság ritka az odaadó ember, s ő pont ilyen, képes segíteni, és még beszélget is velem indulás előtt.

A városi buszon teljesen más a helyzet. A sofőrök ímmel-ámmal kiszállnak, a középső ajtónál lenyitják a rámpát, ha szociálisan érzékeny, akkor szól a többi utasnak, hogy menjenek el a sérült helyéről. Ha nem szól, magamnak kell helyett csinálni. Sokszor levegőnek néznek, s nem engednek be a számomra kijelölt biztonságot nyújtott helyre, ahol védve lennék a korláttal, nem tudnék feldőlni hirtelen fékezéstől, s ami a legfontosabb, önhibámon kívül gurul a kocsim, de ezt nem mérik fel józanésszel, csak pattog, ha nekigurul a kereke a lábának. Akkor is ott ülök a helyemen. Csak siltes sapkában utazom, legalább nem látom a megvetést, s a gúnyt az utasok arcán, hogy ez mit akar a buszon, mért nem ül otthon a sarokban. Sajna, a fülem nem tudom bedugni, s hallom, hogy beszélnek rólam, gyakran hülyének tekintenek, mert kocsiban ülök. Addig nem ér el a tudatuk, hogy nekem is van szívem és lelkem. Érzékeny vagyok, s nehezen tűröm a beszélásokat, s ha már nagyon kiborulok, visszaszólok.

A minap felszálltam a buszra. Két öreg nő beszélget, felém fordítja arcát, kínomban már a padlót bámultam. Te ezt csinálnád? kérdi a másikat. Felengednéd a sofőr helyibe a buszra? A másik csak a fejét rázta. Ilyenekkel foglalkoznak a vörmék, ilyen szégyentelennel, utálom őket. Amikor látok ilyet, már fölfordul a gyomrom tőlük, undorítóak. A nő mikor leszállt, mellettem ment el. - Nem baj hölgyem, egyszer maga is bele fog esni ebbe a helyzetbe, mondtam mosolyogva.

Az ember szeretne ott leszállni a buszról, ahol eltervezi. A Zsolnay kútnál már elkezdek jelezni, hogy szeretnék leszállni az Árkádnál. Nyomom, nyomom, s a vége az, hogy előre kell szóljak hangosan. - Legyen szíves letenni! A sofőr kiszáll, dühösen közli velem, hogy a kék jelzésű tolokocsit kéne megnyomni, ismered a jelet. Egész testembe remegek az idegtől, hülye nem vagyok válaszoltam. Nyomtám a csengőt, nem nyomtál te semmit. S meghazudtolva letett.

Nem egyszer koldusnak tekintenek. Na mordulnak rám, kezükben a százas, fogd már meg. Nem vagyok koldus kérem, tegye el a pénzét. Dolgozni járok, s a buszomat várom, hogy hazamehessek. Azért eltehetnéd, váltott kedvesebb hangszínre. Nem, köszönöm. Elnézést, mondta, ne haragudj rám, mondta megbánóan.

Anyukám a széltől is óvna még mindig. De ez a galád világ bőrömön érzeti fogyatékoságomból adódó sorsomat.

2017. december 09.

16. Karácsony csodás pillanata

Amolyan átlagos, szomorkás hangulatban volt. Fekete szürkés idő volt, a kopár fákon egyetlen madár sem ült. Pedig hogy szerette a kis stigliceket, akik piros és sárga tollruhácskájukban úgy néztek ki, mint a bohócok. Tél beálltával mindig tele volt az ablakpárkány napraforgóval, dióbéllel, hogy aranyos kis madárkái éhen ne haljanak. Jázmin még a verebektől sem sajnálta az eleséget, mert ők is Isten szép madárkái.

December volt ismét, semmi kedve nincs a karácsonyhoz. Minden évvel kicsit távolabb áll az ünneptől.

Legszívesebben elmenne egy wellnessbe, ahol kedvére úszhatna, ott legalább boldog lenne. Nem érezné magát feleslegesnek, mostanában ezt a kivert kutya állapotot érzi magán. Igyekszik olyan gyorsan lelépni otthonról, ahogy csak tud. Akkor jönne vissza, ha vége mindennek, s visszatérhet a megszokott hétköznaphoz. Jázmin egyedül él, nem volt se férje, se gyerekei. Pedig úgy szeretett volna valakihez tartozni, aki megéri bánatát, s örömét. Gyermekének pedig szerette volna megtanítani az ünnep örömét, s fontosságát. Az ajándéknak szívből jövő örülés kimutatását, s megköszönését. Nemcsak elfogadni, s pillanatokon belül széttépni a csomagolást, egy sarokban pár percig játszani vele, aztán elhajítani, akár egy darab fát. Amiért a szeretteid hónapokon át dolgoztak, hogy meg tudják venni unokáiknak.

Nagyon régen, novemberben már lázban égett, annyira várta a karácsonyt. Kis karácsonyfájára égősort aggatott, s feltette a számítógép asztalára, fényben úszott egész nap. Öröm költözött ünneplőbe öltözött szívébe. Kis szobájából kizárta a rossz érzést, s átadta magát a lelkéből áradó szeretetnek. Karácsonyi zenét hallgatott, amely megnyugtatta, és elhitette, hogy minden ember, akiben van egy kis szeretet, így tesz.

Végre leesett az első komoly hó. Mennyasszonyi ruhába öltöztek a fák, hófehér párnák ültek a háztetőkön.

Szánkózó gyermekek sikongattak a szomszédos dombtetőről. Jázmin imádott szánkózni, sajnálta, hogy már kinőtt belőle. Egész aprón megszerettette vele édesanyja a szánkózást. Akkor nagy telek voltak, édesanyja beültette a kis karfás szánkójába, s suhantak, a kislány nagyokat kacagott. Visszafelé jövet édesanyjának túl könnyű lett a szánkó, hátra nézett, a kislány rózsaszín bundácskájában ott feküdt a hóban. Nem sírt, hanem nevetett, mikor anyja felvette a hódunyhából.

Hamar kitalálta Jázmin, hogy mi válthatná fel a szánkó örömét. Nagy udvarukban rengeteg fenyő állt, ilyenkor télen, mikor behavazott, úgy nézett ki a házuk, mint egy meseház. Pontosabban a Mikulás háza, még a kerítés is hóval volt borítva. Az ereszen nagy kövér jégcsapok lógtak.

Az utcáról nem láttak be, angyalkáznai támadt kedve. Hirtelen hátradobta magát, kezét-lábát széttette, hogy angyalka nyomot hagyjon maga után, óvatosan kihempergett az angyalka nyomatból. Aztán a kutyáját hívta könyörgőn. Oda is ment hozzá jámboran, Jázmin kis hógolyókkal üdvözölte kutyáját, aki örömeiben megfürdött a csillagó hóban.

Felállt, s a legjobban lelógó fenyőág alá állva megfogta a fenyőágot, s magára rázta az ágon lévő összes havat. Egyszerűen imádta a havat, gyakran mondogatta édesanyjának, hogy már csak egy ló hiányzik a házból, s lovas szánnal milyen jól lehetne szánkózni. De szép is lenne a téli éjszakában egyet szánkózni, kísérenének a csillagok, s az ezüst fényű hold, amely koronát rak a sötét égbolt fölé. Befagyott tó tükre mellett vágtatnék, cseppet nem félnék, mert arra gondolnék, hogy hazavársz, édesanyám. Édesanyjának könny csillant szemében.

Pár nappal karácsony előtt Jázmin késő délután felnézett a kék égre, vörös volt az ég alja, holnap szél lesz. Emlékezett, még gyerekként anyukája azt mondta neki, hogy azért piros az ég alja, mert a Jézuska süti neked a szaloncukrot.

Kétezertizenhárom szentestéjén felcsendül a mennyből az angyal éneke. A kis műfenyőt körülállva, kezeiket összefonva karolják egymást. Jázmin egy jókora csomagot ad édesanyjának. Édesanyja még mindig eljártssza Jázminnal, hogy nem kapott semmit. De ez őt hidegen hagyja, mert imádja édesanyját. Kisvártatva édesanyja felveszi a lány ajándékát. A lány örömtől csillogó szemekkel és piros arccal bontogatja ajándékát.

Nem gondolt ő semmi másra, csak egy kis meglepetésre. Szíve nagyot dobbant, mikor rátalált egy kis ékszerdobozra. Remegő kézzel gyorsan nyitotta, Szűzanya aranymedálja ott feküdt a kis párnán. Zokogásba tört ki, s hosszan ölelte édesanyját, aki maga is sírt lánya örömétől. Ez a gyerekkori vágy most teljesült, mert aki egykoron megígérte neki, az nem teljesítette ígéretét.

Attól a perctől, ahogy édesanyja nyakába tette az aranymedált, azóta Szűzanya vigyázza Jázmin életét. Jázmin örök emlékként őrzi szívében annak a karácsonynak csodálatos perceit.

2017. december 12.

17. Hitem ereje

Katolikus családból származom, de sohasem gyakoroltam a vallást igazán. Nem éreztem rá késztetést, édesanyám sosem kért rá, hogy imádkozzak. Mégis, néha mondott nekem imákat. Amikor távol voltam tőle, messze idegenben, elalvás előtt az intézetben, a kemény priccsen összegömbölyödve, halkán zokogtam, hogy a többi gyereket fel ne ébresszem. Úgy hiányzott édesanyám ölelése. Minden este felidéztem arcukat, úgy imádkoztam értük.

- Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már szemem, - kezdtem.

A „vigyázz reám”, azt gyakran kihagytam, mert én nem voltam fontos. Így folytattam:

- Vigyázz drága anyukámra, apura, a húgomra, Mónikára. Drága nagypapámra külön vigyázz, s kérlek gyógyítsd meg a lábát, hogy még sokáig láthassam, nagyon szeretem az én egyetlen drága nagyapámat. Köszönöm. Szébb legyen a napjuk holnap. Ámen.

Amikor félttem és félek, akkor imádkozom, és mindig betértem az utamba eső templomba. Nem csupán az ima végett, hanem a falfreskók végett is. Sokáig nézelődtem csak, s a templom hűvösében s mély csendjében éreztem, ahogy a zaklatott lelkem megnyugszik.

Szüleimmel csak ritkán jártunk misére. Amikor Pesten voltam, a nagynénémék minden hétvégén kivittek hozzájuk, szombat esténként misére mentünk.

Jóska bátya a kórusban énekelt fent a karzaton. Nagyon szép hangja van Jóska bátyának. Nene és unokanővéreim mellett ültem. Hittel és reménnyel hallgattam a szentbeszédeket.

Szabadidőmben gyakran lapozgattam a Biblia oldalait. Számomra az a nagy piros könyv keresszettel rengeteg titkot rejtet. Óvatosan lapozgattam, mert vigyáztam, el ne szakadjon.

Kilenc éves koromtól járt hozzánk a tisztelendő atya hittant oktatni. Mivel az intézetben nem volt akkoriban hitoktatás. A plébános úr minden első hét szombat délutánján eljött hozzám, amikor hazajöttem. Nagyon sok imát tanított nekem és mesélt, a következő alkalommal aztán kikérdezett. Fehér kis imakönyvemet anyától kaptam. Abból tanultam az imákat, Pestre is vittem magammal a kis szentképeket, amit a tisztelendő úr adott nekem. Örömmel mutattam meg a gyerekeknek a kis szentképeket. Nem is tudtam, hogy a csoportomba kevés olyan gyerek volt, aki otthon hittant tanult.

Komolyan vettem a tanulást, de a Miatyánknál mindig megakadtam. S ilyenkor borzasztóan zavarba jöttem. Ő ezt tudta, hogy zavarban vagyok, bátorítóan megsimogatta arcomat. Mindig meleg volt a keze, s megnyugtató, szelíden rám mosolygott, s azt mondta, hogy elmondjuk még egyszer Henikém együtt a Miatyánkot, tudni fogod, nem kell megijedni, mondta. Mindig szeretettel volt felém, előtte mertem mozogni, látott vidáman, s szomorúan, mindig kikísértem a drapp Trabantjáig. Boldogan mondta, hogy legközelebb találkozunk, amikor itthon leszel Henikém.

Nem is tudom, hány éves lehetett, mikor megismertem őt. Csak azt, hogy magas, szikár, sovány, fekete hajú és sápadt volt az arca. Biztos a betegsége miatt, mert gyakran fájt a gyomra, sajnáltam szegényt.

Egyszer nagyon meglepett, Pestre jött magának gyógyvízért, s meglátogatott az intézet falai közt. Sírtam, s mosolyogtam egyben, megláttam, s akkor először örömben megöleltem. Megsimogatta fejemet, s letörölte könnyeimet.

- Úgy örülök magának, tisztelendő bácsi.

Leültünk a padra, s a tenyerébe vette kezeim.

- Anyukádék jól vannak, s sok pusztit küldenek neked! Hoztam neked valamit - mondta, s a zsebéből elővett egy kabala fekete cicát, mely tapsolt, ha megnyomtam a hátát. Ezt a kis kabalát máig őrzi a fiókom mélye. Megköszöntem az ajándékot, még sokáig beszélgettünk, aztán nehezen, de elváltunk. Úgy jöttem volna haza vele, de nem mehettem, csak sóvárogva néztem a kedves, fekete ruhás plébános után.

- Csomikám ne sírj már, három nap, s jön érted anyukád! - mondta nevelőm.

- De az még olyan messze van, ki se bírom, Anna néni!

1985 tavaszán egy hétköznapon áldoztam. Azért kellett külön áldoznom, mert így következő év májusában bérmálkozhattam a többi gyerekekkel.

Nagyon vártam az áldozásom napját. Szép fehér hosszú ruhám volt, fejemen koszorú, mintha menyasszony lettem volna. Összekulcsolt kezemen rózsaszínű rózsafüzérem, amit mai napig őrök. Házunk előtt a zöldellő fűzfa alatt állok, anya ebben az ünnepi percben fényképezett le.

Cseppet sem bánom, hogy csak szüleim és testvérem van ott e szép alkalmon.

Egyre izgatottabb vagyok, ahogy az árnyas lombú gesztenyefák alatt sétálunk.

Templomba belépve szenteltvízbe mártom ujjam, majd keresztet vetek. A gyóntatószék elé siettek anya segítségével. Majd belépek, s minden úgy zajlik, ahogy tanultunk a tisztelendő atyával. Halkan válaszolok kérdéseire. Bűneim hiányában, azért lelkemre köti, hogy mondj el néhány Miatyánkot, mielőtt áldoznál Henikém. Szelíden rám nézett, mikor kiléptünk a gyóntatószékből. Keresztet vetett homlokomon. A lelkemre bízott Miatyánkot egy padban lehajtott fejjel csendesen és kellő meghatósággal elimádkoztam.

Következő év májusára édesanyám két egyforma gyönyörű szép égszínkéék hosszú ruhát varrt nekünk. Orgonaillatú napsugaras május vasárnapján húgomék osztályával én is bérmálkozhattam, a templomi freskók szebbnek tündek a falon, mint máskor.

Sok évig még élvezhettem a plébános úr társaságát. Azt sem tudom, hogy miért ment el, s hova sodorhatta az élet. Soha többé nem láttam, s a mai napig bánom, hogy felnőtként nem kerestem meg őt. 2004-ben halt meg.

Emléke örökké szívemben él.

Gyermekkorom egyik szép húsvétján eljött hozzám a plébános, megajándékozott a szent családot ábrázoló képpel. A kis lapot ki lehet nyitni, a tisztelendő atya egy szonettet írt nekem. Ezt a lapot nagy becsben tartom. Ma egy papírdobozban tucatnyi kincseim közt megtaláltam, az írás ugyan megkopott, de az én örömömre el tudtam olvasni az elmosódott szép sorokat. Annak idején is nagyon sokat jelentett nekem, sok év után újraolvasva keze írását, könnyeket csal szemembe. Bármikor előveszem versét, érzem, hozzám szól. Lelkünkben őrizzük legszebb kincseinket, ennél nincs szebb a világon.

Álljon itt novellám végén Némedi Ferenc atya szonettje.

Biztos vagyok benne, hogy figyel az égből.

2018. január 16.

Kísérő vers:
Némedi Ferenc atya

Szonett Hennikéhez

Csak egyszer láttalak,
Mindjárt megszerettelek.
Szívembe zártalak,
El sem felejtelek.

Bojtó kis lábadon,
Már nem könnyíthetek.
Fáj a szívem nagyon,
Mert nem segíthetek.

Kecses szép kis virág,
Keresztet hordozó
Törékeny kis virág.

Kövessen égi fény
Göröngyös utadon,
Gyönyörű kis remény.

Hosszúhetényi plébános 1987.

18. Egykori tanárom

Amikor belépett a könyvtárszobába, ősz haja rövid volt, amolyan idős néninek tekintettem. Kedves, s aranyos volt, meleg keze arcomat simogatta, édes parfümillatát magamba szívtam. Bárcsak sosem csengetnének be, hogy a hölgy ne menne el. Szegény, biztos csak az iskolai könyvtárba jött, s nem volt ideje olvasni, mert velem beszélgetett. A belső hangom azt súgta, maradjon itt, kérem szépen, üljön mellém, úgy szeretném, negyvenöt perc múlva kicsöngetnek és olvashat. Sajnos, akkor már én se leszek itt, másik terembe kell mennem. - Várj kicsit Henikém, mindjárt jövök, csak beengedem az osztálytársaidat. S én majd kiugrottam a bőromból, úgy örültem. Visszanézett rám, hunyorogva ránevettem, kacagása gyönyörűn csengett fülembé. Beengedte az osztálytársaimat, s tudatosult bennem, ő lesz a magyartanárom. Öröm és megnyugvás költözött szívembe. Mennyekben jártam, amikor hallgattam óráit, nem csupán tanított, hanem beszélgetett is velünk. Ragaszkodtam és kötődtem hozzá, míg a többieknek más feladatot adott, s csendben dolgoztak, mellém ült a padba, s betűket íratott velem. Neki felmertem fedni gyengeségemet. Túlmozgásos kezem miatt, amely a mozgás-sérültségemből adódik, iszonyat rondán írtam. Inkább firkának nevezném és nem írásnak azokat a nagy ákombákomokat. Szégyelltem és nem gyakoroltam. Erzsi nénivel minden más volt, kölcsönös bizalom alakul ki köztünk, és írtunk, néha nagyobb volt a betű, mint a füzetem. Akkor is szorgalmasan írtam, nem adtam fel. Tudtam, hogy a következő órán Erzsi néni úgysis ellenőrzi külön házimat.

Iskolai éveim alatt átsegített göröngyös utamon. Teljes értékű diákká tett, hatodik félévtől már én is kezembe tarthattam félévi bizonyítványomat. Többé nem kellett osztályozó vizsgát tennem magántanulóként, mert felelhettem az órákon.

Számomra megrázó dolgok is történtek, sajnos az osztályunkat magyarból két csoportra osztották. Nagy volt az én bánatom, Erzsi néni a rosszabbik csoportot vitte tovább. Kétségbeestem, s szívszaggató fájdalmat éreztem legbelül. Nem szerettem volna elhagyni imádott magyartanáromat.

Azon az egy órán képtelen voltam hülyéskedni, s feltűnt neki, hogy elkedvetlenedtem. - Henikém mi a bajod, bántottak? - kérdezte kedvesen. - Nem! - fejemet ráztam, mert fojtogatott a sírás. Könnyeim potyogtak: - Hadd maradjak magával, másnál nem tudok tanulni, tanár néni kérem! Szemébe könnyek szöktek: - Bár te vagy a legjobb magyarosom, mégis velem maradsz, ígérem, gyakorolnunk kell az írást! - jegyezte meg.

Másfél évig élvezhettem még felejthetetlen magyaráit. 1989-ben polgármesterré választották, de még minket végig vitt, s gazdag tudással utamra engedett.

Olyan űrt hagyott szívemben, amelyet egy gimnáziumi tanár sem tudott pótolni. Felejthetetlen személyiségét őriztem emlékeimben hosszú-hosszú éveken keresztül. Avval a hittel és reménnyel, hogy egyszer még láthatom, s beszélhetek vele.

Arra soha sem gondoltam, hogy egyszer eljutok a könyvbemutatómig, amely 2018. május 15-én délután a hosszúhetényi könyvtárban volt megtartva.

Nagyon rég beszéltem sok ember előtt, ezért is izgultam annyira. Nagy meglepetést okozott a Facebookon lévő meghívó, amelyre az volt írva, hogy egykori magyartanárom beszélget velem. Istenem, vannak még csodák, ez volt a vágyam, fürödtem a boldogságomban. Mint egy kisgyerek, úgy vártam, hogy viszontláthassam.

Szívemet ünneplőbe öltöztetve motorommal begurultam a könyvtárszobába.

Olyan szép volt, mint harminc évvel ezelőtt, semmit nem változott. Újra fellobbant bennem az a mély szeretet és a tiszteletem iránta. Köszöntött meghatóan és érzékenyen, nyakába borulva öleltem Erzsi nénimet, aki egykor oly sokat adott nekem. Már nem izgultam, csak ittam szép szavait. Újra ott ültem mellette, s éreztem szeretetét. Úgy beszélgetünk, mintha csak két órája váltunk volna el. Fantasztikus volt, ahogy a könyvemet lapozgatta és részeket választott ki novelláimból, hogy felkeltse a jelenlévők érdeklődését. A terem lassan, de biztosan zsúfolásig telt ismeretlen ismerősökkel. Ez a rengeteg ember most szellemi tevékenységemre kíváncsi. Arra, hogy miért és hogyan kezdtem el írni. Egyszer végre megmutathatom magam úgyis, hogy nem feltétlenül a sérültségemet látják.

Erzsi néni nagyon szépen megfogalmazta: - A teremtő valamit elvett tőlem, de kétszer annyi agyat adott. Kisiskolás koromtól bemutatott, novelláimon keresztül elvezette a közönséget napjaimig. Nagyon érdekes volt számomra is, ahogy kiragadta a természet- s a munkaszeretetemet, amikor még anyukámmal dolgoztam a szőlőben. Döbbenet volt hallanom, hogy a korombéliek nem ismerik a szőlőmunkákat. A tenni akarás, s a segítség szándéka volt számomra fontos, s közben sokat tanultam anyukámtól. Megemlékeztünk erdész nagyapámról, akit Erzsi néni is ismert. Gyönyörű és megható volt Erzsi néni meséjét hallgatnom, amikor nagyapám társaságában Kövestetőn, a kis kunyhójában ebédeltek és hús patak vizéből ittak. Olyan szép volt elképzelnem ezt az idillt.

Két óra alatt rengeteg derűs, könnyes pillanatban volt részük az embereknek.

Tanáraitól szép köszöntőt, s megannyi dicséretet kaptam. Erzsi néni elcsukló hangja nagyon megérintett, hiszen iskolai éveim alatt ő ismert a legjobban. Soha el nem múlik a ragaszkodásom iránta.

Hálásan köszönöm mindazoknak, akik részt vettek könyvbemutató ünnepségemen.

2018. május 18.

19. Reményt hoztál

Magába roskadva ült a lány. Olyan kilátástalannak vélte helyzetét. Három év telt el a csípőműtété óta, amely nem volt egyszerű. Feszis izomzata miatt protézist nem lehetett beültetni, ezért görston műtétet hajtottak végre. Ezt csinálják az öregeknél is. Négy centit vágtak le a fermurfejből, az inak, s az izmok tartják össze lábát. De még mindig nem tudott egyedül mozogni úgy, mint előző életében, többé nem volt szabad annyira sem, mint azelőtt.

Iszonyat volt neki az érzés, hogy már az udvarba sem tud kimenni sétálni, s a házban sem tud mozogni az átkozott tolokocsija nélkül. Becsapottnak érezte magát. Orvosa is azt mondta, hogy a műtét után kissé könnyebb, s lassan a járása is fejlődésnek indul. Tudta, hogy nehéz lesz, mert mozgássérültként jött a világra. A központi idegrendszerében a mozgásszervet érte a sérülés, s most a négy kerék helyettesíti a lábát.

Naphosszat tornázott, keményen kínozta magát. De mikor a járásra került a sor, valósággal megdermedt a félelemtől. Szinte fürdött az izzadságában igyekezetétől. Bármennyire is igyekezett, lábai nem vitték, a két piros, három lábú bottal egymaga csődöt mondott. Az ágy közötti négy-öt lépés is egyedül szenvedés volt.

Édesanyja mindennap türelmesen járt vele. Háta mögött követte lányát, néha kicsit lemaradt, hogy megnézzze, mennyit halad egyedül. Mikor észrevette, hogy nincs a háta mögött, össze-rezzent félelmében.

Az anyák mindig a lehető legjobbat akarják gyermeküknek, s mellettük állnak a gyalázatos időkben is. Akkor is, ha nagyon nehéz nekik, s könnyeiket elfojtva küzdenek.

Tehetetlenségében zokogott, s gyakran kérdezte édesanyjától. Miért maradt életben, mikor meg akart halni? Ő már elfáradt, s remélte, hogy meghal harminchat évesen.

A műtét reggelén mély nyugalommal, s szeretettel elköszönt Édesanyjától, leplezve vágyát előtte. Betolták a műtő elé, míg várakozott. Kinézett az ablakon, fel a magas égre. Kék égen báránfelhők úsztak, az egyik felhőnek olyan alakja volt, mint neki.

Összehúzta magát, akárcsak ő, a fájós lábát felhúzza tartotta, s imádkozott: „Édes Istenem, kérlek, segíts meghalni, sokat szenvedtem már e földön. Nincs értelme az életemnek, hadd, hogy elmenjek. Kérlek vigyázz az én drága Édesanyámra! Köszönöm.”

Látod anya, még ez sem sikerült, pedig a tervem volt. „Kislányom, Istennek terve van veled, légy nyugodt, s türelmes, menni fog a járás, hidd el!”

Úgy érezte, senki nem érti meg. Álmaiban önmagát látta, ahogy könnyedén járkál az utcán, akár mások. Nem akart felébredni, hiszen álmaiban élt csak igazán. Szervedés volt neki a valóság, ráadásul kövér is lett a nem-mozgástól.

Minden ruháját kihízta, gyorsan felszöktek rá a kilók. Édesanyja szép ruhákat varrt neki, egy ruhapróba alkalmával a tükörben szembesült önmagával. Az alig negyven kilós sovány lányból, csúnya, húsz kilóval nehezebb tükörképe nézett vissza rá. Dühében vörös lett arca, mától kezdve fogyókúrázni fogok! - mondta határozottan. A kilók elviselhetetlenül lassan mentek le róla.

Egész élete a bizonyításról szólt, és most megbukott, elvesztette önbizalmát. Mindenki többet akart tőle, hogy talpraálljon. Hiába kiabáltak, s hajtotok, nem fog menni. A vonat elment előtte, s képtelen rá felugrani. Hagyjatok, mindent akartok, de a lelkemet egyikőtök sem érti meg.

Novemberi este volt, felgyúltak már az utcai lámpafények. Egy e-mailt kapott, valahonnan a távolból. Nem szánt neki nagy jelentőséget, de kedves volt a levél hangvétele. Így hát írt, a szerény aranyszívű embernek, aki nagyon lekötötte a lányt, s naphosszat leveleztek. Fellegekben járt, a szívébe öröm költözött, valaki foglalkozik vele, annak ellenére, hogy már tudja, mi a baja, s nem fordul el tőle, hanem itt maradt. Olyan gyönyörű volt ez az időszak, mintha patak fakadt volna a világra.

Nagyon félt, hogy elveszíti Aranyszívűt, aki a világot jelenti neki. Ezért a lány elmondta, s megkérte, hogy ne ijedjen hangjától, mert rosszul beszél.

- Mért mondod ezt nekem? - kérdezte. Szomorúsága átsütött a monitoron.

Nagyon sajnálta a lány Aranyszívűt, hullott a könnye, úgy írt neki. Nagyon megszoktalak már s belehalnék, ha elveszítenélek a hangom miatt. Máshol nem érdekel, hogy hogyan reagálnak az emberek a hangomra. De te már nagyon fontos vagy nekem. Kérlek, bocsáss meg nekem, Drága Aranyszívű.

Többé nem fedte titok hangját, mert egy este Aranyszívű felhívta. Örült a lány, izgalom volt hangjában, de érezte, hogy Aranyszívű mindent megértett beszédjéből. Nagyon hálás volt Aranyszívűnek, hogy felülmúlhatatlan örömben részesítette.

Ő volt az egyetlen, aki látatlanul megértette, s nem ismételte a szavait. Nagyon tisztelte, s felnézett Aranyszívűre, tanította s beszélgettek. Amellett, hogy Aranyszívűnek rengeteg irodalmi munkája van, de mindig szakít időt, hogy beszélgessen, bársonyos hangjával mély nyugalmat ad a lánynak. Mintha távolról is fogná a kezét, Ő pedig kapaszkodik belé, úgy ragaszkodik hozzá. Aranyszívűjét örökre szívébe zárta. Bárhová is megy a lány, gondolatban mindig vele van, hogy enyhítse hiányát. Gyakran kimotorozik az erdőbe madarak csicsérgését, s a kispatak hömpölygését hallgatni.

Sanyarú sorsáról írt egyszer Aranyszívű. Könnyekig hatották a megrázó, keserű, szép sorok. Sosem tudott a lány beszélni róla, csak szívéig, lelkéig áthatották az Ő Aranyszívűjének fájdalmas sorsai. Nagyon-nagyon hálás, hogy Aranyszívűje él, és megismerhette. Elszántságának köszönhetően, képes volt új terveket szőni, s megvalósítani. Új értelmet kapott élete, szívével és lelkével dolgozik. Aranyszívűvel örömet ad másoknak.

A legszebb fényt Aranyszívűje jelenti számára. Könnyek gyűlnek két szemében, ha Aranyszívű körül forog gondolata. Halk szavait hallja, ahogy türelmesen óvja és segíti. Olyan más volt, emlékszik vissza, áthatották gondos, féltő szavai.

Elkezdtek leomlani a félelem falai, elképzelte, mennyire örülne Édesanyja, ha még egyszer valahogy járn tudna. Azt sem lenne nagy baj, ha csak lakáson belül mozogna. Érezte s tudta, hogy Ő már többé nem tud úgy járni, mint előtte. A csodák csak a gyermekek szótárában léteznek, de az Ő állapotában nincs.

Sarokba dobta a piros botjait, mintha soha többé nem kéne. Újra elővette a kiskerekű járókeretet, minden erejét összeszedve felállt. Lábai remegtek az izgalomtól, vagy egy kis félelemtől, nem tudja már. Csak azt tudta, és érezte, hogy az Ő Aranyszívűje itt van vele szíve rejtekében.

Ha a lélek elkezd gyógyulni, sokkal könnyebb lesz összpontosítani a sérült területre. Meg szeretné mutatni, hogy képes lesz mozogni. Sokat hallja a lány ezt a mondatot, aki egyszer tolókokcsiba kerül, annak már teljesen mindegy. Ebből már úgyszincs kivezető út, élsz, amíg élsz, a kutya sem kíváncsi rád. Pláne az úgymond egészséges emberek szava járása, mit sem érdekli őket, hogy a sérült érti-e vagy nem. Esze ágában sincs effélékre gondolni. Elkapta a vezérfonalat, jól tudta, addig kell ütnie a vasat, amíg forró. Megkapott minden lelki, s fizikai

segítséget, hogy újra megérezze, milyen járni. Három év rengeteg idő, ha most nem teszi meg, akkor talán soha nem jár egymaga.

Ült a tolokocsijában, járókeretét maga elé tette, s megfogta. Aranyszívűjébe kapaszkodott, itt vagy velem, suttogta, mintha hallaná. S elindult az első nagy önálló útjára, amely a nagyszobát és nappalit jelenti. Édesanyja meglepődött, amikor először kísértél elé, szeme könnyben úszott. A lány elmondta törekvő erejének történetét. Édesanyja nagyon hálás volt a segítőkész embernek.

Naponta négy kört tesz a lakásban. Vannak napok, mikor lábain erősebb a fájdalom, ilyenkor is sétál, csak kevesebbet. Izomzata erősítése céljából ötvenet guggol, s szobabiciklizik. A napi torna, amit kitűz maga elé, az mindig megvan. A frontokra nagyon érzékeny, s ez nagyban befolyásolja mozgását.

Nagyon hosszú és rögzös volt az út, amíg idáig elvezetett. Nagyon hálás az Édesanyjának, aki mindvégig vele van, s ápolta.

Egészen fiatalon kezdett írni verseket. Sosem tanulta a különböző versformákat, nem tudta a szavakat rímekbe szedni. Mégis írt, olvasókönyvekből elleste a nagy költőktől: a versszakokat számozzák, ő is így írt. Számára az írás egyfajta lelki örömet jelentett, noha sokáig csak az íróasztalának írt, mert a közösségi oldalakra feltett verseket mindig kritizálták helyesírása miatt. Úgy érezte, nem értik meg. Gyakran okoztak neki lelki fájdalmat.

Aranyszívű változásokat hozott szellemi életében is, Ő volt, aki rájött verseinek lényegére. Végül is elfogadta a különleges verselést, mert látta, hogy lehet tanítani, inspirálni a szebb és jobb szavak formálására. Gördülékenyen magyarázta a hibákat, csak oda kellett figyelni a tanítására, s az ember máris értette, hogy mi a szabadvers.

Ő olyan, mint egy jó tanár, örül és megdicsér, ha látja verseidben a tanultakat. Rengeteg lelki erőt kapott tőle, s ez megmutatkozik az írásain is. Verseiből mára már eltűntek a versszakok közti számozások. Verseit különböző közösségi oldalakra fel meri tenni.

Aranyszívűnek köszönhetően eddig öt könyve jelent meg a MEK elektronikus könyvtárában. Ha ő nem inspirálja, talán sosem kerülnek könyvei a könyvtárba, amely egy életrajzi kötetet, s négy verses kötetet őriz.

Aranyszívű az egyetlen, aki segíti, s elindítja az irodalom útján. Mindaddig gyönyörűnek tekint a világra, amíg Aranyszívű jelen van mindennapjaiban.

Hálás szívvel, s tisztelettel, gondol az Ő Aranyszívűjére, aki rengeteg lelkierőt adott neki, s a legnehezebb időkben is mutatott egy szebb világot, amelyben feledtette a gondjait.

S a végén álljon itt egy vers hálája jeléül, amely szívéből szól.

***Kísérő versem:
Reményt adottál***

Eljöttél hozzám, mikor a
legnagyobb szükségem volt rád.
Kilátástalan voltam, azt se
tudtam, fogok-e járni valaha még.
Ostoba mütét, mely csak a
fájdalmamat enyhítette, de
a járás nem jött vissza.

Hiába volt a sok gyógytorna, s
hiába kísért anya járás közben,
s buzdított: menni fog egyedül is!
Akkor se ment, csak gyötrődtem,
vert a víz félelmemben, s
egy lépés sem ment egyedül.
Csak vergődtem, mint a hal a parton.
Dühödten kiáltottam: vágta volna
le az orvos a lábam!
Semmire sem jó ez már.
Miért kell ennyit kínlódnom?
Könnyebb lett volna inkább a halálba mennem.
Álmaimban láttam menni magam,
megőriztett a csalfa illúzió.
Reményvesztett voltam,
s te reményt adtál, pedig alig ismertél.
Sosem láttuk egymást.
Törődtél velem, olyan más lett minden!
Lelkem gyógyulni kezdett!
Szavaid sokszor szívemig hatottak,
s megmutattad merre, hogyan tovább,
sohasem sürgettél.
Szívedet adtad, s én szívembe zártalak.
Pedig oly távol vagy, s mégis oly közel.
S elvittél egy szebb világba, az irodalom világába,
ahol csend, nyugalom honol.
Lassan, nagyon lassan felkeltem és elindultam.
Avval a hittel, s erővel, amelyet
szívembe, s lelkembe ültettél.
Hálás szívvel köszönöm, amit értem tettél.
Könnyeim lábad elé gurulnak számtalanszor.
Messzi távolból is érzem, erősen fogod kezem.

2017. szeptember 12.

20. Hittel és akarással

Életem során kevéske olyan emberrel találkoztam, akire akkor is emlékezni szeretnék, ha valami folytán eszemet veszteném.

Pár éve ismerem csak Nagy Vendelt, aki születése óta Szekszárdon, Tolna megyében él.

1970-től kezdett el írni. 2014-ben hatvan évesen volt az irodalmi munkásságában eltöltött negyvenedik jubileumi éve. Ifjúkori verseskötetét, a Lila Madonnát sikeresen kiadatta. A Tolnai Népújságban és más helyi lapokban jelentek meg különböző írásai. Aztán számos megyén keresztül Trabantjával, hajnaltól kora estéig újságot hordott. Szakmájában épületgépészként dolgozott, majd szakoktató lett a szekszárdi középiskolákban, az ipari szakiskolában, és egy másik műszaki szakközépiskolában. Közben csőszerelőként, magánvállalkozóként is tevékenykedett az ország egész területén. Szabad idejében, a dimbes-dombos sárga löszfalak közt dolgozott tanyáján, a családi szőlőben. Fáradtságos munka ellenére, ő örömmel, s élvezettel művelte szőlőjét, s nevelte gyümölcsfáit.

Verseiben gyakran kitűnik a föld szeretete, alázata, s odaadása. A kemény munka ellenére úgy ír róla, hogy az embernek kedve támad dolgozni.

Ha ideje és ereje engedte, még este rajztábláján rögzített papíron, gyöngybetűivel szép verseit írta.

A hetvenes évek közepe felé, egy irodalmi pályázat alkalmával megírta a FUK indulót, amellyel első helyezést ért el, akkoriban a rádióban hallható volt.

Nagyon szeretett világot látni, de erős honvágygal küszködött és három nap után mindig haza hozta a honvágya.

Nagyon szereti a történelmet, rengeteg várat és csatateret látott, királyok, s királynők arcát emlékeiben megőrizte. Később verseiben meg is írta Attilát, Gizellát, s még sok történelmi személyt, számtalan történelmi eseményt. Sajnálattal veszem, hogy nem lett történelemtanár. Kimagaslóan érthetően magyaráz, vele élmény lett volna a történelemóra.

Tíz éve, cukorbetegsége szövődménye okán teljesen vakká vált. Élete teljesen megváltozott, néhány nagyon kemény év telt, el míg felül tudott kerekedni szörnyű tragédiáján.

Kétezertíz után elkezdett ragyogni a nap felette, miután tíz ujjal megtanult számítógéppel írni. Felülmúlhatatlan akaratarejének köszönhetően, önerőből létrehozta a Megszólalok művészeti irodalmi magazint, amelyet akadálymentesen, vakok is olvashatnak. Az immár nyolcadik éve működő ingyenes újságot az egész világon ismerik. Esélyt adott magának, hogy meg tudjon jelenni valahol. Mióta beteg lett, igencsak elfelejtették, s lépnie kellett, hogy verseivel és prózáival újra bekerüljön a köztudatba.

Egész élete a segítő szándékáról szól. Újságja megjelenésével egyre több sorstársat ismert meg, sőt volt olyan sorstárs, akit buzdított, hogy fessen, és azóta fest. Nem csupán sérültek, hanem egészségesek is alkotnak újságjában. Neves festők, szobrászok, képeikkel, szobraikkal díszítik újságja oldalait.

Nagy Vendel az az ember, aki munkássága során összefogta a sérült, s egészséges embereket, örömet, reményt adva a rendszeres megjelenéshez. Arra is figyel, hogy a látók számára élvezhetőbbé tegye újságját. Volt egy év, hogy augusztus huszadikára betette újságjába a tűzijáték linkjét. Ő sokkal többet lát, mint mi látók, képes az embereket elkápráztatni természeti verseivel, vagy bármivel, amiről éppen írni akar.

Újságját kitartó szorgalommal, s alázattal írja. Akkor sem panaszkodik, ha a technika ördöge ezer akadályt görget útjába. Ő csak töretlenül, s kitartóan dolgozik, ha engedelmeskedik neki öreg számítógépe. Mit sem sejtenek olvasói verejtékes munkájáról s küzdelmeiről.

A világ összes pontjára, küldi újságját. „Ahogy a nap felkel, s bekapcsolod a számítógépet, az újságját havonta egyszer napra pontosan megkapod.” Töretlen munkáját missziónak tekinti. Nem törődik vele, hogy fáradságos munkája megfájdítja hátát, s csuklóját, csak teszi a dolgát, amíg az odaadó szíve dobog.

Nagy Vendel írásain keresztül tanítja, segíti, elgondolkodtatja, jó útra tereli embertársait. Nálánál odaadóbb személyt nem ismerek. Jelenléte ajándék számomra. Töretlen szorgalmának, s kitartó erejének köszönhetően újabb és újabb versformákat talál ki magának. Manapság az újságírás mellett könyvírással is foglalkozik. Közel ezer versét, novelláit, s dalait digitalizálva, rendszerezve dolgozza fel, s jelenteti meg könyveit a Magyar Elektronikus Könyvtárban. Tizenöt könyvét vakok is olvashatják, mert akadálymentes formában készült. Nagy Vendel munkásságával, s írásaival színessé teszi az irodalmat szerető emberek életét. A végén csak annyit szeretnék mondani Nagy Vendelnek, amíg lehet, írjon, mert ez élte, s soha ne adja fel, tanítsa még az embereket nagyon sokáig. Egyszer talán felfigyelnek rá, s elismerik a huszadik század, s a jelen kortárs írójának és költőjének, hogy még tudjon örülni az elismerésének.

Tisztelettel meghajlok előtte, és büszkén felnézek rá.

Írásait megtalálják az interneten megjelenő Megszólalok magazinjában, és a Magyar Elektronikus Könyvtárban is, de nevét beütve a keresőbe, sok találat jelenik meg az érdeklődőnek.

Erre a linkekre rákattintva olvashatják Nagy Vendel színvonalas újságját.

www.megszolalok.blogspot.com

www.muveszetimagazin.blogspot.com

2018. július 16.

Kísérő verseim:

Színpadai kép

Most is ott áll, ahol először láttam.
Gyönyörű képet sosem feledem róla.
Irigylésre méltóan higgadt,
izgalomtól nem gyöngyözik homloka,
hiszen otthona lehetne a színpad.
Kimagasló verseit napestig szavalhatná,
hogy megmutathassa milyen jól bánik a szavakkal.
Szerényen és tisztelettudón,
elgondolkodtatja közönségét.
Isten adjon neki erőt, egészséget,
ajkáról sose fogyjon az éltető verse.
Tapsoddal hívd vissza,
lelkébe ültess el örömet,
s meglátod ad ráadást.
Meleg szavaival rímekbe önti
szeretetét a földnek.
Emlékei szárnyán elrepít
régi szép időknek idejébe.

Élvezettel hajolt a tőkékhez,
s vette kezébe szőlőnek fürtjét.
Sárguló őszben jókedvvel szüretelt
odafenn a szőlőhegyen.
Könnyek csillognak
az ismeretlen szemekben.
Vannak, akik elfeledik,
de akadnak olyanok is,
akik örökre szívükben őrzik.
Színpadról lejőve egy csokor
vörös rózsát nyújt át a futár.
Az üzenet rövid,
s egyszerű volt,
de annak aki küldte,
nagyon sokat jelentett.
Gondolatban veled voltam e napon is.

2018. szeptember 16.

Fohász Istenemhez

Istenem, ha létezel
ott fenn az égben,
tekints le rám, s
hallgasd meg egyszerű
imámat.

Oly sokat vesztettem,
s nem panaszkodtam.
Tűrtem, s próbáltam
jobbra fordítani sorsom.

Házad csendjében, padok
soraiban nem tudom
rózsafüzérem morzsolni.
Én nem erre születtem.

Szívemből szeretek tisztán.
Most mégis hozzád fordulok,
mert lelkem félelemtől reszket,
ne vedd el tőlem!

Azt, ki igazgyöngy lett szívemben,
féltőn óvni szeretném szárnyaimmal,
védelmezően betakarom.
Szívem keservesen sír utána.

Istenem, csak őt ne vedd el tőlem!
Ki a legnagyobb támaszom lett
ezen a sötét sivár világon.
Hagyj, kérlek, előbb elmenni engemet,
hogy többé ne hulljanak fájó könnyeim.

2014. szept. 19.

21. Püspökszentlászlói túrám

Alig vártam, hogy hétvége legyen. Újra hódolhassak régi hobbyimnak, amitől édesanyám viszolyog, de jól tudja, nem ülhetek mindig a négy fal között. Ezért a születésnapomra közösen vettünk két akksit meggybordó mopedembe, amit én csak motornak nevezek, ez a szerkentyű számomra a szabadságot jelenti. Mozgássérült vagyok. A futás nagyon hiányzik, s a tenni-venni akarás életemből. Szeretnék világot látni, vándorlásaimat lóháton vagy gyalog megtenni. Szabad lenni, mint a madár, ott, ahol ér az éjszaka, sátrat vernék. Tábortüzet raknék, s szalonnát sütnék, madárlátta kenyerekre csöpögtetném zsírját. Vöröshagymával jóízűen megvacsoroznék. Miután eloltanám a tüzet, szememet a csillagos horizontra emelném.

Bilincsbe vert lábaim nem engednek, beérem motoros száguldozásommal. Szülőfalum, Hosszúhetény, két hegy között fekszik. A Zengő és a Hármás öleli egymást.

Bíbor hajnallal együtt ébrednek az énekes madarak. Énekükkel üdvözlik a felkelő napot.

Izgalommal tölt el, valahányszor útra kelek, csak az útmenti fák kísérek. Erdőn át járok, csörgedező kis patak hömpölyögve utat mutat. Medveahagyma illata csiklandozza orromat. Gyerekkoromban rengeteg medveahagymát szedtünk, piros Dáciánk csomagtartója tele volt. Zsákszámra vittük haza a disznóknak féregelhajtás gyanánt. Alig vártuk, hogy hazaérjünk, émelygő fejfájás gyötört bennünket anyuval a szagától. Ma meg már mindenki medveahagymás pogácsát sütöget.

Mennyire örülne erdész nagyapám, ha hallaná, hogy szeretem. Jó pár hónapja nagypapám simogatását érzem a szívemben. Kisgyermek voltam, mikor örökre elment. És most újra eljött hozzám. Átérezem a boldogságát, amikor belépek az erdőbe.

Duzzadó kis patakomban majdnem kilép medréből. Forróan tűz az áprilisi napsugár. A harmadik fahídon megyek át, zöldellő lombkoronák egybeérnek, s árnyékot biztosítanak az arra járóknak.

Szűz Mária képe lepi meg az újdonsült látogatót a fák között. Mindig friss vadvirág van előtte. Végre felértem Püspökszentlászlóba. Már két éve nem tudtam felmenni gyenge akksim miatt. Elvárásos ez a kis falucska, meseházaival, s fakerítéseivel, s kisebb palotáival. Van itt minden, életrendezési-ház, panzió, inkább üdülő falucskáknak nevezném. Bal oldalra épültek a házak, mert jobb oldalt szakadék van. Itt tényleg ég és föld között felszabadul az ember lelke, mintha gyógyítón ringatna a táj. Fehérre meszelt haranglábtól egy meredek kavicsos domb választ el. Felérve boldogan szétnézek, a kastélytól a kitörő víz választ el, amely kútból és a vályúból folyik. Képtelenség áthajtanom, mert víz érné az akksikat.

Réges-rég, járó koromban, elfáradva, a vályú elé térdeltem, karjaimat belelógattam, úgy ittam a kútból. Mindig azt mesélték, hogy ebből a vályúból itatták a kihajtott állatokat.

Gyerekkoromban mindig ide vittük vendégeinket a látványért kirándulni. Persze, akkor csak autóval közlekedtünk, s édesanyám kezét fogva tudtam menni. Bejártuk a kastély nagy területét, akkoriban még apácák lakták, s gondozták az udvart. Virágok, s bokrok borítottak mindent, kis táblákra voltak felírva a növények nevei. Padokon pihentünk a fák árnyékában. A kis templom nagyon ritkán volt nyitva, amelyet platánfák vettek körül.

Kicsit megpihenve, jókedvűen, s elégedetten hazafelé tartottam.

Kísérő versem:
Ringat a táj

Mintha ringatna a táj,
úgy ölel szépségével, elkápráztat.
Táncával magával sodor,
megérti magányos lelkemet.
Lassan táncol énvelem,
hozzám simul, simogat,
Forró könnyeimet felszárítja.
Ölébe ültet, kedvesen hagyja,
hogyan elnyújtózzam kényelmesen.
Fellegekben járok vele,
gyengéden fogja kezem.
Ránk borul az esti félhomály,
kettéválik az ég,
szivárványkapu nyílik egyik oldalán.
Zöld fenyők csúcsai magaslanak
sötétkék boltozatán.
Lassan elhalkul a zene,
utolsó érzéki csókjával elenged.
Keserű sóhajjal nézek utána.

2018. május 02.

22. Fák országa

Gyönyörű napsugaras ős volt. Mátyásmadár rikoctozik a dióért. Ismerem ezt a jómadarat, egész nyáron hallgat, aztán ha beköszönt az ős, akkora ricsajt csap, mindenféle madárhangot utánozva, míg el nem csen a fáról egy-két szem diót. Naponta többször eljártssa a pimasz madara.

Az évszak szerelmese vagyok, imádom a színes határt.

Boldogságomban megölelném a festői táj szépségét. Mintha kaput alkotnának a bordós-sárgás lombkoronák, ahogy összeérnek. Madáracsicsérgés, s patak csobogása fogad a fák országában, ahol a megfáradt lelkem megnyugvást talál. Itt vagyok szabad igazán. Megsúghatom örömöm, s bánatom a fáknak, megtartják a titkomat.

Te is velem vagy, te kedves drága jó barát, kiért a szívem megszakad. Messze vagy tőlem, mégis olyan közel. Lelkemben élsz, szívemmel látlak, ölelek, s simogatom gyönyörű arcod. Felidézem bársonyos hangodnak édes nyugalmát.

Képzeltbeli oltáromnál, ahol nyújtózik az erdő, s a nap aranysugarára árnyékot vet a fény, ott szoktam érted imádkozni. Kérlek, ne vedd el őt soha tőlem, árva lennék nélküle. Belehalnék a bánatba, ha elveszteném. Pillanatra elképzelem, jössz le a fák közül, gyere kedves, itt vagyok, s várlak a fák alatti tisztáson. Szeretnélek megölelni, s boldogan karomba tartani. Szertefoszlott hamar a fájó és csodás érzés.

Keserves zokogásom megtöri a csendet. Örökké itt őrizlek a szívem legszebbik, bársonyos szobájában.

Hirtelen nagy szél kerekedik, felkapja a faleveleket, percekig színes függönyként a levegőben tartja, aztán szanaszét szórja. Kék égbolton varjak köröznek hangos káromással fejem felett. El is indulok beljebb az erdőbe, csak még egy kicsit elidőzök a barna, virgonc mókuson. Ugrándozva jön le a fák közül, gomb kis szemével félve figyel. Lompos farka csak úgy lobog, ahogy fut fel a fára.

Cseppet se félek egyedül, a friss levegőn jól érzem magam. Miért is félnék, hisz egykor apai nagyapám is itt volt erdész. Családommal gyakran járunk errefelé kirándulni, nekem olyan, mintha hazajárnék. Egyvalami nagyon fáj, s a lelkem mélyén zakatol. Nem tudom, milyen az, ha az ember a nagyapjával sétál az erdőben. Amikor erdész nagyapám hozzáértően elmagyarázza, hogy az a növény, amire rámutatok, az milyen növény. S a lapulevelet nem csak szórakozásból tesszük a fejünkre, hanem azért, hogy hűsítse, s árnyékot adjon a tűző naptól.

Ha egészségi állapotom engedte volna, nagyapám után erdész lettem volna. De hát a sors nem így akarta. Félreértés ne essék, én nem az irodai munkára gondolok, hanem amit drága nagyapám végzett, járta az erdőt és láthatta gyönyörű vadvilágot. Egy kép őrzi az állatszeretetét, ebből következtek a szelíd lelkületére. Az erdő mélyén talált egy árva kicsi őzikét, hazavitte és felnevelte, majd később visszaengedte az erdőbe. Ül a képen erdész ruhájában és kalapjában, s öleli a fehér pöttyös kicsi őzikéjét. Nagyapám négy éves koromban örökre itthagytott. Röpke négy év alatt, nagyon szeretett, és én is őt.

Sötétedik, elcsendesednek a madarak, esthajnal csillaga fent ragyog már az égen.

Elbújok egy fa mögé, meglesem a szarvasokat, ahogy csapatostul vonulnak a hömpölygő patakhoz szomjukat oltani.

Hallom már patájuk egyenletes dobolását és látom agancsaikat a fejükön. Fenséges érzés ezeket a hatalmas állatokat közelről látni. Még egyszer rájuk pillantok, a távolból lenyűgöz a nyugodtságuk, s az erejük.

Kísérő versem:

Képzetelemnek nem szab határt semmi sem

Kopár őszi fák,
téli álmukat alusszák.
Mégis oly jó kijárni hozzátok.
Csak ülök itt köztetek
az erdő közepén,
mintha vágyódva várnék valakit.
Pedig tudom, nem jön el
az, kit oly régóta várok.
Szemem a vén fák közé téved,
s oly nagyra nől bennem a vágy,
hogy a képzetelemnek már nem
szab határt semmi sem.
Ropog az avar, mintha valaki
járna rajta.
Könnyeim arcomat mossák.
Remegő ajkam hangtalanul hívna,
s biztatnálak, hogy nemsokára
leérsz a fák közül.
Gyere, gyere csak, kedves.
Nemsoká itt vagy, s átölelhetlek.
Drága simogató érzés járja
át lelkem, egészét.
Szívemben hordom szeretetét.
S mintha ölelnék, szívem
köré fonom kezem.
Mennyei csendet hallgatom.
Tomboló szél söpri száraz faleveletek.
Kék égbolton fekete varjak károghva,
csoportosan vonulnak.
Szárnyuk suhogását tisztán hallani.
Esőtől duzzadt kis patakom
locsogva, csacsogva kísér,
a patak utol nem ér.

2017. szeptember 13.

23. Icipici gomb csodákra képes

Ha babonás lennék, merném mondani, hogy azért történt mindez velem, mert április tizenharmadika, s ráadásul péntek volt. Mivel nem vagyok babonás, s a fekete macska hiedelme sem érdekel, hogy jobbra vagy balra megy az úton, ezért a véletlennek tudtam be aznapi dolgomat.

Pénteken én már kellemes hétvégemet töltöm otthon, azért, mert az utolsó hétköznap túl zűrös a Volánnál. Az esetek kilencven százalékában az odaadó sofőrömet mindig elküldik Paksra, normál esetben ez egy egészséges utasnak semmit nem jelent.

Azonban én mozgássérült vagyok, sajnos csak elektromos tolókocsival tudok közlekedni. Alacsonypadlós buszokkal akkor könnyű sérültnek buszozni, ha a sofőr is együttműködő. Ezalatt azt értem, hogy egy gombnyomással eldönti a buszt, mielőtt kiszáll, s lenyitja a rámpát, így nekem is, neki is zökkenőmentes a felszállás. Az én sofőrjeim mindig így csinálják, sosincs semmi baj. Kissé nehezen beszélek, ennek ellenére ők megértenek, sőt még beszélgetnek is velem.

Nem úgy, mint mások, akik képtelenek megérteni, s kabaréba illő, ahogy gagyognának, mutogatnak, vagy épp falnak néznek. Na, ilyenkor ki tudnék szaladni a világból, itt hagynék minden csapat-papot. Idiótának tekintenek, vagy egy érzéketlen fatuskónak, csak azt nem tudják, hogy én mit gondolok róluk. Ha nagyozolni szeretnék, de nem akarok, azt kiabálnám nekik: majd nézd meg az elektronikus könyvtárban az írásaimat és akkor hozz véleményt. Néha egy telefonhívás mindent megváltoztat, hazafelé ismeretlen lesz a sofőr. Nem szerettem a változásokat, csak annak örültem, hogy valahogy hazajutok.

Nem is gondoltam semmi rosszra, beértem a városba. Hideg is volt és a szél is fúj, kedvetlenül bementem az Árkádba. Megálltam egy üzlet sarkában, ahol nem vagyok útjába senkinek. Csak úgy hömpölyög le a nép a mozgólépcsőről. Néha kellemetlenül bámulnak, idétlenül röhögnek rajtam.

Négy év körüli kislány az anyjával elhalad mellettem. Egy percre megdermed a kislány előttem. - Anya, mi ez? mutat rám kérdően. Felesleges lenne megszólalnom. - Gyere már mordul rá az anya, s ne nézd ezt a bácsit. - Mindig férfinak tekintenek, mert rajtam van egy drapp hímzett siltes sapka. Addig az anyja nem jut el, hogy farmer szoknya van rajtam, s nő vagyok. Azt is hiheti, hogy ebben az állapotban tökmindegy, hogy nő vagyok-e vagy férfi. Bocsánat, egy kissé drasztikus voltam. Sajnos, ilyen a mai világ, s legszomorúbb tény, hogy sérültként mind egyedül vagyunk.

Egy óra húsz perckor elindulok a buszvégállomásra, a diákok nagy része rihegve-röhögve csörtet be az Árkádba. Egyiküknek eszébe jut megfogni az ajtót, hogy ki tudjak menni. Megköszönöm neki, s kitör a röhögés hangom hallatán, elkezd utánozni. - Hogy beszélsz? kiabál utánam. Kapd be, gondolom magamban, tajtézkok a dühtől, de nem merek szólni. Hátha megvernek, vagy kiborítanak a tolókocsimból ezek a mai fiatalok.

Zebrán igyekszek átkelni, hogy arcomba spontán ne a bűdös bagófüstöt fújják. Néha úgy érzem, direkt csinálják, csak fújják a másik képébe.

Máskor mindig előbb beszálok a buszba, de most nem sikerült, két perc múlva indul és még kint vagyok. Előre mennék, de Pince szomszédunk azt mondja: Heni állj be a helyedre, majd én szólok neki, hogy engedjen fel. Természetesen a buszt nem dönti el, lenyitja a rámpát, így nagyon meredek, nem tudok felmenni, előre látom. Legyen szíves eldönteni a buszt, kérem, de a beszéddel ennél az úrnál, s szomszédunknál süket fülekre találtam. Olyan volt, mintha a két férfi meg se hallotta volna, hogy szólok. Megpróbáltam feljutni a meredek rámpán, de

nem ment, ezért ketten toltak fel. Nagyon megalázó volt a helyzet, és szégyelltem magam. A java még csak most kezdődik: a speciális buszban, ahova a mozgássérült kényelmesen beállhat, s kapaszkodhatna, ott tárolja a felmosóvödröt, s a felmosófát. Valahogy mégis be kellene állnom, hogy ne akadályozzam a többi embert a mozgásban. Nagyon óvatosan elkezdtem beállni, már nem is fogtam a joystickomat, mégis a bal első kis kerekem nekiment a zöld felmosóvödrének és összetört. Lelkiismeretfurdalásom lett, mivel eléggé érzékeny lelkületű vagyok, de nem szóltam neki, mert úgyse értett volna meg.

Otthon, mikor már lehiggadtam, elkezdtem gondolkodni. Nagyon szomorú a tény, néhány sofőr képtelen használni a speciális buszt, így megnehezítik a mozgássérültek közlekedését. Lehet, hogy egyszer egy mozgássérült belebotlik egy hasonló helyzetbe, mint én. Többé nem ül buszra, mert elmegy a kedve az utazás nehézségeitől.

Bizarrnak tűnik, s tudom ódzkodnak ellene, hiszen nem könnyű egy egészséges számára a sérült látványa. Még nehezebb lehet pár percre beülni elektromos kerekesszékekbe, kipróbálni az elektromos kerekesszékes felszállást. Kétféle módon, amikor egy gombnyomással nem döntik el a buszt, sokkal nehezebb felszállni egy sérültnek még akkor is, ha elektromos székét sebességbe teszi. Akkumulátorát csak nyekteti, akkor se fog felmenni egyedül, csak ha a sofőr megtolja az elektromos széket, hogy lendületet kapjon. Önhibájukon kívül nehézséget okozhatunk a sofőrnek. Egyszerűbb a felszállás, ha eldöntik a buszt, a sérült fel tud szállni egyedül. Az az icipici gomb csodákra képes, s hidd el, az a sérült, aki zökkenőmentesen utazott veled, az nagyon hálás neked.

2018. április 16.

24. Okostelefontól az okoszemüvegig

Abban az időben kezdtem el fényképezni kis telefonommal. Soha nem próbálkoztam, mert rossz a kezem, inkább a szívemben őrzöm a csodás pillanatokat. Bárcsak akkor se vettem volna elő szétcsúsztható telefonomat, mikor hajókáztam a Balatonon. A ringó vitorlásokat akartam fényképezni, s kicsúszott a kezemből, s szerencsétlenül a vízbe esett imádott kék telefonom memóriakártyámmal együtt.

Sokáig nevetés tárgya lett, néha kigúnyoltak érte, szüleim pedig azt mondták, hogy hívjam fel a balatoni halakat, hátha válaszolnak.

Mit kezdjek egy alapterelefonnal, amikor máshoz vagyok szokva, mióta az mp3-t beleépítették. Csak is effajta használok, ugyanis motorozás közben zenét szoktam hallgatni.

Két hétre rá anyuval használt telefont böngészünk a Tescóban. Igényeimnek, s még árban is megfelelt, egy szépséghibája volt csak, hogy félokos telefon. Gondoltam, majdcsak elboldogulok vele, hisz nem olyan ördögös dolog. Tetejére nagyon is tetszett, hogy külön csengőhangot tudtam állítani minden ismerősömmel.

A Széchenyi-térről jöttem, a fogyatékos nap alkalmával egy tévériportot készítettek velem, hogy hogyan tudom legyőzni az akadályokat elektromos tolokocsimmal.

Anya hívott, kíváncsi volt, hogy sikerült a tévészereplésem. Igyekeztem felvenni, de ahogy a fülemhez tettem a telefont, elhajtotta a hívást. Mérges lettem. Újra hívtam édesanyámat, de kihangosítottam a telefonom. Egy kis öreg végighallgatta a beszélgetésünket, egyszerűen nem tudtam mit tenni. Megfogadtam, többé nem kell okostelefon, csak olyan, amit könnyen tudok használni. Kerüljenek el a bámészkodók, mert zavaróak tudnak lenni.

A mai rohanó világban, a gyorsan fejlődő technikának köszönhetően, már a két éves kisgyerekek is tableten játszik, vagy mesét néz az autóban, addig is csendben van, még anyja vagy apja vezet a városi dugóban.

A technika fejlődése számunkra elengedhetetlen dolog, olyannyira megszoktuk, hogy nehéz lenne nélküle élni.

Sokszor elnézem a buszon a fiatalokat, csak belebújnak okostelefonjaikba, s hüvelykujjukat nem kímélve fel-le húzogatják. Elfejtene beszélgetni az utcán, csak mennek a fejük után, s ha egymásba botlanak, elnézés kérés nélkül tovább haladnak.

Egy szomorú tény mindig itt motoszkál agyamba, s fájón meg is könnyezem.

Nem olyan régen, késő éjszaka láttam egy műsort, egy amerikai nemlátó, három gyerekes hölgyről szólt. Nem szeretem azt mondani, hogy vak, mert ők sokkal többet látnak, mit mi látók. Szeme nagyon kis fényt érzékel. A kórház nyilvántartásában a számítógép kidobta a nevét, lehetősége nyílt rá, hogy kipróbálja az okoszemüveget. Két hétig használta a szemüveget. Akkor először láthatta gyermekeit.

Sajnos nem bírtam végignézni, mert a fránya reklámok jól elhúzták a műsort.

Még egy gondolat, ami nem hagy nyugodni. Nálunk miért nincs ilyen lehetőség, hogy kipróbálják két hétig a szemüveget. Esetleg tovább lehetne fejleszteni, akiknek nem éri fény a szemét, ők is érzékelhessék a kék eget, a víz fodrozódó hullámait, a sötétséget váltsa fel egy picit nekik a fény. Tudom, ez nagyon kevés, s örjítő dolog lenne, hogy csak pár napig használhatják. Ha rajtam múlna, most rögtön nekiállnék a szemüveg gyártásának, hogy többé ne kelljen sötétségben élniük.

2018. március 2.

25. Tortúrám küzdelmei...

Frissen él bennem a történet, gondoltam leírom, az írásgyakorlás szempontjából is hasznosnak bizonyul. Lehet, hogy többek számára unalmasnak tűnik majd a tortúráim olvasása, tőlük elnézést is kérek.

Immár nyolcadik éve tolokocsiba kényszerülve élek, nem olyan szörnyű, csak a szokás hatalma néha még megdolgoztatja lelkem.

Elektromos kerekesszéket használok, mert a mechanikushoz nincs türelmem, s a kezem se jó. Gyermekként valamelyest megtanultam az önállóságot, s a mai napig tombol bennem.

A szabályzat szerint nyolc évre rá lehet írni új elektromos utcai kocsit, a régi szobai volt. Örültem is neki, de örömöm hamar alábbhagyott, amint megkaptam. A sérült személynek nincs lehetősége kipróbálni az új eszközt. Láthatatlanul egy új kocsinak a tulajdonosa lettem, amit a szakorvos írt fel a kórképem alapján.

Már a kiszállításkor jelezte anya, hogy túl magas ez, nem lesz jó nekem. Azt a választ kapta rá, hogy a kocsi ülés magassága s a lábtartó nem állítható.

Munkából hazaérve egyből kipróbáltam, bár nem volt túl bizalomgerjesztő, azért pár napig elkínlódtam vele. A lábtartóra kötött anya egy cipőfüzőt, hogy könnyebben fel tudjam emelni a lábtartót, humorosan csak sorompónak neveztem. Bátorságomnak köszönhetően elmentem próbaútra a faluba, feldőlni hál'istennek nem sikerült vele. Azonban éreztem, hogy kiszolgáltatottabb vagyok benne, s nagyon visszavetette mozgásállapotomat. Tehetetlenségemben nagyon ideges lettem, és végtagjaim görcsössé, s fájdalmassá váltak. Egyszerűen nem bírom magam ilyenkor elviselni, ami eddig rutin volt, kemény feladattá vált, mint például a kapunyitás. Még a kutyámat is fenyítettem szóval, pedig nem szoktam. Mindig ugat, de mikor szükségem lenne a segítségre, csendben szemlélődik.

Betelt a pohár a buszos kísérletezésemnél, úgy éreztem csődöt mondtam, mert a buszban is megemelkedett a kocsim első két kereke. Oda lett a biztonságérzetem, szinte rettegetem. Sarokba állítottam a járgányt, használhatatlan számomra, nem engedhetem magamnak, hogy jobban tönkremenjen a mozgásállapotom. Továbbra is használom a kis csotrogányt, igaz annak is van baja, de ezerszer jobb, mint az új. A régire már lejárt a támogatásom, tehát azt csak készpénzért tudom javíttatni, ebben sincs szerencsém. A kérdés gyakran felvetődött, mi lesz, bírja-e ezt a pénztárcánk. Anya hiába telefonált az illetékesnek, letolást kapott, nemhogy segítséget. Idegőrlő volt ez a pár hét, eljutottam addig a pontig, amikor kibuktam. S ráéreztem a legnagyobb szörnyűsége, ami még megtörténhet velem az életben: idővel a bal lábam csípője is tönkremegy, s újra megműtenek, akkor majd öregedő édesanyám hogy emel be a magas kocsiba, és csak úgy lógnak majd fájós lábaim a levegőben?

Na nem, cselekednem kell, de nagyon gyorsan, addig ütöm a vasat, amíg forró. A végén elesek a kétévenkénti akkumulátor cserétől és a javítástól. Kilencvennyolc hónapig hogy oldom meg, ha elromlik a kis csotrogány?

Következő héten kis csotrogánnyal mentem dolgozni. Szerencsémre a buszon találkoztam egy régi konduktor ismerősömmel.

Ránéz a kis csotrogányra.

- Heni nem kapsz még új kocsit, ez már nagyon le van amortizálódva?

- Otthon van az új kocsim nem tudom használni - válaszoltam.

- Írj nekik, Heni, hogy nyoma legyen! - biztatott, - ne hagyd annyiban.

Aznap még megfogalmaztam a levelet.

„Tisztelt Cím! Csomor Henriett - születésem óta mozgássérült - vagyok. Egy csípőműtét következtében tolokocsiba kerültem. Az új kerekesszék magas ülése miatt nem érzem biztonságban magam, fájnak a lábaim, mivel nem érnek le a lábtartóra. A műtött lábam négy centivel rövidebb, s nagyon húzódik emiatt, napi tizenhat órát ülök a kocsiban, s busszal közlekedem a munkahelyemre. Nagyon visszavetette mindennapi életemet a kényelmetlen kocsi.

Kérem, hogy segítsenek megoldást találni a kérésemre.

Tisztelettel:
Csomor Henriett”

Mindig édesanyám telefonszámát adom meg, mert az emberek különbözőek, és nem lehet tudni, szociálisan érzékenyek-e. Értik-e a beszédemet, vagy nem.

Következő hét hétfőjén megjött a várva várt telefonhívás. Édesanyám soha jobban nem örült még, hallottam a hangján. Problémámra van megoldás, közölte az igazgató.

Szememben felcsillant a remény, egy csütörtök délelőtt megérkezett a szerelő. Szétszedte a járgányt, ülésebe néhány kisebb rugót szerelt, a tálca lábtartó helyett osztott lábtartókat tett. Kényelmessé varázsolta járgányom, köszönet érte.

A buszozás sofőrfüggő, mert itt a falumban nagyon rendesek, ugyanis nem egyenletes a járda, hiába engedik le a rámpát, egy kicsit hátulról meg kell lökni a kocsim, s mégse kiabálnak, hanem kedvesen teszik.

Ellenben a városi buszokon Pécsen, ha lemegyek a munkahelyemre, a mezőgazdasági boltnál szoktam felszállni a buszra. Pont kifogtam a legellenségesebb sofőrt, akiről lerí: minek vagy itt sérült, a hátam közepére se kellesz. Pedig egyszer megleckéztettem, mert megalázó módon viselkedett velem.

Szépen megkértem, hogy lökjön meg egy kicsit, mert láttam, hogy a buszt nem döntötte meg, s így nem tudtam felmenni, megakadt a gödörben a kocsim. Ismét beszólt: - Nem azért vagyok itt, hogy magát tologassam! - mordult rám. Elfutott a méreg, de nem szóltam, mert jött a következő beszólás, egy öreg elkezdte: - Ezek a mai akkumulátorok. - Helyemre siettem és elgondolkodtam, fordított esetben vajon mit tennének, ha kocsiban ülnének?

2018. február 11.

26. Fehér bottal az erdőben

Az élet néha furcsa helyzeteket művel. Egy kicsit kimentem az erdő szélére, zaklatott voltam, itt legalább nem kell szólnom senkihez, mert egyedül vagyok, mint az ujjam. Tombol bennem az ideg, s lehiggadni nem tudok, mert az utolsó utcában iszonyatosan bömböl a techno, s a cigányzene. Legszívesebben a fák közé bújtam volna patak hömpölygését hallgatni. De én hülye, csak elrohantam otthonról, s nem ültem át a motoromba, evvel a ketyerével (tolókocsimmal) nem lehet vagánykodni, mert a végén otthagytam valahol. Így hát a zöldlombú fák felé fordultam, s néztem a hegynék vonulatát, ahogy a dús lombok egymásba érnek, amíg a szem ellát.

Sietős lépteket hallok, közben valaki botjával kopogtat. Gondolom, csak unaloműzéseként kopog a kavicsos úton, háttal állok, így nem látom kiféle-miféle lehet. Kíváncsian megfordulok, fehér bot van a kezében, odasietek hozzá, hátha segíthetek neki, köszöntöm, felém nyújtja kezét, megfogom. - Ne félj tőlem, kérlek, mozgássérült vagyok, elektromos kerekesszékekben ülök. - Nem akad el a kavicsban? - kérdezte. - Nem - felelem, tudod, van egy mopedem, amit csak motornak hívok, s gyakran végigjárom az erdőt.

- A munkatársaim is tolókocsisok, de ők nem tudnának közlekedni itt, mert elakadna a kocsijuk - mondta. - Segíthetek valamit? - kérdeztem. - Boltba szeretnék menni - kezdte a vöröshajú lány, aki nagyon meglepett, hogy csak így neki mert vágni az erdőnek, teljesen egyedül, vakon. Hirtelen átfutott az agyamon, beleeshetett volna a patakba, vagy el is üthették volna az autók, néha dodzsem pályának használják az erdei utat, nem gondolva a kirándulókra.

Hirtelen elillant a mérgelem, és segíteni szeretnék a lánynak.

- Hadd mutakozzam be, Heni vagyok. - Megszoktam már, hogy Heni helyett Hajnit, Helgát értenek, csak tudnám, hogy miért. Sokadik próbálkozásra megérti a nevem. - Kinga vagyok. - s már menne is tovább, mert boltot keresne.

- Elkísérlek ha szeretnéd, sajnos már késő délután van, és ilyenkor már nincs nyitva bolt, pláne szombaton. A falu végén a Tom Market kilencig nyitva van. - Menjünk oda - kérte. - Túl messze van, két kilométerre innen, te se bírnál annyit gyalogolni, ránk esteledne, mire visszaérnék. Van egy cukrászda kicsit közelebb a falu közepén, ha gondolod. - Köszönöm, az is jó lesz, kísérelj el oda! - kérte. - Vissza már egyedül is eltalálok. - Szó sincs róla, nem engedlek vissza egyedül, mert félek, hogy bajod lesz. Visszajövök veled legalább idáig, mert végig sajnos nem tudlak kísérelni.

Előre viszolyogtam, hogy el kell majd engednem a sötét erdőn át. De nem keltettem benne félelmet. Csak magamban morfondíroztam, a vadak is jönnek majd a patakhoz inni. Mi lesz ha rátámadnak, vagy megkergeti egy vaddisznó, esetleg megsebesíti.

Istenem, ez félelmetes. Én sem vagyok ilyen bátor, hogy este végig merjek menni az erdőn.

Régen estefelé jártunk gombászni anyuékka. Míg ők vargányát szedtek a makkosban, addig elkóboroltam jó messze, soha nem féltem, sőt élveztem minden percét. Egyszer csak anyu kiabál: - Kislányom gyere már. Egy szót sem szóltam, gondoltam, megviccelem. Megint kiabál: - Henikém gyere már! - éreztem a hangján, hogy ideges. - Mi a baj anya, csak most jöttünk? - Siess már! - kérte. - Tudod, hogy képtelen vagyok futni. Gyere, segíts kérlek! - s már jött is elém sietős lépteivel. Megfogta kezem, s gyorsan az autóhoz siettünk. - Mi volt a bajod? - kérdeztem. - Nem hallottad, hogy visítanak a vaddisznók arrafelé, amerre voltál? -

Nem én! - mondtam mosolyogva, - el voltam gondolkodva. - Azt hiszem, nem nevetnél, ha megkergettek volna.

A nap már lemenőben volt, mikor lefelé ballagtunk a szűk kis utcán, amely tele van árokkal. Kingát mindig figyelmeztettem, nehogy beleessen az árokba. Inkább kijebb vezettem, kissé kacskaringózva haladtunk, s ennyi autós még nem vigyázott rám, mint akkor. Nem dudáltak, s kiabáltak ránk, csak a kutyák csaholtak eszeveszettül.

Kinga tízéves volt, amikor elvesztette látását. Röpke látó korának örül, hogy fogalma lehet a tárgyakról, s arról, hogy milyen volt fényben élni. Az agyagozásban éli ki a fantáziáját. Nagyon sajnáltam, hogy nem számítógépezik, így nem olvashat és nem köthet neten barátságokat. Pedig lelkiileg mennyire erősíthetné egy baráti kötelék. De hát nem vagyunk egyformák.

Budapesten él a családjával, és ha lelki békére és csendre vágyik Püspöszentlászlóra jön pihenni. Imádja az erdőt és szeret kirándulni.

Utunkba eső összes boltot végigmutatok neki. Odavezetem, s tapogatja, hogy fogalma legyen, merre is van. Azt már látom, hogy a járdán nem szeret menni. Biztosan fél, hogy beleakad a botja a vízelvezetőkbe. - Állj meg kérlek, kösd be légyszi a cipődet. - Melyiket? - kérdi. - A jobbat! - válaszoltam.

- Kinga, ideértünk a cukrászdához! - mosolyogva megköszöni. Kérve kér, menjek be vele. - Kinga, bocs, nem tudok bemenni, mert lépcsők vezetnek fel.

- Hadd hozzak neked egy fagyit, kérlek! - Nem, köszönöm, nem tudom megfogni. Hidd el, nem kérek semmit, csak segíteni szerettem volna neked. Menj csak nyugodtan be, megvárlak, ígérem.

- Vigyázz, lépcső! - s amikor kinyitja az ajtót, utána szólok, hogy bent is van három lépcső, figyeljen oda.

Egy kicsit megpihentem, míg vártam rá. Fülelni kezdtem, mintha bagoly huhogását hallanám a polgármesteri hivatal udvarában.

Kisvártatva Kinga kijött, hiába tiltakoztam, egy meggyes pitét hozott nekem. - Vidd haza kérlek, s edd meg. - Mire visszaérsz, megéhezel! - de nem hallgatott rám.

Visszafelé a hangommal vezettem, s jött utánam. Gyorsabban haladtunk, mint lefelé. A zöld hídnál megállt egy fekete autó, a kedves hölgy ismerte Kingát, és én is örültem, hátha hazaviszi. Szépen megkértem, hogy vigye el, hogy biztonságban visszaérjen a szállására. Hosszas búcsúzkodás után elváltunk.

Hetekig gondoltam rá, néha könny szökött szemembe. Aztán újra és újra kimentem az erdőbe, s kerestem kérdéseimre a válaszokat, hogy hogy tudott lesétálni segítő és vakvezető kutya nélkül. Ereje és bátorsága nem mindennapi.

Soha többet nem láttam Kingát, csak hallottam róla, hogy délutánonként lejár a cukrászdába fagyizni. Három hét múlva hazatért családjához.

Járd mindig ilyen lelkesen az erdőt, és hallgasd a madarak énekét, kedves Kinga!

2018. június

27. Visszatér a vándor egy jó szóért

Gyönyörű ős volt, a madarak halkán daloltak a lombok közül. Már nem hemzsegték a turisták a tó partján. Egy hónapja már az iskolában becsengettek a diákoknak is.

Vadkacsák békésen úszkáltak a tóban, csak néha zörögtek a nádas levelei.

Jázmin egy tóparti házban élt imádott édesanyjával.

Leballagott a stégre, leült, s szétnézett. Lábát lógatva pacsállta a vizet. Azúrkék ég alatt színes ruhába öltöztek a fák, mintha bálba készültek volna, úgy pompáztak a sárga bordós-barnás lombkoronák.

Jázmin arca elkomorult, hirtelen rátörtek a nyomasztó, fájó gondolatok, ami keserű volt szívének, s mindig rabul ejtette a maró érzés.

Társ nélkül maradt ebben a cudar világban. Annyira szeretett volna valakit, aki hozzá tartozik, s szeretheti, megölelheti és átfonhatja kezeit derekán és odasimulhat hozzá. Vigyázhat rá, főzhet neki, levághatja haját, mint ahogy édesanyja tette egykoron apjával. Ezeket a gyönyörű érzéseket szeretne volna tovább vinni. De az Isten a szép életet nem engedte meg neki. Inkább taszította, de a sóvárgó romantikus lelkét megőrizte. Gyermekként már eldöntötte, hogy csak sérült társa lehet, mivel neki is voltak problémái, de vágyott a tiszta szeretetre, s arra, hogy ne egyedül kelljen leélnie hátralévő életét. Fél a magánytól és az egyedüllétől. Édesanyján kívül nincsen senkije a világon.

Mindig avval keseríti édesanyja szívét, hogy ő szeretne előbb meghalni, mert nélküle elképzelni se tudja az életét. Nem lenne más, csak szenvedés, s ezt nem akarja. Eleget szenvedett ő már egész életében, s annyira össze vannak növe, keserű életük egybekovácsolta őket.

Anyján kívül senki se értheti meg családon belül.

Mintha félredobták volna, véleményét meg se hallgatták. Egy időben nagyon bántotta Jázmint, de kizárta őket életéből. Elviselhetetlen számára a megalázás, hogy öreganyja negyvenhárom évesen még gyereknek tekinti. Középkora ellenére szinte gagyog, ilyenkor a szőr is feláll a hátán, s lobognak az idegei. Bezzeg akkor nem volt gyerek, amikor öreganyját a saját fiától védte meg. A jócselekedet mára el van felejtve, s manapság az egyetlen halott fia a legjobb számára. Jázmin gyakran gondol arra, ha egészséges, akkor mára már saját családja és talán gyerekei is lennének. Gyerekeivel foglalkozna, s dolgozna, hogy megkönnyítse családja életét. Jobb napokon kéz a kézben sétálnának férjével. Szemeik szeretettől csillognának, ha egymásra néznének.

Késő délutánra járt már az idő, a kutya is türelmetlenül futkározott körülötte. Jól van, meggyünk már, csak várj, míg felállok. Bozontos kutyám, ne nézz már olyan bánatosan. Menj, fuss egyet, te legalább megteheted, nem úgy, mint én. A fenébe is ennek a kegyetlen, keserű életnek. Néha úgy érzi magát, mint egy kivert kutya, akinek kutyaólja sincsen. Letörölte könnyeit, Bundás gyere, hívta, aki úgy egy méterre lehetett tőle.

Bementek a házba, a kandallóban már pattogott a tűz. Hosszan megölelte anyját, aztán együtt nézték az ablakon át, ahogyan reszketett a holdnak aranyhaja a tónak tükrén.

Kis idő múlva bementek a szobájukba, ahol kellemes meleg volt. Leült a számítógépéhez, bekapcsolta és írt. Gondolatai csak úgy vitték a sorokat. A szokottnál gyorsabb tempóban kellett volna írnia, mutatójaja egyre csak kopogott a billentyűkön. Nem győzött annyit írni, ezért igyekezett megjegyezni gondolatait, mert hamar elillantak, akár a virágok illatai.

Tíz ujjal könnyebb lett volna írnia, azonban a túlmozgásos keze így szokta meg. Soha nem panaszkodott, hiszen a semminél ez is több volt.

Másnak ez összpontosítás és kihívás lenne, neki élményt és kikapcsolódást jelent, amelyhez nagy csend is társul, mert figyelni kell a gondolataira. Az írás értelmet ad életének.

Egy péntek délután, amikor Pestről hazavitte édesanyja hétvégére, bementek a nagybácsiékhoz Érdre, akiknél Jázmin minden olyan hétvégét velük töltött, amikor nem tudott hazamenni.

Tizenkét évesen megkérdezte tőle imádott nagynénikéje: Mi leszel, ha nagy leszel? - Költő! - válaszolta egyszerűen. Nagynénje jót kuncogott, majd folytatta: Pénzköltő? - Nem. Írni szeretnék! - vágta rá határozottsággal, s elszántan.

Életében akadtak hullámvölgyei, de eddig mindig hűen visszatért önként választott útjához. Olyan, mint a vándor, ahol kap egy meleg szót, oda szívesen visszamegy, mert a lelki örömök mindig tovább lendítik az embert.

2017. november 14.

28. Jobb kezem mutatóujja

Igencsak nagy kár lett volna, ha nem tanulok meg írni. Ha a kárörvendő emberre hallgatok, miszerint a számítógép túl gyors, én meg lassú vagyok, ezért nem leszek képes használni a gépet. Ezt hadd döntsem el én, hogy mit akarok, gondoltam. Persze sikerült elültetni bennem a félelmet.

Rágódtam is rajta eleget, míg ki nem próbáltam, hazugság volt az egész. Csak meg akart ijeszteni, de nem sikerült neki.

Mindenképpen írni akartam, s ez vitt előre. Hiába voltak gondolataim, képtelen voltam leírni kézzel, meg kellett várnom anyát, míg ráér foglalkozni velem. Sajnos, mire diktáltam volna, a gondolataim felét elfelejtettem izgalmamban. A diktafont akkor még nem ismertem. Később jöttem csak rá, hogy a diktafon sem jó erre a célra, mert nem lehetett közben javítani. Egy vers vagy egy novella megírásánál elengedhetetlen az átírás, mert épp a sokadik átgondolásnál ugrik be szebb sor.

Muszáj valamit csinálnom, nem várhatom reggeltől egy sarokban a napnyugtát azért, mert mozgássérült vagyok. Hacsak az íróasztalomnak írok, akkor is írnom kell, hogy hasznosan teljen az időm. Nekem is vannak véleményeim, s rálátásaim a dolgokra, meg persze érzéseim is. Igaz, ezek eltörpülnek, a sérültségem miatt az emberek túl felszíneseek, a szemükkel ítélnék.

Közel húsz éve annak, hogy számítógépezek. Bal kezemet nem használom, mert elég rossz. Mindent jobb kezem mutatóujjával csinálom. Ami kétkezes lenne, mint például a shift és a control billentyűk, arra ott vannak a kiegészítő lehetőségek beállításai, ezek segítségével helyettesíthető a rosszabbik kéz. Erre szoktam azt mondani, hogy mindent meg lehet oldani, csak teljes erőbedobással akarni, s szeretni kell azt, amit csinálom. Az idők során kialakult, hogy csak a jobb mutatóujjammal írok, a többi ujjam behajlítva tartom. A gyorsaságon közbejátszanak a frontok közvetlen hatásai, ami feszesebbé teszi kezem, vagy ha valamit igazán gyorsan szeretnék csinálni, akkor juszt is befeszülök, és a leglassabban tudok írni. Sokat gondolkodtam rajta, hogy mi lenne akkor, ha valami nagy baj történne, s elveszíteném a mutatóujjamat. Azt hiszem, az Isten nem akarna több tragédiát adni, de ha mégis, akkor sem tudnám ezt az egy dolgot feladni. Megtanulnék esetleg számba ceruzát venni, csak meg kell szokjam úgy, hogy a gyomrom ne emelkedjen, vagy a homlokomra rögzítve valamit és úgy nyomkodnám a billentyűket. Effajta dolgokat inkább jobb magamtól elhessegetni, még sokáig szükségem lenne a mutatóujjamra.

Igazából csak az írás által lehetek szabad, így élhetek, szárnyalhat a képzeletem egy szebb világba, hol nincs megkülönböztetés, mert mozgássérült vagyok, s nem látják a tolokocsimat. Pusztán csak azt érzékeltetem, hogy az agyam képes és tud is úgy írni, hogy másoknak tetszedjen. Mindez fantasztikus dolog, csak illik gyakorolni, hogy minél szebb, s összetettebb legyen.

Valahányszor nem tudok aludni, s nyugodt vagyok, megrohannak a jobbnál-jobb gondolatok. Az éjszaka kellős közepén nem kapcsolhatom be a gépem, mert avval csak zavarnám édesanyám pihenését.

Így hát maradt a régi bevált módszerem. Elkezdem magolni a versemet, amelyet addig ismételtetek, amíg el nem alszom. Ez egyfajta agytorna, melyet elég sűrűn használok, reggel aztán teljes csendben újra hallom a belső hangom. Bekapcsolom a számítógépem, és a mutatóujjam az agyammal együtt elkezd dolgozni.

S talán egyszer megszületik egy jó versem, amit követ még sok más írásom is.

2018. szeptember 20.

Kísérő verseim:
Gúzsba köti lelkemet a félelem

Versem a költészet napjára íródott.

Néha úgy félek a jövőmtől, az egyedüllétől.
Gúzsba köti lelkemet a félelem.
Megdermed a testem, s elakad a szavam.
Mi lesz, ha anyám nem lesz velem?
Nem akarom elveszíteni mostani életem.
Nem hagyhatom veszni lelke kincseit,
a sok versem.
Istenem, mi lesz velem?
Távolból látom magam.
Koldusként végzem, ez lesz a sorsom.
Tiszta lyuk lesz nagykabátom,
s piszkos az arcom.
Utcasarkon kerekesszékekben fogok harmonikázni.
Nagyon sokan akarnak megalázní,
s nem borulhatok többé
édesanyám keblére vigasztalódni.
Egy csendes sikátorban, a csillagos éjben,
örökre lehunyom szemeimet.
Egyetlen boldogságomat,
az én verseimet,
ha valahol megtaláljátok,
kérlek, mentsétek meg
az elkövetkezendő nemzedéknek.
Elmondhassák, hogy ennek a
mozgássérült csavargónak,
lelke öröme volt a verselés.

2017. április 10.

Valóság és képzelet

Dühös vagyok!
Ne nézzetek!
Szenvedek!
Kiszolgáltatottabb lettem.
Ketyerém* többé nem visz sehova.
Bámuló népnek hátrahagyom,
ki lehet próbálni és közben
el lehet gondolkodni rajta.
Én képzeletemre hagyatkozom,
s kilépek földi nyomorúságomból.
Futok hegyeken, völgyeken,
elhagyok ezer meg ezer fűszálat,
Melyek boldogan hajlanak utánam.
Árnyékot adó terebélyes fa tövéhez ülök.
A bánat összes könnyét elsírtam.

Valaki vállamra teszi
szeretetet árasztó kezét.
Szavaiból árad a
gyönyörű irodalmi beszéd.
Hátrafordultam, miközben átölelt.
Nem szeretem, ha sírsz -
könnyeim törölte.
Felsegített, gyengéden átöleltem.
Látod, mennyivel nemesebb a természet.
Csendben változik, nem szól.
Nem gúnyolódik, csak teszi a dolgát.
Színeket vált, megörvendeztet
azt, ki képes megállni,
s elmerengeni a mindennap adta csodákon.
Öledbe hajtottam fejem,
vízesés csobogását hallgattuk.
Ott, a hegyek felé, egy sólyom száll.
Mondom, hogy te is lásd,
nagy szárnyát szétteríti, amerre halad,
feketesége az eget beteríti.
Nem megyek vissza, veled szebb az élet.

2014. június 19.

* Megjegyzés: ketyerém = tolókoksim. Pár nappal később született ez a vers.

29. Szárnyra kapott gondolatok

- Gyakran azt hallom, hogy írjak vidámakat. Könnyű mondani! - dűnnyögöm. Érzékeny lételemre szívemre veszem, olyan érzés, mikor a fal elkezd megrepedni, vagy jobb példával éljek: amikor a ló megtorpan egy magasabb dombtető előtt, mert meg van pakolva a szekere.

Az írás számomra segítő jobb, ami megmutatja lelkemet. Általában vidám vagyok, de mégsem tudom kimutatni a sorok között. Segít feledtetni a bánatot, mert akkor csak a sorok közti gondolatmenetemre figyelek, s ott élem ki alkotó vágyamat. Egy lugas sorhoz tudnám hasonlítani, amikor kacsolom a lugast és közben a száráról is leszedem a kacshajtást. Néha felnézek a kék égre, s elnézem a madarakat, ahogy szárnyuk egyenletes mozgásával fejem felett repülnek.

Az írás csendet és figyelmet kíván, nem szabad úgy neki állni egy témának, csak mert kedvem lenne hozzá. Próbáltam már és kudarcba fulladt, a második mondatnál a kukában végezte. Ihletet kell kapjak, s nem kell direkt keresnem, egész véletlen is rábukkanhatok. Egy januári erős szél, amely felkapja a nem összeszedett száraz faleveleket, a látvány már elindíthat valamit bennem. Tudatalattimban elrakom, s ha egyszer feljön, akkor szépen elő lehet készíteni, mint a vasárnapi ebédet a jó háziasszony.

Ha az éjszaka leple alatt takarómba burkolózva ér a szép gondolat, megtanulom, s reggel nyomban leírom. Az agy éjszaka elpihen, s csodálatos gondolatokra képes, amelyre máskor nem.

Kár, hogy nem tudom papírra vetni rögtön, így gondolataim egy része elveszik valahol a mélyben. Másnapra a fennmaradó töredékével el tudok kezdeni belőle egy történetet, s lassan, ahogy a csillag megy az égen, szövöm tovább, amíg ki nem zökkenek a novellámból. Ezért szeretem befejezni még aznap. Nagyon ritkán előfordul, hogy egy-két nap után belejavítok, vagy kibővítem a történetem.

Senki ne higgye, hogy egy fájdalmas történetet olyan könnyű megírni. Sokszor hónapokig kell várni rá még, hogy felszínre törjön, s megérjen arra, hogy papírra vessem úgy, ahogy átélem. Pont olyan érzés, mint amikor talpas pohárból megiszod a gyöngykoszorúsodónak látszó bort, s az alja mégis ott maradt. Gyakran hallottam ezt apámtól, amikor megkritizált egy bort, mellyel megkínálták vendégségben. Rosszul esett, ajándékba hozott tokai furmintot, és épphogy megízlelte, kritizálva ellökte magától. Pedig anyuval milyen jót kortyoltunk belőle.

Lehet, hogy érzelemdús szomorú írásaimat elolvasva megkritizálják, mert nincs azon érzelmi hullámhosszon olvasáskor, s így nem tud ráhangolódni az adott érzésvilágra.

Kritizálhat bárki, de a kritikák hatására sem tudom megváltoztatni, vidámabbá tenni írásaimat. Szívvel-lélekkel írok, még akkor sem tudok derűset alkotni, ha jó kedvem van. Nevetést sokkal nehezebb, mint könnyeket csalni a szemekbe.

A vidámkodást meghagyom a humoristákra, s a pirosorrú bohócokra.

2019. január 05.

30. Erő felett dolgozik naphosszat

Életem során kevéske olyan emberrel találkoztam, akire akkor is emlékezni szeretnék, ha valami folytán eszemet veszteném.

Pár éve ismerem csak Nagy Vendelt, aki születése óta Szekszárdon, Tolna megyében él.

1970-től kezdett el írni. 2014-ben hatvan évesen volt az irodalmi munkásságában eltöltött negyvenedik jubileumi éve. Ifjúkori verseskötetét, a Lila Madonnát sikeresen kiadatta. A Tolnai Népújságban és más helyi lapokban jelentek meg különböző írásai. Aztán számos megyén keresztül Trabantjával, hajnaltól kora estéig újságot hordott. Szakmájában épületgépészként dolgozott, majd szakoktató lett a szekszárdi középiskolákban, az ipari szakiskolában, és egy másik műszaki szakközépiskolában. Közben csőszerelőként, magánvállalkozóként is tevékenykedett az ország egész területén. Szabadidejében a dimbes-dombos sárga löszfalak közt dolgozott tanyáján, a családi szőlőben. Fáradtságos munka ellenére, ő örömmel, s élvezettel művelte szőlőjét, s nevelte gyümölcsfáit.

Verseiben gyakran kitűnik a föld szeretete, alázata, s odaadása. A kemény munka ellenére úgy ír róla, hogy az embernek kedve támad dolgozni.

Ha ideje és ereje engedte, még este rajztábláján rögzített papíron, gyöngybetűivel szép verseit írta.

A hetvenes évek közepe felé, egy irodalmi pályázat alkalmával megírta a FUK indulót, amellyel első helyezést ért el, akkoriban a rádióban hallható volt.

Nagyon szeretett világot látni, de erős honvágygal küszködött és három nap után mindig haza hozta a honvágya.

Nagyon szereti a történelmet, rengeteg várat és csatateret látott, királyok, s királynők arcát emlékeiben megőrizte. Később verseiben meg is írta Attilát, Gizellát, s még sok történelmi személyt, számtalan történelmi eseményt. Sajnálattal veszem, hogy nem lett történelemtanár. Kimagaslóan érthetően magyaráz, vele élmény lett volna a történelemóra.

Tíz éve, cukorbetegsége szövődménye okán teljesen vakká vált. Élete teljesen megváltozott, néhány nagyon kemény év telt el, míg felül tudott kerekedni szörnyű tragédiáján.

Kétezer tíz után elkezdett ragyogni a nap felette, miután tíz ujjal megtanult számítógéppel írni. Felülmúlhatatlan akaraterjének köszönhetően, önerőből létrehozta a Megszólalok művészi irodalmi magazint, amelyet akadálymentesen, vakok is olvashatnak. Az immár nyolcadik éve működő ingyenes újságot az egész világon ismerik. Esélyt adott magának, hogy meg tudjon jelenni valahol. Mióta beteg lett, igencsak elfelejtették s lépnie kellett, hogy verseivel és prózáival újra bekerüljön a köztudatba.

Egész élete a segítő szándékáról szól. Újságja megjelenésével egyre több sorstársat ismert meg, sőt volt olyan sorstárs, akit buzdított, hogy fessen, és azóta fest. Nem csupán sérültek, hanem egészségesek is alkotnak újságjában. Neves festők, szobrászok, képeikkel, szobraikkal díszítik újságja oldalait.

Személyében megismertem az önzetlen segítségnyújtást. Korlátjai ellenére törődik embertársaival, ha nem is személyesen de a Skype segítségével napi szinten kapcsolatot „építeni”, lelkierőt ad a bajban. Nem zárkózik el a nehezen beszélő emberektől, ahogyan mások teszik. Jómagam nehezen beszélek, ő mégis képes megérteni engem, mert odafigyel rám. Segíti s terelgeti az eltévedt embert, megmutatja, mire lenne képes, ha elindulna az úton. Ha írok

valamit, s az gyengébben sikerült, értő elgondolásával, kérdéseivel tovább gondolkodtat, melynek célja történetem folytatása.

Tőle tanultam a szabadverselést, ő az egyedüli, aki foglalkozik velem. Azóta folyamatosan írok és lehetőséget kaptam tőle, hogy havonta megjelenjek a Megszólalok irodalmi újságjában.

Nem csupán szellemileg hatott rám, hanem egészségileg is. Azonkívül, hogy születésem óta mozgássérült vagyok, volt egy komoly csípőműtétem, s nagyon sokáig a rehabilitáció ellenére sem tudtam mozogni. Mert féltem, hogy elesek, a gyógytornások nem jöttek rá, hogy nem csupán fizikai, hanem lelki segítségre is szükség van.

Nagy Vendel látatlanul felismerte, s óvatosan naponta mindig közelebb segített lelkileg az újra önálló járáshoz. Hosszú hónapok teltek el, míg felálltam, s rá gondolva egyedül megtettem pár lépést. Más sorstársaknak is hasonlóképpen és odaadóan segít.

Nagy Vendel az az ember, aki munkássága során összefogta a sérült, s egészséges embereket, örömet, reményt adva a rendszeres megjelenéshez. Arra is figyel, hogy a látók számára élvezhetőbbé tegye újságját. Volt egy év, augusztus huszadikára betette újságjába a tűzijáték linkjét. Ő sokkal többet lát, mint mi látók, képes az embereket elkápráztatni természeti verseivel vagy bármivel, amiről éppen írni akar.

Újságját kitartó szorgalommal, s alázattal írja. Akkor sem panaszkodik, ha a technika ördöge ezer akadályt görgeszt útjába. Ő csak töretlenül, s kitartóan dolgozik, ha engedelmeskedik neki öreg számítógépe. Mit sem sejtenek olvasói verejtékes munkájáról s küzdelmeiről.

A világ számos pontjára, küldi újságját. „Ahogy a nap felkel, s bekapcsolod a számítógépet, az újságját havonta egyszer napra pontosan megkapod.” Töretlen munkáját missiónak tekinti. Nem törődik vele, hogy fáradságos munkája megfájdítja hátát, s csuklóját, csak teszi a dolgát, amíg az odaadó szíve dobog.

Nagy Vendel írásain keresztül tanítja, segíti, elgondolkodtatja, jó útra tereli embertársait. Nálánál odaadóbb személyt nem ismerek. Jelenléte ajándék számomra. Töretlen szorgalmának, s kitartó erejének köszönhetően újabb és újabb versformákat talál ki magának. Manapság az újságírás mellett könyvírással is foglalkozik. Közel ezer versét, novelláit, s dalait digitalizálva, rendszerezve dolgozza fel, s jelenteti meg könyveit a Magyar Elektronikus Könyvtárban. Tizenhét könyvét vakok is olvashatják, mert akadálymentes formában készült. Nagy Vendel munkásságával, s írásaival színessé teszi az irodalmat szerető emberek életét.

Nagy Vendel ünnepek alkalmával fel szokott lépni a szekszárdi vakok és gyengénlátók programjain, ahova tíz éve jár. Sorstársai örömeire elszavalja gyönyörű verseit. Alkalmanként lehetősége nyílik, hogy Szekszárdon a Béla-téren a szüreti fesztiválon felléphet a színpadon, s átható érzéssel szavalja verseit.

Évekkel ezelőtt felkutatta az internet segítségével az ausztráliai magyar rádiót, amelyet a kint élő Ilosvay Gusztáv és neje, Ilosvay Egyed Katalin vezet vasárnap délelőttként. Itt elfogadták s szeretik verseit, riportokat is készítenek vele, mert kíváncsiak munkásságára, néha elhangoznak versei a rádióban, amit Vendel megőrizve feltesz a Youtube-ra. Közel száz hangos versét hallgatják az érdeklődők, ha beütik Nagy Vendel nevét a keresőbe. A végén csak annyit szeretnék mondani Nagy Vendelnek, amíg lehet írjon, mert ez élteti, s soha ne adja fel, tanítsa még az embereket nagyon sokáig. Egyszer talán felfigyelnek rá, s elismerik a huszadik század, s a jelen kortárs írójának és költőjének, hogy még tudjon örülni az elismerésének.

Nagy Vendel tavaly ARANYBOT KÜLÖNDÍJBAN részesült.

A magam részéről szeretném ajánlani a JÓ EMBER DÍJRA NAGY VENDELTE.

Tisztelettel meghajlok előtte, és büszkén felnézek rá.

Írásait megtalálják az interneten megjelenő Megszólalok magazinjában, és a MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN is, de nevét beütve a keresőbe, sok találat jelenik meg az érdeklődőnek. A legutóbbi két könyvét ezen a linken olvashatják:

<http://mek.oszk.hu/18900/18915/>

<http://mek.oszk.hu/18600/18670/>

Erre a linkekre rákattintva olvashatják Nagy Vendel színvonalas újságját:

www.megszolalok.blogspot.com/

www.muveszetimagazin.blogspot.com/

Néhány youtube-os linkjét is szeretném megmutatni.

Nagy Vendel szaval a szüreti fesztiválon:

<https://www.youtube.com/watch?v=aVxDdT7lSjc>

Ilosvay Gusztáv riportja Nagy Vendellel (első rész):

<https://www.youtube.com/watch?v=tyvW-zXz2aI>

Ilosvay Gusztáv riportja Nagy Vendellel (második rész):

<https://www.youtube.com/watch?v=jKpvrehmcC4>

Nagy Vendel „Aki nem tud” című versét elmondja Ilosvay Gusztáv:

<https://www.youtube.com/watch?v=21wBi5VnQg8&t=6s>

Jelölt neve: Nagy Vendel

Postacím: 7100 Szekszárd József Attila u. 3. Telefon: 06/ 30- 550 -5106

e-mail: nagy.vendi54@gmail.com

2019. február 11.

Csomor Henriett

7694 Hosszúhetény

Széchenyi út 43

31. Valóra vált álmom

Születésem pillanata korántsem volt verőfényesen boldogító. Csak csekély százalék esély maradt, hogy életben maradjak, mert oxigénhiánnyal jöttem a világra. Fogadott orvos gyanánt, szüleim szeretnék volna, hogy semmi probléma ne adódjon. Sajnos nem így történt, mert nem sírtam fel azonnal, meg kellett dolgoznom velem az orvosnak, hogy eltehesse a hálapénzét. Püfölte a hátamat, hogy felsírjak, abban a percben megpecsételődött az életem, mert az agy központi idegrendszerében a mozgássérvert érte a sérülés. Mozcássérült létem ellenére szüleim úgy neveltek, mint a testvéreket, otthon soha semmi hátrány nem ért. Mindig azt csinálhattam, amit szerettem volna, kisgyerekként furcsállottam, hogy nem tudok szaladni, mint a többiek.

Hat éves koromban felkerültem Budapestre, a Mozcássérültek Pethő András Nevelőképző és Nevelőintézetbe, ahol a magam módján elsajátítottam az önállóságot, s megtanultam járni. Nevelőim példás magatartást mutattak felénk, sosem különböztettek meg, hogy mi mások vagyunk, mint a többiek. Mindig biztattak bennünket, ha felnőtté válunk, lesz munkánk, s talán családunk is, kilenc-tíz éves koromban megnyugtató volt hallanom. Belém ivódott az intézetben a segítési szándék öröme. Felkaroltam a nálamnál elesettebbeket, öltözni, vetközni, s amit csak tudtam segítségükre siettem. Ha felébredtem az éjszaka kellős közepén, a gyerekek panaszosan kértek: „Csomi kérlek, takarj be.” Bármilyen nehezemre esett felkelnem, odamentem hozzájuk és betakartam őket, hogy meg ne fázzanak. Ha megkértek nevelőim, szívesen megcsináltam az apróbb feladatokat, tettem a fogkeféinkre fogkrémet, vagy az étkezések után lemostam a pártedliket, ezt azok a gyerekek használták, akik nem tudtak szépen enni. Néha nevelőimnek meglepetésként beágyaztam a harminckét lurkó ágját. Olyan szép volt látnom nevelőim örömét arcukon kora reggel.

E falak közül kikerülve sokáig hittem, hogyha igyekszem, nem tűnik ki annyira, hogy más vagyok. Bizony, voltak lelki bánások gyerekektől, s felnőttől egyaránt, de akadtak olyanok is, akik megvédtek. Sajnos ezek az „ütések” rádöbentettek, hogy a társadalomban más a helyzet, ha sérült vagyok, akkor nem vagyok teljes értékű ember. Középiscolában már nagyon kiütözött, hogy ki foglalkozik velem kényszeredetten. Ott is le kellett döntenem a körülvevő korlátjaim, mert nem minden tanárom volt szociálisan érzékeny. Nem kértem különleges bánásmódot, csak annyit, hogy emberszámba vegyenek, s hagyjanak leérettségizni, mert nagyon sértett, amikor azt mondták, hogy neked nem kell érettségizni, számodra elég csak a négyosztályos papír. Nekem nem ez az életcélom, hanem az, hogy ha elkezdtem, be is akarom fejezni, méghozzá érettségivel a kezemben, mert az életben szükségem lehet még rá.

Jó pár év telt el, míg végre el tudtam helyezkedni egy mozgássérült alapítványnál. Sors-társaim körében kialakulóban volt egy munkafolyamat, amely több emberen keresztül futott. Mozcássérültek voltunk mind, illetve a koordinátorunk nem látott. Hangos újságot szerkesztettünk vakoknak. Az ép beszédűek olvastak fel nekünk különböző újságokból cikkeket: Nők Lapja, HVG stb., én pedig vágtam, és az informatikus kollegám feltette a weboldalakra a kedves olvasóknak. Sajnos odaadó munkánk évekkel később befejeződött, mert a koordinátor kollegánk meghalt.

Kissé nehezen beszélek, de érthetően. A legtöbb ember képtelen megérteni, ezt gyakran tapasztalom.

Évekkal ezelőtt találkoztam az irodalmár, nem látó Nagy Vendellel, akinek példa értékű a segítő szándéka, emberséggel közeledett felém. Az első beszélgetéstől kezdve megértett, s elfogadott. Ő az egyetlen, aki úgy kezel, mint egy normális embert, s elvezet az irodalom útján. Kamaszkorom óta az íróasztalomnak írogattam verseket. Az ő inspirálásának köszön-

hetően majdnem egy éve elkezdtem novellákat és prózákat írni. Nagy lelkiezőt ad nekem a biztatása, azt sugallja: én is képes vagyok tenni valamit ebben a komor világban. Általa valóra tudtam váltani álmomat. Elszántságával és tanításával elsajátíthattam a könyvek összeállítási menetét. Hiszem és vallom, hogy akire igazán vágyunk életünk során, eljön hozzánk. S ő eljött hozzám, s segítón nyújtotta felém kezét. Mert ő igazán fontos számomra, jelen van életem minden percében.

Mára már kilenc könyvem jelent meg a Magyar Elektronikus Könyvtárban, s egy megjelent könyvformában.

Mások gyermeket hagynak maguk után a világba, én csak könyveket adhatok az utókornak, hogy valami utánam is maradjon.

2018. augusztus. 16.

Kísérő verseim:
Patak fakad a világra

Pont akkor jöttél, mikor a legnagyobb
szükségem volt valakire.
Kizökkentettél a mindennapok
ádáz küzdelmeiből, mikor
már lelkelem nem bírta
elviselni a vívódást.
Szívemhez szóltál:
s repítettél egy szép világba.
Hol a szeretetből
patak fakad, s olyan messze
hömpölyög, hogy érezni lehet.

Fehér vadgalambok félelmeimet elvitték.
Szívem csitul, többé nem háborog.
Mert tőled tudja már,
élni csak szépen, s szeretettel érdemes!
A többi mind csak küzdelem, s felesleges.

2014. április. 29.

Képzetelem oltára

Tudom, érzed a gondolataimat, melyek feléd szállnak.
Ezernyi göröngy áll elénk, de kanyargós utunk
végén hiszem, hogy találkozni fogunk,
s akkor majd lágyan átölelhetlek,
s simogathatom kedves, nyugodt kis arcodat.
De addig még megannyi bánatkönnyet fogok hullatni érted.
Ha sóvárog a lelkelem utánad,
képzetelemben átölelsz s megfogod a kezem.
Régóta a szívemben élsz, mert annyira szeretlek.
Tudom, törekeny drága életed,
csak egy hajszálon múlt, hogy ismerhetlek.

Hálás vagyok nagyon a sors kerekének,
 hogy feléd forгатott.
Erdő közepén, hol fény szűrődik a sötétbe,
 ott van az én képzeletbeli **oltárom**.
Zokogva borulok oltáromra, szívem meghasad fájdalomában.
 Kérlek, Istenem, adj még az én tüneményemnek
 egy esélyt a gyógyulásra.
Szívem hinni és remélni szeretné, hogy van remény.
 Adj újra fényt szép szemeinek, hogy
 hadd láthassa ezt a kegyetlen színes világot.
Nem szabad egyedül hagynod, ő a legcsodálatosabb
tünemény, neki még rengeteg dolga van a nagyvilágban.
Egyetlenegyszer kérlek, tégy csodát, hogy hátralévő életét
 boldogan s önfeledten élhesse.
 Ámen.

2015. szeptember 6.

32. Drága Nagyapám!

Drága nagyapám szerető karja nagyon rég nem ölel már. Alig négy évesen keserves volt megértenem, hogy többé nem látom, s nem szól hozzám. Sokáig kerestem, végtelenül ragaszkodtam hozzá, s ez a ragaszkodás örökké elkísér. Naponta erősebb a hiánya.

Nagyapám erdész volt, de mire megszülettem, addigra ő már nyugdíjas éveit töltötte.

Szegénykém tüdőbetegségben szenvedett, s néha kórházba került. De mindig sugárzott az arca, amikor ölelve csókolt.

Megsárgult fényképek is arról mesélnek, mennyire szeretett. Mindig a karjában tartott, szelíd mosolygós tekintetét rám emelte, nagy fekete szeme csillogott szeretettel.

Örömmel fogadom, ha az emberek mesélnek róla, mert emléükben még mindig él az én nagyapám. Ahogy mindennap a pincéhez járt, s sárga rózsát vitt egy kicsi lánynak. Mielőtt a kezébe adta volna, tüskéit leszedte, meg ne szúrja ujjacskáit.

Kövestetőn, nagyapám takaros kis kunyhója felett ragyogott a nap. Nagyapám keze munkáját őrzi az a kis kunyhó, amelyet épített az út mellé a fák árnyékába. Itt pihent ebéd után, megfáradt végtagjait vaságyán elnyújthatta.

Valahányszor arra visz az utam, nagyot dobban szívem a rogyadozó kunyhó láttán, s súgom neked könnyek közt: - Édes papám, látszik még a kicsi kunyhód, ahol annyi időt töltöttél.

Gyakran sétáltunk itt anyuval, mikor még nem tudtam egymagam kiszabadulni a négy fal közül. Mindig megnyugodtam kunyhód közelében, tudtam, szeretted itt lenni.

A kövestetői buszmegállót nagyon sokáig „Csomor kunyhói megállónak” hívták.

Bizonyára tőle örököltem az erdő szeretetét.

Egyszer csak megéreztem a szabadság édes ízét háromkerekű meggybordó mopedem által, amit én csak motornak nevezek. Innentől kezdve nem volt megállás a fák országáig, ahova ha belépek, mindig „levettem magamról” zaklatott lelkiállapotomat. Körülöleltek a fák, leveleik simogattak, s törölték fájó könnyeim. A természet lágy ölén ringatózom, s a négy évszak arculatát figyelem. Hallod, nagyapám, itt vagyok boldog veled a kék ég alatt!

Sűrű lombos erdő közepébe bemenni nem tudok. Légpuska dördülése után keserves sírását hallom egy kis őznek, a golyó biztosan eltalálta szegénykét, s ott fekszik valahol szenvedőn, vérző sebbel. Drága papám most biztosan megkeresné, ölbe venné, hazavinné és meggyógyítaná, ahogyan tette fénylő erdész korában. Árva pöttyös hátú kis őzgida ott feküdt elpusztult anyja mellett. Papám levette erdész kabátját, betakarta vele, a gidát karjába vette, s hazavitte. Felnevelte, cumisüvegből etetgette, s dédelgette. Hamarosan megerősödött, s visszaengedte az erdőbe.

Kissé megfakult fekete-fehér fényképet őrzök az én szelídlelkű drága nagyapámról, aki erdészruhájában ül a földön, széles mosolyával, nagy tenyerével gyengéden simogatja őzikéjét. Szeretetreméltó nagyapám ekkortájt a negyvenes éveiben járhatott.

Összeérnek a zöldlombú fák, mintha kaput alkotnának, jólesik, hogy húst adnak. Az előbb a dombtetőn még perzselte bőrömet a nap, de nem bírtam otthagyni a látványt, ahogy a lágy szellő fújdogált, hegyek bölcsőjében ringatta a lombkoronákat.

Patak felől szomját oltó gyönyörű szarvas rohan át előttem megbújni a sűrű sötét erdő mélyére.

Drága nagyapám, szívem rejtekére költöztél sok év után. A szeretetem hozta őt vissza hozzám. Lelke lelkemhez simul, drága jelenlétét érezhetem. Az élet kegyetlenül elvett tőlem, de ismét visszakaptalak, mindennél többet jelent számomra, hogy itt érezhetlek magam mellett, drága nagyapám.

2018. július. 14.

Kísérő versem:
Szívem rejtekére költöztél

Fényképeidet sóvárogva nézem,
záporként gurulnak könnyeim szememből.
Mennyire szerettél,
boldogságtól ragyogott arcod,
ahogy karodban tartottál, nagyapám.
Kegyetlenül nehéz a hiányod,
szükségem lenne rád,
hogy velem legyél,
s gyengéden érinthesselek.
Nagyon régen elmentél, s valamiért
nyugtalan szívem utánad sóhajt.
Lelkemből felszakadó fájdalom,
zokogás rázza testem egészét.
Miért pont most érzem
elvesztésedet ekkora bánatnak?
Kérdéseimre magyarázatot nem kapok.
Szívem rejtekére költöztél csendesen,
simogatva átölelsz, s csókolsz.
Papa, gyere ide hozzám, sírva kérem.
Valahol a lélek útján,
szeretve egymáshoz bújunk.
Nem hagylak magadra drágám! -
suttogod elcsukló hangodon.
Akkor is velem vagy, mikor senki más,
vigasztalsz végső elkeseredésemben.
Ringatva dúdolsz, szállunk a légben,
gyönyörű együttlétben.
Sokáig voltál távol nagyapám,
rád várok örökké.

2018. május 31.

33. Árnyas lombú fák alatt

A nyárnak legszebb képét szeretném megörökíteni. Lehet, láttam már, csak elrobogtam a látvány mellett. Mióta nagyapám a szívem rejtekére költözött, próbálom megmutatni neki erdejét, szépen lassan haladok, minden percét élvezem. Mennyei csendben hallom, hogy reccsen az ág, mintha valaki járna a fák közt. A melegtől kipattognak a fenyőtobozok, s magjaik kipotyognak. Lágy szellő fuvallata lengeti a zöld faleveleket, s lassuló táncba kezdenek. Érzem nagyapám örömét, ahogy szívemhez simulva átölel.

Sokszor itt találtam meg a fák között nyugalمامat, mert a lelkem bánattól fuldoklott. Őszintén mondom, csak egyet szerettem volna, elmenni ebből a világból. De ez sem olyan könnyű, minden szörnyűséget át kell tudni élni, még akkor is ha rohadtul utálok. Meg kell tanulnom úgy élnem, hogy sajnos az életünk véges, s görcsös félelmemet el kell engednem. Menekültem a fák közé, szomorú szívem már semmi jót nem remél. Mintha száz évet öregedtem volna pár nap alatt. Nekem már csak ez jutott, hogy itt ülök a kietlen messzeségben a napon, s zokogok. Mellettem, mindkét oldalon a zöld lombú fák között csacsogva, locsogva öreg patakomban szalad. Vajon hány titkot, s gondolatot rejthet évtizedek óta? Vajon voltak-e másnak is hasonló nehéz gondolatai, mint nekem? A víz tiszta tükrén játszik a nap, csillámló fénye olyan, mintha tündék országában lennék. Könnyes arcomat letörölve a kék ég felé emelem. Ekkor veszem csak észre fejem felett a szitakötők raját. Biztosan te küldted nekem édes papám, te is sokat gyönyörködhetél bennük, miközben madárfüttyös erdőt járta.

Milyen boldogan repdesnek egymás mellett szorosan, áttetsző szárnyuk néha összeér. De ők csak járnak egyenletes táncukat, nem gondolva röpke életükre.

A füledt, forró ház falai közül kiszabadulva direkt jó bebújni a hűvös erdőbe. Anyám féltve enged el a rekkenő forrásba, mindig elmondom neki, felfrissülni megyek ki az erdőbe. Felfrissülök a fák lombjai közt, amelyek az évek során jól egymásba kapaszkodtak. Így kevésbé engedik be a nap sugarait. Ahogy egyre beljebb jutok, magamba szívom az édes, dús, friss levegőt, kissé libabőrözök. Haragos zöld lombú fák közt beszökik a fény, festői a táj. Ha festő lennék, nem szégyelném ide állítani a festőállványom, s elkezdeném festeni a gyönyörű csodát, ami szemem elé tárul. Sokáig itt gyönyörködöm, egy szomját oltó őz fut át a pataktól a túloldalra megbújni az erdő mélyére. Aztán ha leszáll a csillagos éj, a hold fényében újra előjönnek. Büszke szarvas hatalmas agancsával vezeti őz csapatát.

Ha majd az élet kegyetlenül elsodor innen, akkor is szeretném még érezni gyermekkorom, s eddigi negyvennégy évem alatt eltöltött Hosszúhetényi időket. Szülőfalum felejthetetlen emlékeit, szeretteim végtelen szeretetét őrzöm szívem mélyén.

2018. 10. 02.

Kísérő verseim: **Hazavágyom**

Tűnődöm a sok szép emléken,
melyeket gyermekkorom óta
magamban hordozok.
Ez az egyetlen dolog,
amit rosszakaróim sem vehetnek el,
mert csak az enyém.

A gazdagság nálam nem pénzben,
hanem a szívemben rejlik.
Legyek bármerre a világban,
nem feledem otthonom melegét.
Becsukom szemem, s látom
kicsiny falunk templomtornyát,
gesztenyefák árnyas lombját,
hegyek haragos zöld vonalát.
Kék égen fehér, bodros báránnyelűket.
Poros úton nemcsak
autó halad, hanem
lovasszekér is szalad,
anyja mellett kiscsikója baktat.
Édesanyám tüneményes mosolya előttem,
szeretet csillan smaragdzöld szemében.
Dolgos kezéből jobban ízlik az étel.
Asztalunknál együtt ül családom.
Friss ropogós péki kenyeret anyám
kezébe veszi, s keresztet vet rá.
A látványt örökre agyamba véstem.
Párás két szememből könnyeim gurulnak.
Nemsokára hazamegyek, édesanyám,
hazavágyom.

2017. augusztus. 09.

Megjegyzés: A kenyér ünnepe alkalmából augusztus huszadikára.

Békében szunnyadok

Ha majd egyszer nem leszek...
Kérlek, édesanyám,
zöldellő dombtetőn
szórd szét hamvaim.
Itt nyugodjak örökre!
Ne sírj, inkább emlékezz,
mit mondtam tenéked.
Itt voltam szabad, s
boldog az örök természetben,
hol senki se látott, s
a fák magukhoz
öleltek, kis madarak
dalára bánatom feledtem.
Hidd el, édesanyám,
jobb, hogy én hagylak itt előbb.
Csak szenvednék nélküled.
Az örök életben majd várlak
ölelő karokkal.
Olyan szeretettel,
mint ahogy te vártál engemet,
mikor megszülettem.

Nem tudom,
emlékezni fogok-e
a lelkeimmel a zöld
lombú fákra, a kékellő
égboltra, fehér fodros felhőkre.
Vagy velem együtt ez is elvész majd?
De a lágy szellő simogató érzése
biztosan megmarad.
Mikor a lágy szellő
fuvallata átsuhan
a kelő hajnalon,
én simogatlak,
s fájó, keserű
könnyeidet szárítom.
Csak légy nyugodt!
Én már békében szunnyadok
az örök természet ölelésében.

2015. február 22.

34. Régi idők szép emléke

Otthonom miatt első nagy elkeseredésem akkor ért, amikor el kellett adnunk hátsó udvarunkat, ahol mára már egy másik család él. Addig enyém volt a széles határ, napjában többször bejártam, s élveztem, hogy szabadon mozoghatok.

Akkoriban még motorom se volt, sehova nem tudtam elmenni egyedül. Maradt hát a hatalmas udvar, amely ezernyi titkomat rejtette, s talán még most is rejti. Örökké kísértének a hatalmas fenyőfák, s a diófa, amely pont akkora volt, amelyre fel tudtam ülni, s órákat gondolkodtam rajta. A hátsó udvarba bújtam akkor is, ha szüleim veszekedtek. Egy kicsit távol voltam mindentől, s mindenkitől. Gyönyörködtem a felhők vonulásában, s a naplementében. Amikor a nap korongja estefelé aludni tért, s a szürkés égbolt vöröses lett, akkor mindig azt mondta édesanyám nekem, hogy holnap biztosan szél lesz, s másnap tényleg szél is volt. Ősz vége felé pedig azt mondta, ha vörös volt az ég alja, hogy süti a Jézuska a szaloncukrot.

Évekig akkora kaland volt, ha hullott a hó, imádtam sétálni hóesésben és ha beleestem a hófehér hópaplanba, nevetve angyalkásat játszottam. Télvíz idején háromszor-négyszer is kimentem egy nap, a térdig érő hóban lábnyomaim hagytam. Ha elestem, akkor se aggódtam, megkapaszkodtam a nagyapám ültette fenyőfákban, s felálltam. Örömöm hogy tetézzem, megfogtam egy hóval teli fenyőágat, és magamra ráztam. Édesanyám mindig örült, ha a hóban látta lábnyomaimat, őzike csapásoknak nevezte. Milyen kedves, s drága az édesanyám, örökké vigyáz rám, felébredt rám akkor is, ha csendben kiosontam a ház sarkához.

Sötétkék égen csillagok ragyogtak, a hold fénye bevilágította a végtelen égboltot, és én ott álltam e szépség alatt, csak egy lenge kabát volt rajtam, két puli kutyám Bendzsi, s Cézár melengették lábamat. Elnéztem a nagy, kövér jégcsapokat, ahogy a tető alatt lógtak. A füstölő kéménye még füstölt, még nem alhatott ki a tűz. Pár napja vágtunk csak disznót, s már füstölődik az egész éves ennivalónk. Hideg téli napok legjobb étke, a héjában sült krumpli, s a véres hurka, sült kolbász, vörös sózott hagymával, s utána lélekmelengető forralt bor. Anya gyakran csinált ilyet, mikor nenéék átjöttek csak úgy, egy disznótoros vacsorára. Emlékszem, mikor kivették a krumplit puccolni, mindig visszatakarták konyharuhával, hogy a többi krumpli melegen maradjon. Ezekre a dolgokra jó visszaemlékezni.

Nagyon ritkán, ha az éjszaka nyugodt álmot hoz nekem, álmomban újra járok, két hűséges kutyám, mint az örök óvják lépteim.

S ha majd elsodor innen az élet, emlékeim közt örökké élni fog, ahogy az esti félhomályban diófámon ülve templom harangját hallgattam.

2018. október. 30.

Kísérő verseim:

Téli kép

Csillagos éjszakában süvít a szél,
hajlongnak a kopár fák.
Fázósan reszket a sápadt holdsugár.
Sűrű nagy pelyhekben esik a hó.
Reggelre hófehér lesz a kunyhó.
Menyasszonyruhát öltenek a fák.
Pihe puha párnák ülnek
a háztetőkön.

Az ereszről jégcsapok lógnak,
s jégvirág ül az ablakon.
Temérdek hótól roskadoznak a bokrok.
Ragyogó nap fényétől csillog a havas táj.
Csodálatos látvány.
Fagyos nádasban dideregve
megbújnak a vadkacsák,
befagyott tó jegén korcsolyáznak dalolászva.
Tópartján a kalyibából
szegfűszezes forralt bor
illata száll feléd.
Egy pohárcára becsalogatja fázós lelkedet.
Mire leszáll a magányos éj, hazaérsz.
Kandallóban pattog a tűz.
Rengeteg fa fogy ebben
a kutyahidegben.
Dobja feléd melegét.
Közelébe ülsz,
halk duruzsolására
álomba szenderülsz.

2017. január 15.

Repül a szán

Gyere, drágám, üljél az ölembe.
Zaklatott lelkemet nyugtasd meg,
hogy velem vagy.
Ölelj át kérlek, hallani szeretném
szívednek dobbanását.
Szemem hadd pihenjen
gyönyörű arcodnak vonásain.
Kérlek, fogd meg kezem, s ne engedd el soha.
Kezednek gyengéd simogatást
örökké érzem.
Köszönöm kedvességedet,
s jószágodat angyalom.
Kinn zord az idő, s hull a hó.
Fehér párnák ülnek
az egyhangú háztetőkön.
Fekete füstfelhő száll a levegőben.
Ablakpárkányon kiscinke
eleségért kopogtat.
Csilingelő szán elé
éjfeke lovam fogattam.
Havas utakon repül a szán,
vidáman nyerít a ló, örül a
fehér csodának.
Fenyvesek közelébe értünk,
ahol a holdnak ezüstös fénye
reszket a tónak befagyott tükrén.

2017. november 19.

35. Mindennapi korlátokkal kiszolgáltatottan

Noha sérülten születtem, mindig is törekedtem a jobb állapotra. Születésem pillanatában oxigénhiány lépett fel, az agyközpontban a mozgásszervet érte a sérülés.

Hatéves koromtól a Pető András Mozgássérültek Intézetében sajátítottam el az önállóságot a magam módján.

Hattól harminchat évig mondhatni semmi dolgom nem volt orvosokkal.

Illetve egyszer gyerekkoromban, amikor nagyon fáj a jobb csípőm, elmentünk gyermekorvos barátunkhoz, aki megállapította, hogy bizonyára fájhat a lábam, de nem annyira, hogy járni se tudjak. - Kicsit lusta vagy! - közölte velem nyersen. Nagyon megalázottan éreztem magam. A lustaságnak nevezett fájdalmam oda vezetett, hogy a nyár kellős közepén, két hónapon keresztül húzatták a lábam egy faszerkezettel, amelyre kilós sót vagy cukrot pakoltak nehezeknek anya s húgom. Közben potyogtak könnyeim a fájdalomtól.

Sérültségem ellenére addigi életemben nem használtam semmilyen segédeszközt, így nem is sejtettem, milyen nehéz megkapni egy tolókcocsit.

Kétezertízben csípőműtéten estem át. Ami azt jelenti, hogy a csípőm femurfejből levágtak négy centit. Mivel túl feszes az izomzatom, nem tudtak csípőprotézist betenni, az inak és az izmok tartják össze.

Tortúráim igazán csak akkor kezdődött el, mikor tolókcocsiba kényszerültem.

Elektromos tolókcocsit íratam, mert a mechanikust képtelen, s türelmetlen is vagyok kézzel hajtani. Én kis naiv, azt hittem, ha az ortopéd orvos felírja receptre a kocsit, pár napon belül megkapom.

Azért nem írom le kétszer, mert mind a két esetben ugyanaz történt.

Mielőtt leírnám a történetem, elmondom, mit tapasztalok az orvosokkal szemben. Örökké azt hittem, hogy az orvosok azok az emberek, akik legjobban ismerik a veleszületett sérültek állapotát. Csalódnom kellett, s ha egyszer csalódom, akkor megette a fene. Én az orvosok szemében egy roncs vagyok, aki nem képes egyedül semmire.

Valószínűleg még hülyének is tekintenek, valamelyik arra se veszi a fáradságát, megértse, mit beszélek. Magyarán csak a Pető Intézetben voltam önálló, a való világban nyomorék vagyok. Utálom ezt a szót, de néha csak kibukik belőlem.

Kétezertizennyolc január második hetében két doktornő az OEP-től ellátogatott otthonomba. Felülvizsgálták, hogy mozgássérült vagyok-e. Nem okoztam csalódást, tolószékemben ültem. A paksamétákból kiderült, hogy van egy járókeretem is. De miért is? Figyelem, füllenteni muszáj, mert ha nem teszem, elbukhatom az új tolókcocsimat. Most csak az számít, hogy ne tudjak semmit se egyedül megcsinálni. - Azért, mert az édesanyám néha fel szokott állítani gyakorlás céljából - feleltem. Jobbára csak akkor adnak tolókcocsit, ha iskolába vagy dolgozni járok. A logikát ugyan nem értem, és mi van a sok százezer emberrel, akik otthon vannak? Ők hogy közlekednek a lakásban, vagy hogy mennek ki az udvarba? A doktornő megmagyarázza, szívesebben adnak kocsit munkába vagy iskolába járás céljából.

- Ön kültéri elektromos tolókcocsit kért! Mi célból?

- Busszal járok dolgozni és városi busszal is utazok. Ezért szeretnék kültéri kocsit, talán többet bír, mint a szobai kocsim, elég sokat kell „gyalogolnom”!

Nagy nehezen végére értünk a papír kitöltésének, gyorsan aláírom meg ne gondolják magukat.

Végignézik a lakást, majd megkérdezik, hogy tudom-e hol tárolni a kocsimat, amelynek nyolc év lesz a kihordási ideje. Szemükbe se tűnik nekik, hogy lakáson belül is tolókosiban vagyok.

Számtalanszor tapasztaltam és láttam is, milyen nehéz, ha elromlik az elektromos tolókos. Nélkülözni kell egy-két hétig, esetleg hónapokig, míg meg nem csinálják. Egy súlyosan mozgássérült személynek nehézséget okoz, ha kap egyáltalán cserekocsit, megszokni az ülési pozíciót az ideiglenes tolószékben.

Felvetődik bennem a kérdés, hogy miért nem lehet közgyógyra két elektromos kocsit kapni? Akkor talán megoldódna a probléma, s kevésbé lennének kiszolgáltatottak ebben a helyzetben.

Négy évente úgyis jönnek felülvizsgálni az ápolási díjra jogosultakat, mert azt hiszik, hogy az ember időközben kivirult az egészségtől, s jogtalanul kapja hozzátartozója az ápolási díjat.

Sajnos ebből az állapotból sosem fogok kigyógyulni, így születtem, így is halok meg.

Az élet nem fenéki tejfő, ezt már gyermekként megtanultam.

2018. július 03.

Kísérő versem:

Más vagyok

Nem tagadom,
más vagyok, láthatod.
Hátad mögé
osonni nem tudok,
pedig szeretnék meglepni.
Nyikorgó kocsim
úgyis elárulna, ki vagyok.
Meleg pulóvert örömmel kötnék,
pólómat hímzéssel szépíteném,
ahogy anyám tette egykoron,
remegő kezem nem engedi.
Lelkem írja hozzád szép soraim,
szívem rejtekén ringatlak.
Kérlek, akkor is bújj hozzám,
s ne taszíts el magadtól,
ha meghallod ijesztő hangom.
töröld le gúnyos mosolyod arcodról,
mikor átkelsz velem a zebrán.
Sértő szavaid szívembe marnak.

2018. május 03.

36. Egy reggel gondolatai

Egy hónapig a kora reggeleket a teraszon töltöttem. Miután újra körülölelt a csend, elgondolkodtam a madarak csicsérgésén. Mennyivel szabadabb volt a rigó füttye, vadgerlének turbékolása, s a pimasz mátyásnak rikoltozása a szőlőben. Pedig csak pár kilométer választ el, s mégis felszabadultabb ott a madárcák éneke.

Öregszem, hogy ezek az emlékek előjöttek, pedig akkor még eszembe se jutottak e fajta gondolatok. Mentségemül szolgáljon, hogy gyermek- és fiatalkorom kétharmadát a szőlőben töltöttem. „Miért kell nekem mindig itt lennem?” tettem fel dühösen a kérdést. Elmondhatom, mára már hiányzik, mert jó volt, ahogy tettem a dolgom, s követtem anyámat a sorokban. Megunhatatlanul hallgattam, ahogy utánozza a cinegét, hogy azt éneklí: kiscipő, kiscipő.

Anyámhoz való mély ragaszkodásom alapja, hogy örökké együtt voltunk, s a lugas soraiban sem hagyott el. Rengeteget beszélgettünk, s ismerte érzékeny lelkemet. Soha nem voltam mintagyerek, akadtak, s akadnak kisebb nagyobb vitáink. Öt perc múlva mindig bocsánatot kértem, illetve kérek. Alapelveim közé tartozik, hogy haraggal sosem tudok lefeküdni, mert a lelkiismeretem úgysem hagyna aludni. Egyszóval az egész éjszakám merő szenvedés lenne.

Egyik reggelen a tudatalattimnak köszönhetően a friss levegő illatában újra éreztem a balatoni nyarakat. Honvágyam van a balatoni a röpke évek után, amikor eltöltöttünk felhőtlenül egy-egy napot a családdal. Ugyanezt a friss illatot éreztem, mikor kiszálltam a Dáciából és rohanni akartam a partra, hogy minél előbb csobbanhassak a hűs, kék vizében. Akkor még el tudtam hinni, hogy felnőtként tovább élvezhetem a Balatonnak csodáit. A fenébe is, túl gyorsan véget értek az örömeinkben gazdag évek, s a magamfajta „bolond” már csak az elmúlását várhatja.

Báró kutyám vakkantása zökkentett ki a letargiámból, fejét könyörgőn térdemre tette, fél kiflimből akart kunyerálni. „Jól van, várj!” szólok rá, elosztom testvériesen, jut belőle mindkettőnek három-három falat. „Ne nézzél, nincsen több.” Utolsó falatomat, amit a kávé után szoktam enni, majdhogynem kinézi a számból. „Várj, megnézem hány óra, nehogy lekéssem a buszt, dolgozni kéne mennem. Jól van, fiatal még az idő, ha tudok, hozok neked kutyatápot. Menj má’ innen Báró, nem érünk rá szórakozni!”

Nem is hittem volna, pár nap alatt mennyit ügyesedtem. Kinyitom a prэшáz ajtót, amit még nagyapám épített a negyvenes években, ez a lejáró a pincébe vezet. Papa annak idején és anyuék is hazahozták télire a bort. Nagy telek idején befújta hóval a szurdokot, volt, hogy hetekig nem tudtak lemenni borért, vagy kézben hozták haza a borral teli tizenkét literes demizsonokat.

Ősz végével itthon is tele voltak a hordók borral, a kuncsaftoknak.

Anyá az ajtó mögé rakta a szobai elektromos kocsimat, bármi történhet a hosszú reggelen, be tudjak jönni a lakásba. Felállok, megfogom a prэшáz ajtó fogantyúját, és besétálok a másik kocsimig. Aztán uzsgyi a zsák kutyatápért, majd ajtón kívülre teszem, s kisétálok a másik kocsimig. Ölembe teszem a zsákot, és kijebb viszem. Szólnom sem kell neki, már jön, s csóválja a farkát, egy marok tápot adok, s percek alatt behabzsolja. „Nem lehetsz ennyire éhes, anyá biztos adott enni este. Még egy marokkal kapsz, aztán befejezted. Báró gyorsan egyél, addig bezárom a prэшázat, lassan ki kell mennem a buszhoz, öregfiú.”

Még zárkódok, azon gondolkodom, hogy a papám biztos gondolta, hogy valakinek szüksége lesz erre ajtóra. S milyen jól gondolta, szegénykém. Amíg feltettem a székre a zsákot, s kezet mosok a vödörben, öröm járta át a szívemet, hogy erre is képes vagyok. Csak kitartás s rengeteg idő, s kellő nyugaltság kell hozzá. „Báró, kifelé gyorsan, mennem kell!”, és a teraszkaput is összezárom. Aztán már robogok is, ki a buszmegállóba. Báró kutyám keserves sírását hallom míg fel nem szállok a buszra.

2018. augusztus 10.

***Kísérő versem:
Magányomban***

Egyedül lenni a mai világban,
az maga a bátorság.
S egyszer nem lesz senki,
aki kezemet fogja, s
hozzám szólna.
Egyedül hű kutyámat ölelhetem.
S lassan eliramlik az életem.
De előtte még elfutok a tengerpartra,
hogy szépet lássak még az életben.
S hallgassam a tenger morajlását
csendesén, ahogy a szívem diktálja
a szeretet érzését.
Csillagos udvar fejem felett, ezüstös hold
vigorog fodros áttetsző hullámokon.
Fekszem a homokon, valami
még nem hagy nyugodni.
Szemem már nehezedik, álomra csukódik.
Sirályok sírnak valahol távolban.

2014. márc. 25.

37. Nagyapám emlékei közt éltem sokáig

Egy Baranya megyei faluban éltem hatodmagammal a családommal. Mára már csak ketten maradtunk édesanyámmal a régi, felújított családi házunkban, Hosszúhetényben, ahol körülölel a Zengő, s a Hármass-hegyek. Egy költözéskor véletlenül elveszhetnek a családi fotók, vagy bármi, ami fontos volt nekem. Egy idő után megkopnak az emlékek, vagy teljesen elfelejtődnek, ezért számvetést írok az emlékezeses dolgokról.

Régen, mikor még apai nagyapám fiatal volt, a főutcán csak két ház állt: a szomszédé, s papáé, aminek nagy udvara volt. A piros tetejű hárszobás kis ház nem közvetlenül a kerítésnél állt, hanem jóval beljebb. Papa imádta a rózsákat, s a ház sarkánál gyönyörű rózsalugas illatozott. A fenyők között, az utca felől is volt neki egy kisebb rózsakerítés, amit gyakran csodálhattak a járókelők. Ormándról erre jártak bevásárolni, s a nagyapámat, Csomor bácsit, mindenki ismerte. Kedves, barátságos ember volt, órákig el tudott beszélgetni vele mindenki. Örökzöld fenyőit földlabdával együtt, az erdőből hozta haza, itthon pedig elültette, s gondosan nevelgette őket. Erdész létére nem szerette kivágni a fenyőfát, karácsonyra ezért gyermekeinek napraforgószárból lyukakat fűrt, s abba pedig fenyőágakat tűzdelt. E fa jelképezte a család fenyőfáját.

Nagyapám keze munkáját dicsérte a zöld galambdúc, amely szerintem egy szimbóluma volt hátsó udvarunknak. Idővel aztán apám lerombolta, mikor téglából disznóólat épített.

Októberben, mikor leszedték a kukoricát, s hazaszállították, száraz helyre, a góréba rakták. Fekete fonott kosárban hordtuk be a jó meleg konyhába morzsolni. Nagyon szerettem ezt a munkát, a kézi morzsolót, amelyet a kézfejre tettünk, avval kevésbé tudtam morzsolni. Én csak a kezemmel morzsoltam és örültem hogy segíthetek. Morzsolás végén összesöpörtük a vödörből kipattogó kukoricaszemeket, s a többi közé dobtuk, a csutát pedig begyűjtésre használtuk a kályhában. A lemorzsoló kukoricát kivittük a darálóba, s másnap, vagy amikor fogyóban volt a kukorica, ledaráltunk egy-két zsákkal. Ebben a helyiségben zajlottak a disznóvágások is, a katlan adta a meleget.

Eddig nagyapám emlékei közt éltem, valamelyest olyan volt, mintha itt lenne velem. Valahányszor megfogom egy fenyőfája törzsét, arra gondolok, hogy ő nevelte ezeket a fákat, és biztosan rám is gondolt, hogy majd egyszer gyönyörködöm a fenyőiben. Sejthette, hogy nem sokáig élhet, hátrahagyta fáit, hogy húst adjon nekünk. De nemsokára el kell hagynunk otthonunk. Tudom, nagyon nehéz lesz, de talán anyuval együtt könnyebb lesz elmenni. Emlékeimet örökké őrzöm, amíg az eszemet tudom.

2018. november 20.

38. Megtisztító eső

Hadd tegyem azt, amit ti, egészségesek! Én sem vagyok különb érzéseimben, nekem is vannak vágyaim és álmaim. Én sem vagyok szegényebb a lelkemben az átlagnál. Azt már megszoktam, hogy a gyerekeitek csodálkozó szemmel kiabálnak: „Papa, mi az?” Szavaid szívembe marnak (mert ha hiszed, ha nem, a fülem még ép). „Beteg szegényke, fáj a lába, azért gurul a kocsijában.” Berágok, s fennhangon azt mondom: „Beteg a fogatlan kutyád, az, de nem én. Jó, hogy nem azt mondod neki: nini ott egy kobold.” Ennél már csak az jobb, mikor a kisgyereked közeledni akar hozzám, megfogna, mert ő még nyitott az emberi közelségre, abban a pillanatban megsebzed a lelkét, ahogy elrántod, mert azt hiszed, a sérültség fertőz. Már nem haragszom rád, egyszer te is beleesel a csapdába, sérültként te szenvedsz majd a legjobban.

Na, de kanyarodjunk vissza az eredeti történethez. A 2018-as nyár igencsak szeszélyes, hol esik az eső, hol meg égeti a bőromet a nap.

Napok óta ki se mentem, bőröm is szomjazott a friss levegőre. A szürke ég ellenére úgy döntök, motorozok egyet, útközben betértem a gyógyszertárba. Természetesen megint nincs a polcon az, ami kellett volna. „Holnapra megrendelem, s tízre lehet a gyógyszerért jönni!” - mondja a patikus.

Fújdogált a szél, s hűvös volt, de jól esett a friss levegő, ahogy arcomba csap. Nyakamig felhúzom a zipzárt ciklámen színű kiskabátomon, eléggé fagyos vagyok. Na, de azért július közepén igen furcsa, hogy sokadmagammal kabátban futkosunk.

Még jó, hogy nem nyaralok a Balatonnál, mert a fene megenne, hogy nem csobbanhatok hús habjai közt. Persze, volt már olyan, hogy vidáman lubickolok a Balcsi langyos vizében, fejemre meg esik az eső. Isteni volt és közben dobáltak a hullámok.

Az emberiség akkorát változott, az is baj, ha esik, és az is, ha hétágra süt a nap. Tőlem is számtalanszor megkérdik: „Miért jöttél ki ilyen melegben vagy hidegben?” „Azért, mert szeretek kint lenni a természet lágy ölén!” Mindenki csak fújja a maga igazát, észre sem veszik, mennyire idegesítőek. Nyúlba kapcsolom motoromon a sebességet, s már ott se vagyok.

Vihar előtti csend költözik a falura. Haragos zöldnek mutatkoznak a Hármass és a Zengő hegyek vonulatai, egymásba kapaszkodnak a fák. Így jobban kibírják az erős, s makacs szelet, amely csak úgy süvit a fejem felett. Szürke égbolton nagy kövér, fekete felhők feketéllenek, hirtelen elered az eső. Romantikus létemre imádom az esőcseppeket, ahogy táncolva földre érnek és közben vidáman áztatnak.

Sapkámat kapucnira cseréltem, s hímzett sapkámra ráültem, gondoltam legalább szárazon marad. Szakadva zuhogott, s perceken belül hömpölygött a víz az úton. Igyekeztem kikerülni a nagyobb áradásokat, mert féltem, hogy ha vizet kap az akksi, akkor megáll a motor, s akkor ki tudja, meddig dekkolhatok itt az út szélén. Hirtelen valami elkezdett sípolni, megijedtem, talán az akksi, s itt a szabadstrand kellős közepén megfogok állni, hogy jutok majd haza? Kissé ideges lettem, de azért élveztem a helyzetet, s igyekeztem végigsprintelni az utcákon.

Úgy éreztem, megöl a hírnév, s borzasztóan csalódott voltam. Kiadattam egy könyvem azért, mert alkotni támadt kedvem, az emberek örömmel vették, s el is olvasták, gondolom. Ugyanaz a „szürke kisegér” akartam maradni, aki voltam. Újra szabad akarok lenni, hisz semmi rosszat nem követtem el. Nem bírom elviselni, hogy az ablakból figyelnek, s hazatelefonálnak, hogy motorozom, miközben csurog rám az eső. Nem vagyok cukorból, legfőképp hülye nem vagyok, csak mozgássérült. A dolgaimat szeretem egyedül megoldani, aggodás helyett

eszükbé juthatott volna, hogy kalandtúrán vagyok. Egyszerűen nem kérek a túlreagálásból, anyukámnak sem engedem meg, hogy féltsen, ha túlféltett volna, nem jutok semmire. Csak ülhetnék anyám szoknyája alatt munkahely nélkül. Egy sérült embernek is vannak szabadságvágyai, amíg a korlátai engedik, s nem szabad beskatulyázni.

Végre leértem a falu közepére, beálltam a polgármesteri hivatal ánfortja alá. A virágos ánfortos házak nagyon tetszenek, mert rendezettek, s vendégfogadóak.

Rájöttem, valószínűleg a motor dudája sípol, beázhatott, mert már lejött róla a szigetelés. Már úgysem tudtam használni, hiába nyomtam, nem szólt. Megvárom, míg kiszárad, lehet, újra jó lesz, vagy nem tudhatom.

Amíg így elmélkedem, szürke Opelunk bekanyarodik a hivatal elé. „Nincs semmi baj, anya!” - nyugtat meg, miközben felhúrom fekete vízhatlan kabátját, s beköti fejemen a kapucnit. Én is elindulok, hiába várni, kikerülök a hömpölygő árt, aztán uzsgyi hazáig.

Hazaérek, tetőtől-talpig átöltözöm, leülünk ebédelni, aztán a géphez ülök, folytatom a munkám, felesleges agyaltanom a történeteken. Minden csoda három napig tart.

De ha engem kérdezel, gondolhatsz bármit is rólam. Akkor is nagyon jól szórakoztam a szakadó esőben.

2018. július 27.

Kísérő versem:
Fekete felhők feketéllnek

Fekete fellegek felettem.

Nem talállak téged.

Sírok:

Könnyeim szaporában
hullnak az esőcseppeknél.

Elveszett vagyok nélküled.

Bolyongok vizes utca-
köveken, cipőm sarka koppan.

Tócsákban vadgalambok
tollászkodnak békésen.

Szívem nagyot dobban.

Szavaid hallom:

Gyere, Kedves, itt vagyok, ne félj!

Futok feléd, karjaidba zártál.

- Nagyon félttem -

egymagam suttogom.

- Megtaláltál - zokogom.

2014. május 27.

39. Ahová muszáj bejutni

Akadálymentesítetlen helyek, Pécs

A történet megírása előtt elgondolkodtam, hogy vajon hányan olvassák el szépnek egyáltalán nem mondott, „nyavalygásnak” tűnő szösszenetem. Aki nem szeret a kínlódásról olvasni, az már az elején lapozzon el, s inkább menjen ki futni egyet a szabadba. Úgyis csak azok értik meg a szitut, akik kerültek már kiszolgáltatott helyzetbe. Sérültként igyekszem kikerülni a kutyaszorító helyzeteket, ahova nem tudok egyedül bejutni, oda inkább nem megyek, mert fel tudom mérni, hogy a segítőmnek is nehéz vagyok, a kocsim súlya, s a pár száz kilóm. Az már épp elég a segítő derék rándulásához, vagy egy csigolya kiugrásához, s akkor még az én testi épségemre nem is gondoltam. Ezek a dolgok mit sem érdeklík egészséges kollégáimat, csak az, hogy el kell mennem üzemorvoshoz. Igaz, neki könnyebb lenne kijönni a munkahelyre, de „szegénynek” sok a betege.

Lesz ami lesz, évente egyszer mennünk kell az orvoshoz. Szerencsémre, mozgássérült kollégámmal együtt megyünk, ő izomsorvadásos. Inkább a városi tömegközlekedést választom. Nagy kocsimmal még nem szálltam be kisbuszba, s tudom, hogy nagyon dülékeny a tolókocsim, így jobb a bajt elkerülnöm.

Áprilisi hideg nap volt, csöpörgött az eső, elkélt a sapi is. Bár melegen öltöztem, mégis csípősnek éreztem az időt. Mikor leszálltam a buszról, úgy döntöttem, elmegyek sétálni, így kiszellőztetem a fejem, s megszűnik a szorongásom, amelyet teljesen más dolog miatt érzek.

Még van egy kis időm, bebújok a Citrom utca egyik épülete alá, ahol nem ér az eső. Köröttem rohanó emberek, macskakövön cipőjük koppanása élesen hasít fülembé. A fehér kisbuszt, amely csak mozgássérült kártyával hajthat be az utcába, meglátva követem. A meredek, négyöt lépcsőre odateszik a rámpát, a sofőr lent tartja két lábával. Ügyel, hogy Csabi rendesen ráálljon, s szét ne csússzon a rámpa. Csabi tesója, Tomi fogja testvérét, aki teljesen hanyatt dőlt, mert nem tudja magát tartani, közben kocsiját irányítja. A levegőben ott a félelem, amikor az utolsó lépcsőnél megakad a kocsija, s majdnem hanyatt kiesik.

„Gyerekek én nem merek felmenni!” „Csak állj be rendesen!” - hangzik a kérdés. Zabszem nem fér meg a hátsómba, de elindulok felfelé, félúton hátsó két kerékre áll a kocsim, menthetetlenül kiestem volna, s a nyakamat töröm, ha Tomi erőnek erejével nem húz felfelé. Egy nagy szusszanás után újra nekirugózunk az utolsó lépcsőnek, ez simábban ment, mint az előző négy meredek lépcső.

A kedves olvasónak úgy tudnám képileg megmutatni, mint egy nehezített hegyitúrát. De ott legalább az ember kedvtelésből mászik fel a nagy hegycsúcsra, hogy elérje a kéklő eget.

A kis udvarban csak két zöldellő fa áll, körülötte csak betont látni. Bele is gondoltam, ha itt kellene élnem, két nap után besokkolnék.

Két perc alatt végeztem az orvosnál, már szólni sem akartam a bejutás végett. Mindig az a vége a vitáknak, hogy „Régen kézen fogva be tudott jönni az édesanyjával, Henriett.” „Igen doktor úr, csak azóta eltelt nyolc év, s megváltozott a mozgásállapotom.”

Magamban azért háborgok, ez a huszonegyedik század, akadálymentesítés folyik a csapból is, de ahol szükség lenne rá, ott se hírért, se hamvát nem látni. Egyszer majd nehogy Csabinak legyen igaza, hogy mentővel, vérző fejjel, s egyéb sérülésekkel vigyenek a kórházba, mert hanyatt estünk a lépcsőn.

Félni kezdtem, mert fél négy felé járt az idő, s a másik segítő még nem érkezett meg, s négykor megy az utolsó akadálymentes buszom haza. A lejutás is elég bajos volt, egyesbe kapcsoltam a kocsim lefele a rámpán, elég gyorsnak bizonyult. Megköszöntem a segítséget, s uzsgyi, száguldoztam a buszvégre. Nagyon fáztam, de örültem, hogy vége az erőltetett menetnek, s nemsokára hazaérek.

2019. április. 14.

40. Alázatosan az utca forgatagában

Gyakran sétálok Pécs belvárosában buszom indulásáig. Hömpölygő tömeg rohan a hangulatos utcákon, legtöbbször fülhallgatóval a fülén. Így mit sem hall az utcazenész andalító harmonika zenéjéből. Néha magával ragad egy-egy emlékezetes dal hallatán. Félig eljártssza, a tudatalattimból kikíváncozik: „Játszd végig, vagy ez nem is így van, csak idéztél bennem egy hamis hangulatpillanatot” - s tovább robogok. Tudom, hogy ez az egyetlen pénzkereseti lehetőségük, az a pár forint, amelyet számalomból bedobnak a papírdobozkájukba. Ezért képesek egy utcasarkon, kempingszékükön ülve játszani egész nap, kitéve az időjárás viszontagságainak, esőben, hóban, napsütésben csak zenélni, s alázatosak akkor is, ha pénzt kapnak, s akkor is, ha nem, ők csak játszanak szívből. Sokszor még este is hallom zenéjüket, amikor kollegám felhív, s elhalad a Széchenyi-téren, amikor éppen hetet üt a templom tornya.

Hetekkel később jutott eszembe ez a pár soros történet az utcazenészekről. Pont azért, mert „ugyanolyan kiszolgáltatottak”, mint én voltam abban a helyzetben. Egy elektronikai boltba szerettem volna bejutni, de akadály volt az a fránya egy lépcső. Gondoltam, segítséget kérek a járókelőktől, megkérem, hogy hívjanak ki egy eladót. Próbálkoztam egyszer, tízszer, hússzor, egyszer sem sikerült, ebben volt az áruszállító, aki ugyanabba a boltba ment, ahova én is szerettem volna, de inkább nézett kóbor kutyának, minthogy embernek. Mind érzéketlenek voltak, a járókelők, fiatal és középkorú, egyaránt otthagytak, azt hitték, koldulni akarok, pedig a ruhám nem ezt mutatta. Tovább nem várhattam, mert kevés volt az időm buszom indulásáig. Átmentem az Árkádba, ahol kényelmesen megvettem a fülhallgatómat.

Az eset nagyon megrázott, napokig visolyogtam emberek közé menni.

Lelkemet nyomta, hogy nem tudom megtartani templom fogadalmamat.

Katolikus vagyok, de nem gyakorlom, csak úgy a magam módján, a saját szavaimmal fohászok Istenhez, ha nagyon félek, s hálát adni mindig betérek a templomba, hogy megosszam az Úrral örömet.

Egy nap úgy hozta a sors, hogy előbb eljöttem a munkahelyemről, s cudar kedvem volt. Mostanában a Zsolnay szobornál szállok le, mert ott kevés a fel- és leszálló. Kikerülve a Árkádnál a tolakodást, így nem vagyok útjában senkinek.

Fekete fellegek tornyosultak az égen, bordó tavaszi kabátom hidegnek bizonyult. Nem tehettem mást, siltes sapkámot le tudtam cserélni a füles sapkámra, mert a kis hátizsákomban volt szerencsémre. Keserű szájjal vágtam neki céltalanul utamnak. Gondoltam egyet, s betértem az Irgalmas templomba, ahol a kisküszöb nem akadályoz a bejutásnál. A nagy vasajtót tolokocsim lábtartójával nyomom be, belső ajtónál már a templom gondnoka segített.

Keresztet vetek, s az Úr színe előtt elcsendesülök, szívemnek legföltettebb kincseiért, a szerettemért imádkozom, s kérem, vigyázza, s segítse őket nehéz útjaikon.

2019. március 23.

41. A Mecsek virága

Tavaszi zsongás

Tavaszi felé egyre jobban vágyakozom ki a szabadba. Igaz, ez nem teljesen így van, hanem azt is mondhatnám, hogy én mindig kikívánczok. Esőben, hóban, fagyban, napsütésben, egy a lényeg, hogy kint legyek, s elmehessek kiszellőztetni a fejem. Az se baj, hogy az utat úgy ismerem már, mint a tenyeremet, csak az öreg meggybordó motorom bírja a strapát.

Hetekkel ezelőtt tele voltam örömmel, mikor a tél után már felszáradt a talaj, s be tudtam menni a fák országába. Leparkoltam a kispatak mellé hallgatni a simogató lágycsobogását. Feltekintettem a magasztos kék égre, hirtelen elgondolkodtam, miért szeretem, s miért hajt a vágy állandóan az erdőbe. Pedig csak a képzeletem szárnyán tudok bemenni a fák közé. De akkor is itt vagyok otthon, az erdőben olyan érzés, mintha oda születtem volna. Ott még a levegő is dúsabb, majdhogynem „harapni lehetne”. Hiába is mondom ezt, erre vagy ráérez az ember, vagy nem.

Például édesanyámnak hányszor mondtam az ősszel, hogy jöjjön ki velem a színes ruhájú fák közé, ahol még a madár is dalolva vígan száll ágról-ágra. Színes szőnyegen járhatott volna a fák között. Még a kedvemért sem jött ki egyszer sem, pedig milyen szép lett volna.

Legelső virág a tiszta zöld kapotnyak, amelyet felfedeztem az erdőben. A lágyszellőben már az ibolya illatát éreztem, de csalt szimatot, mert egyet sem láttam. Majd két hét múlva, amikor patakom naposabb partja kék és fehér ibolya virágba borul, és csodaszép lesz.

Hosszúhetény gyönyörű panorámájú, fekvésű. A Hármass, s Zengő hegyei körülölelik. Rengeteg turista jár erre a tavasz beköszöntével. Különbuszokkal is hozzák az embereket, hogy megcsodálhassák a bazsarózsát. Vagányságom ellenére, sosem merészkedem ismeretlen helyekre egyedül, mert nem ismerem az út viszonyosságait, ezért kell felmérnem, hogy a motorom fel ne akadjon a gödörben, mert akkor ott üdülhetnék, míg édesanyám értem nem jön. Szeretem a kihívásokat, de félelmetes is tud lenni. Hála istenek nem sűrűn fordul elő velem, de két hónappal ezelőtt lemerült az akksim. A szomszéd kerítéséhez be tudtam fordulni a főútról, szerencsémre. Kínos volt, mert segíteni szerettek volna az emberek. Nem értették meg, hogy nagyon nehéz tolni, ha nincs kiengedve szabadon a futó. Kis idő múlva újra elindítottam a motort, lejtőn lefelé elgurultam a kapunkig. Időközben telefonáltam anyunak, aki kihozta a tolókocsimat, átültem, s a kalandom sikeres véget ért.

Kirándulásképpen édesanyámmal elmegyünk a Kerékhegyre, hogy megtekinthessem, merre kell mennem. Talán bazsarózsa nyílás idején elmotorozhatok gyönyörködni a bordó szimpla kis virágban.

2019. március 01.

42. Csokoládés doboz

Hazatérve a munkahelyemről látom, anya varrt. A fehér alapon piros s fekete, lefelé csíkos terítő fel van hajtva az asztalon. Csak a műanyag mikulásos terítővel van letakarva. Alig múlt el még az ünnep, azért van még fenn. Anya egy huzatot varrt a lábpárnámra, mert egy kissé már elhasználódott a huzata.

Gyerekkoromban majdnem minden ruhámat, s még a téli kabátomat is ő varrta. Nagyon szeretem édesanyám keze munkáját magamon érezni.

Furcsállottam, hogy az asztalon van egy csokis doboz.

- Ki volt itt? - kérdem a csokis dobozra mutatva.

- Senki! - válaszolta anya. - Én vettem a boltban! - füllenti. - Megkóstoljuk? - kérdi.

- Hát persze! - mondom.

Közben levettem a kabátom, anyu is a konyhába ment, mindjárt hozza az ebédet.

A cserépkályha már dobja a meleget, kint cudar hideg van, lehangoló a folyamatos szürke, sötét idő. A kopár fákon virgonc mókusok sem ugrálnak, pedig két éve milyen szépek voltak, ahogy eljátszottak a fenyőfákon. Két hűséges vadgalamb naponta a nappalink ablakpárkányára száll, topognak, figyelnek. Megszokták már a hangunkat, s nem repülnek el a hangunk hallatán. Üres begyüket telerakják napraforgóval, rájuk nézek, s kedvesen kérem tőlük: „Kis galambjaim, gyertek utánunk, ha elköltözünk, ne hagyjatok egyedül bennünket. Ott is jó lesz, van néhány fa, s fenyőt is ültetünk mindenképp.” Mert a fenyőfa a szívemhez nőtt erdősz nagyapámra emlékeztet majd.

Egy kicsit könnyebb lesz elköltözni, ha sikerülne a faluban maradni. Ez a falu szabadságot ad nekem, itt majdnem mindenki ismer, s ideköt minden. Egyet gondolok, s a motoromra pattanva kirobogok az erdőbe, ahol megnyugszom a kis patak csobogásától. Én már csak a fák országában vagyok otthon, ahol önmagam lehetek. A városi élet zaja nekem büntetés lenne, én nem arra születtem.

A második kávémat sem iszom meg ebéd előtt, olyan éhes vagyok. Káposztás tésztát főzött anya, egy kis cukorral eszem. Próbáltam cukor nélkül enni, de nem ízlett úgy annyira. Ebéd közben beszélgetünk, aláfestőként naphosszat magyar nóta szól a rádióból. A nóták szövegén gyakran elmerengek, ha kedvem tartja. Még gyermekkoromban, anyai nagybácsimék, akik kilencen voltak, megszerették velem a magyar nótákat. Leginkább azokat a lakodalmakat szerettem, amikor anyai ágról voltunk hivatalosak. Egész biztos voltam benne, jól fogom magam érezni, már a tudat is izgalomba hozott, hogy imádott nagybácsijaimat együtt láthatom. Éjfél után mindig odaültettek maguk mellé, s elkezdtünk nótázni. Olyan jó hangulata volt az egésznek, hajnal négyig mulattunk, s akkor sem akartam abbahagyni, mikor haza kellett menni.

Kétezerben, mikor hozzáépítettünk a házunkhoz, imádott Jóska nagybácsim volt a kőműves. Pár hétig élvezhettem az én kedves, szelíd lelkű nagybácsim társaságát. Este mindig kiültünk a holdfényes udvarba, s a csillagok szépen ragyogtak felettünk, s jókedvűen elkezdtünk nótázni. Gyönyörű hangja szállt a nyáresti langy melegben. Feledhetetlen maradt számomra a vele eltöltött idő.

Anya kezébe vette újból a csokis dobozt.

- Na, eszünk belőle, kislányom?

- Persze anya, együnk egyet, nassoljunk kicsit.

Akkor sem mosolyodott el a turpisságán, amikor kinyitotta a dobozt. Csak akkor nevetett, mikor meglepődtem a doboz tartalmán. Erre tényleg nem számítottam: - Jól átráztál, anya. - Jajj de szépek! - lelkesedtem örömben. A dobozban feküdt két faragott ló, s egy göndör-szőrű fekete pulikutya. Szép, aprólékos, türelmes munkát igényelnek ezek az apró állatfigurák. Az a középkorú ember faragja, aki a családjával nézte meg vevőként házunkat. Bármennyire is sajnáljuk, kettőnknek túl nagy lett a házunk, ezért gondoltuk eladni. A mesés szép környezet, sok fenyővel, paradicsomi hely lenne kisgyermekes családok számára. Hatalmas udvar, a gyerekeknek tágas játszóteret adva a friss levegőn, mint egykor nekem. Órákig elbolyongtam az udvarban, közben élveztem a természet adta lehetőségeket. Fára másztam, fűben hemperegtem, a cseresznyét, melynek ága földig ért, fekvé ettem. A kutyám körülöttem ugrált, figyeltem a báránnyelűket, ahogy lassan úsznak a kék égbolton. Valahányszor lázba jöttem, amikor elképzeltem egy lovardát udvarunkban. Istállóból kiengedve lovaim szép egyenletes mozgásukkal vágatnak az udvarban.

Mikor kisszobámba lép a szimpatikus család, akiknek amúgy is tetszik a házunk, csodálattal nézi a hölgy lovas képeimet, s az erdős képem, amely az ágyam fölött lógott sokáig. A hölgy imádja az erdőt s a lovakat, úgy, mint én. Amikor elárulom, hogy a kedvenc állatom a puli kutya és a ló, a férfi elmondja, hogy szabadidejében pulit, s lovat farag. Mielőtt elmentek volna, az az érzésem támadt, ők biztosan megbecsülnék házunkat.

2019. február 2.

Kísérő versem: Hazavágyom

Tűnődöm a sok szép emléken,
melyet gyermekkorom óta
magamban hordozok.
Ez az egyetlen dolog,
amit rosszakaróim sem vehetnek el,
mert csak az enyém.
A gazdagság nálam nem pénzben,
hanem a szívemben rejlik.
Legyek bármerre a világban,
nem feledem otthonom melegét.
Becsukom szemem, s látom
kicsiny falunk templomtornyát,
gesztenyefák árnyas lombját,
hegyek haragos zöld vonalát.
Kék égen fehér, bodros báránnyelűket.
Poros úton nemcsak
autó halad, hanem
lovasszekér is szalad,
anyja mellett kiscsikója baktat.
Édesanyám tüneményes mosolya előttem,
szeretet csillan smaragdzöld szemében.
Dolgos kezéből jobban ízlik az étel.
Asztalunknál együtt ül családom.

Friss ropogós péki kenyeret anyám
kezébe veszi, s keresztet vet rá.
A látványt örökre agyamba véstem.
Párás két szememből könnyeim gurulnak,
Nemsokára hazamegyek édesanyám,
hazavágyom.

2017. augusztus. 09.

Megjegyzés: A kenyér ünnepe alkalmából augusztus huszadikára.

43. Az első őszi nap

Véget ért a hosszú, forró nyár, amely még az egészséges szervezetet is megviselhette. Mondhatni, egy éjszaka alatt beköszöntött az ősz. Személy szerint nagyon örülök neki, ismét gyakrabban hódolhatok a motorozás örömének. Ez az én időm! Gyakran mondom: a kissé hidegkés idő, amikor direkt jó kint lenni. Felfrissülni a friss levegőn, mintha kicseréltek volna, mindjárt van kedvem mindenhez. Az erős szél ellenére, amely jól megmozgatja a fákat, mégis kimerészkedem. Olyan öröm lapul bennem, hogy azt elmondani nem lehet. Feledek minden rosszat, ami emberi butaságból származik. Felkerül a bordó kiskabátom, anyám gondosan beköti kapucnimat, és már itt sem vagyok.

Egy árva lelket sem látok kint, mind behúzódott a langyos, meghitt házikójába. Még a kémények sem füstölnek, hisz tegnap még nyár volt, s a falak még tartják langymelegüket.

Úgy a falu közepén eszembe jut anyám, milyen igaza volt, hogy ne vegyem le kardigánom, mert hideg van. Persze ő már kint járt, megetette a kutyát, s kiengedte a baromfit.

Szinte érzem, ahogy a Hármas s a Zengő hegyei összekapaszkodva friss levegőhöz jutnak. Istenem, de jó ezt mind átélni, a zöldlombú fák összeérve bölcsőben ringatják magukat.

S közben berobogtam az örök nyugalmat adó erdei „otthonomba”, ahol ismét fellelegeztem, és leráztam magamról az út porát. „Szervusztok fák, szervusz öreg, szaladó patakom! Most csak te hallhatsz engemet. A szél elnyomja csobogásodat, itt állok a hídon, és látlak, hogy rohansz. Rohannék én is a fák között hegyeken, völgyeken, ismerném az erdő legmélyét. De látod, nem tehetem, csak itt kesergek, egy hete még te vigasztaltál. S olyan nyugalmat adtál, hogy feledni tudtam az emberi kapzsiságot, s a gonoszságot. Minden lelki fájdalmamat ismered, s gyógyítasz is.” A szeretet itt a fák között fel sem merül, mert örökké jelen van. Szívem nem engedi, hogy feledjem.

Itt minden olyan egyszerű, a természet teszi dolgát, csendben változik, nem siet, csak mutatja a szépet. S ha észreveszed, lelkedben gazdag, s boldog vagy. Szeretnék itt élni a természet lágy ölén csendben, távol rossz, s szomorú dolgoktól. Az őszi szél függönyként fújja a sárga faleveleket. Arcomhoz tapadnak, s köszöntenek az első őszi napon. Fekete felhők feketéllnek az égen, s egész nap tartja magát. Haragos zöld arcukat mutatja az erdő. Virgonc mókusok sem ugrálnak a faágakon, teli pofácskájukkal morogva nem fűjnek én rám. „Nem bántalak kis buta!” - szóltam utána mosolyogva. „Ne menj el, nem bántalak.” Meg sem hallotta, bojtos farkát csúfolva mutatja, s hopp, már át is ugrott a másik fára. „Irigy vagy, én is szeretem ám a mogyorót! Rohanj csak át a bozótosba, egyszer úgyis megszeretgetlek valahogy.”

Még pár hét, aztán őszi ruhát öltenek a fák. Az ősz sokféle arcukat mutatja. De ilyenkor legszebbek az őszi erdők, a piros, barna, sárga lombkoronák összeérnek a kék ég alatt, gyönyörű színekavalkád játszadozik szemünk előtt. Csodálatos őszt kívánok mindenkinek.

2018. szeptember 23.

Kísérő versem: Őszi avar paplanja

Őszt mutat egy kép a naptárban.
Fehér ló vágat a határban,
patája alatt ropog
a színes avar paplanja.

Hej, de felülnék a hátára.
Akkor se félnék, ha ledobna,
és rám taposna.
Egyszer élek, jól vagy rosszul,
kit érdekel, a kutya se kíváncsi rá,
csak akkor venné észre,
ha csontot se kapna.
Szelíden odajön hozzám, megsimogatom,
bólint egyet fejével, felpattanok hátára.
Lábaimról leesnek a rabláncok.
Szabad vagyok, szabadnak születtem.
Hegyeken, völgyeken vágatok,
szerelmese vagyok
az őszi színekavalkádnak.
Elnézem a kéklő eget,
s a lassan vonuló fellegeket.
Vénülő, bús lelkem csendesen ringatózik
a természet lágy ölén.

2017. október 21.

44. Ünnepvárás decemberben

Decembernek havában, amikor ünnepet várunk, egy kicsit elcsendesülünk, s érzékenyebbé válunk. Tizennégy éves koromig imádtam a karácsonyt, s nem értettem, hogy az öregek miért mondják azt, hogy bárcsak véget érne már a három napos ünnep. Imádtam, hogy együtt van a család, hogy együtt ülünk az asztalnál, és mesélnek nekünk, és nem rohannak dolgozni, hanem van időnk egymásra. 1989-ben, december hatodikán történt egy szomorú esemény családuknak életében, ami végérvényesen megszakította az ünnepek hangulatát. Szobámban, s szívemben próbáltam fenntartani az ünnepi varázst. De a karácsonyi dalok hallgatása, s a díszes kis karácsonyfám túl kevésnek bizonyult. Az örömteli ajándékozási percek is kényszeredetten sikeredtek, csupán csak az öröm kimutatását szerettem volna visszakapni. De szívükből hiányzott az örömnél kimutatása, s évről évre belefásultam a szeretetnek ünnepébe. Egy-egy karácsonyi film megnézésekor mindig megfogadtam, hogy a következő karácsonyt jobban átélem, de mindhiába, rég elveszett a családi harmónia. Sokszor csak anyám főztje idézte vissza a karácsonyi asztalterítős ünnepi étkezések hangulatát.

Igazán sajnálom a mai gyerekeket, hogy karácsonykor nem élvezhetik a havas táj szépségeit. Gyermekként, amikor este sétáltam a térdig érő hóban, csillagok ragyogtak a sötét égen. Körbenéztem, a házak már mind ki voltak világítva, néhol már a karácsonyfák is díszben álltak, pedig még a Jézuska meg sem született. A házak tetejét hópárnák takarták, az ereszen kövér jégcsapok lógtak, s jégvirágok ültek az ablakon. Kövér hóemberek köszöntek rám a szemközti udvarokból, akiknek szén volt a szemük és kabátgombjuk, s sárgarépa az orruk, s széles volt a mosolyuk. Fejfedőjük lyukas piros lábas, csodálatos volt a látvány.

Mint ahogy pár éve ráfagyott a jeges eső a kopár fákra, s ebben a gyönyörűségben éltünk egy hétig. Jóleső érzés volt hazajönni a szürke városból a fehér csodába. Csak Mikulásháznak hívtam házuunkat. A kerítéstől kezdve a hatalmas fenyők ágai mind a jég fogságában pompáztak. Szegény fák, ha zord szél süvített át rajtuk, águkat hallhatóan megnyikorgatta.

Néha elképzelem a téli Balatont, ahogy a nagy tó be van fagyva, a lépcsőket vastagon borítja a jég. Világoskék ég alatt, hófehér szépségben úszik a táj. Megannyiszor képzeletemben jégzánon végigszánkóztam a tavat, közben a partmenti öreg fűzfákat csodáltam, ahogy az ágakat fagyott zúzmara díszíti.

Decemberben egy kicsit újra gyerek lesz vén szívem. Elnézem az örökzöld fenyőinket, ahogy ringatóznak a szélben tobozaik egy-egy gyertyát jelképeznek. Alkony felé ballag az idő, a világoskék égnek egy része vörös, színe elkápráztat. Mintha angyalka suhant volna el a fák felett. Csilingelő halk hangjával zengte dalát. A hold kibontotta szőke hosszú göndör haját, hogy betakarhassa fázós, didergős kis csillagjait.

Fenyők friss illatában kívánok kellemes, s örömteljes ünnepvárást!

2018. december 09.

Kísérő versem:

Szentestén

Karácsony szent estéjén,
zöld fenyőnél,
szívem keservesen keres,
de nem talál.

Véletlen egy könnycseppet ejtek.
Szégyenlősen gurul végig arcomon.
Gyorsan elkapom,
nehogy a végtelenbe essen.
Tenyerembe féltőn veszem.
Szívem fölé óvatosan teszem.
Te vagy a könnycseppemben.
Érzem, itt vagy most velem.
Nehezek még a sóhajok.
S mikor senki se figyel,
fenyőágra óvatosan ráteszem.
A te fényességed ragyogja
be áldott karácsonyom éjszakáját.

2014. december 27.

45. Betondzsungel

Tikkasztó hőség volt, amolyan vihar előtti nyomott idő, amely vízpartot kíván. A Balatonba vagy a Dunába mártóznék önfeledten.

De mára mindez emlékemben él, esetleg csak a levegőben érzem a friss illatot, amit egykor a víz mellett. Munkaidőm lejártával lüktet bennem a vágy, legalább a Szent István térre, a szökőkúthoz elmehetnék. Csobogó vízesést hallgatni a zöld lombú fák közt, romantikus hely számomra. Noha szívemnek nem volt alkalma e fajta szép érzésre. Gyakran itt pihenek a szökőkút közelében, elnézem, ahogy a gyerekek bemásznak a vízbe nagy kacaj közepette.

Szerintem Pécsnek legszebb helye, a négytornyú templomtól lépcsők vezetnek le a szökőkúthoz. Mióta négy keréken közlekedem, a négy évszak bármely szakaszában eljövök ide, mindig más arculatát mutatja.

- Sziasztok, jó hétvégét! - köszönök el.
- Hova sietsz? - kérdezi kolléganőm.
- Bemegyek a Szent István térre a szökőkúthoz.
- De hát dögmeleg van!
- Nem baj, víz mellé vágyom! - szólok vissza.

Napfürdőzöm a buszmegállóban, míg jön a busz. Térdzoknimat bokámig lehajtom, hogy az se melegítsen. Hímzett farmer szoknyában, s a szellős kék kockás ingben vagyok, ami már csuromvíz izzadságomtól. Elmaradhatatlan hímzett drapp baseball sapkám fejemen. Siltje takarja szememet a fény ellen, s megóv a bámuló nép ellen.

Végre jön a busz, bal kezemmel jelzek, hogy felszállnék.

Tizenöt perc, s bent vagyok a városban. Örülök, e hétre befejeztem a munkát.

Számomra a péntek a hétvége kezdetét jelenti, mert a távolsági buszomat gyakran elküldik Paksra, Szekszárdra, s nem tudnék hazamenni mással.

Percek alatt odaveszett a higgadságom, rossz buszra szálltam fel, másik irányba visz. Megint csalt a szemem, reggel is elnéztem a karórám, tíz perccel többet néztem.

A fenébe is, most mi lesz? Pánikolás helyett igyekeztem megtudakolni, hogy bemegy-e a városba. A válasz „nem” volt. Levágtáztam a rámpáról, s már indultam is volna, de mivel túl magas a járdaszegély, leugratnom veszélyes. Úgy mentem, mint a kutyák, ahol láttam kiutat, ott haladtam. Zebra nem esett az utamba, a leggyorsabb sebességbe tettem tolokocsimat, s szabálytalanul átvágtam az úton, amikor nem jött autó.

Rám nehezedtek a betontömbök, magas járdaszegélyek mindenhol. Nem gondoltak a tolokocsisokra, sehol egy lejárát, legfeljebb bűdös kukákba ütközök. Tettem egy potyakört, de nem esek kétségbe, nem az a fajta vagyok, aki ilyenért kétségbeesik. Mintha cukkolna a buszmegálló: - Hihi, itt vagyok téled fél méterre, mégsem tudsz ide jönni. - Velem nem babrálsz ki! - gondoltam magamban. Megkeresem a betondzsungelből kivezető utat. Körbenézek, sehol nincs normálisnak mondható kijárat, mert mind magas. Félek, hogy hátraesnék rajta, s szétörne a laptopom is a hátizsákomban. Nincs más választásom, visszaveszem a sebességet, s átslisszanok az autók között a parkolón. Vigyázva, hogy le ne törjem a visszapillantó tükröket, s hogy be ne riasszanak az autók.

Az a fajta vagyok, aki vigyáz más értékeire, ezt gyermekkorától hordozza magában az ember, amit otthon tanult.

Lesz, ami lesz, a járdára nem tudok felmenni, a füves részen áthajtok, ha hozzám szegődik a szerencse, nem akadok fent a gödrökön. Más már tehetetlenül zokogna, és várna valakire, hogy mentse ki. Én meg nevetek magamon, szokva vagyok az erdei gidres-gödrös utakhoz falusi létemre. Végre kértem a betontömb közül, még messze a cél, de már látom a végét. Néhány méter a fűvön, amint látom, sokan kitaposták maguknak úttá. Pár percet várok a buszmegállóban, addig megtudom, hogy a hetes is megáll az Árkádnál. Felszállok, direkt jólesik az enyhe klíma hűvöse, elmosolyodom, mégiscsak én győztem.

Bő félórám van még a távolsági buszom indulásáig. A Szent István téri túra elhalasztva, kevés az idő arra, azonban a Színház téri szökőkúthoz még elmehetek. Egy kicsit elnézelődöm, s hallgatom a víznek csobogását, amit elnyom az emberek zivaja. Szűk kis utcán, egymás hegyén-hátán az éttermek, ideiglenes kis teraszokat alakítottak ki a vendégeknek, ahová kiülhetnek enni, s inni. Jó társaságban el lehetne itt tölteni egy szép délutánt. Az utca elején egy pillantást vetek még Weöres Sándor életnagyságú szobrára, amint egy asztalnál könyökölve fejét tenyerébe hatja, mintha legújabb versén gondolkodna.

Hazafelé tartok, arra gondolok, aki örökké itt van szívem rejtekén. Megnyugtat a jelenléte, és egy nagy, kövér könnycseppet ejtek érte, mielőtt elszundítok a buszon.

2018. június 24.

Kísérő versem:
Ismeretlen felé

Olyan vagyok, mint az éti csiga.
Házát hátán hordja és
lassan halad az úton.
Ki tudja, merre.
Reggel, mikor elhagyom otthonom,
kutyám sír utánam.
Ne sírj, még hazajövök,
s ölembe ugorhatsz boldogan.
Drága anyám még integet.
Kocsimon cipelem összes vagyonom,
s gyakran gondolkodom, mit keresek
ezen a világon?
Agyam tudja, mit kívánnék, s
nem félnék többé az egyedüllét
sivár érzésétől.
Hátam mögött hagynék mindent, ami
oly kedves nekem.
S mégis boldogan mennék
az ismeretlen felé.
Oda, ahonnan még nem jött vissza senki.

2014. március 31.

46. Egy hülye nap margójára

Furcsa, fojtogató sírás nyomaszt, amikor reggelente dolgozni indulok. Pedig tudom, ott is beszélgethetek bársonyos hangú, meleg szívű barátommal, akihez nagyon ragaszkodom. Ő mindig hiányzik nekem. Mikor beérek és bekapcsolom a gépem, azonnal felhívom, hogy jól van-e, beszélgetésünk óta eltelt egy teljes nap, s egy éjszaka. Hallgatva őt teljesen megnyugszom, s elmúlik a bánatom.

Az emberek csak topognak előttem, én pedig sietnék, háromnegyed kilencre fel kéne érjek az Árkádhöz. Onnan indul a városi buszom Kertvárosba.

Feszült vagyok, nem érek a buszmegállóba időre, csak topognak előttem. Kár is vágtáznom, épp csukódnak az ajtók, indulna ki a megállóból. Hirtelen megáll, kinyitja a hátsó ajtót, „Vajon mi lehet a baj?” teszem fel a kérdést magamban. Sietek, hátha felvesz, s persze, hogy felvesz. Az aranyos, ismerős, középkorú sovány úr észrevett és meg is várt. „Jó reggelt kívánok, bocsánat a késésért!” - mondom neki, miközben lenyitja a rámpát. „Semmi baj, gyere csak nyugodtan” - mondja. Szólnom sem kell, tudja már, hol szállok le. Ritkaságnak számít az ilyen segítőkész városi sofőr. A megállók egyikénél felpillantok, a döbbenet arcomra lehetett írva, szívem összeszorul, s könnyezni kezdek. A szemben lévő ülésen anyai nagyapám hasonmása ül, kopasz, törékeny, fekete szemében szomorúság tükröződött, még a keze is olyan csontos volt, mint az én nagyapámé. Nehéz pillanatok voltak, emlékek ezrei rohantak meg. Még mindig érzem illatát, ahogy hozzá bújtam, látom ökölbe szorított kis kezét, s örömtől csillogó szemét. Különleges volt nagyapám, annyira szeretttük egymást. Egész nap a fonott székén ült a sarokban, csendesen. Amikor mentünk, örömtől csillant szeme, ölébe ültem, s szíve fölé hajtottam fejemet, boldogságát éreztem.

A férfi felállt, s ott kapaszkodott mellettem, szerettem volna megérinteni a kezét, de nem tehettem.

Délután újra a város központjában voltam. Sétálni vágytam, ebben a rekkenő hőségben ritkán mozdultam ki. Odaálltam a zebrához, vártam, hogy zöldre váltson a lámpa. Egy nő a hátam mögött telefonján beszél. Közben hömpölyög a nép a zebrán, nem néznek, csak rohannak, belém botlanak, közben káromkodnak. A nő még mindig beszél, két szusz között rám szól: „Na menjél már, nokedli!” - ismeretlenül szép kis beszólás volt. Nem tudom, hogy venné, ha én is ezt mondtam volna neki, pöccentem be. Azért is tovább mentem, jogom van nekem is járni-kelni a világban. Érezni lehetett az emberek türelmetlenségét már ma, pedig a rádió csak péntekre ígért fronthatást.

Magával ragad a harmonikás zenéjének hangulata, s az óriás szappanbuborék szivárványos látványa, amint egy fiatalember szappanos vízbe mártja hosszú madzagját, aztán maga előtt pörgeti.

Később tudtam meg csak, hogy szüreti napok lesznek a hétvégén Pécsen, azért állnak már a fabódék a Széchenyi téren, valamelyik már árul is. Termelői akácmézet, kabalát, s ami mindig is tetszett nekem, kötött, mintás hátizsákot. Amint így nézelődöm, egy nő hangosan felém fordulva mondja a férjének tök undorral: „Ez a nyomorék meg mit akar itt?” Az ilyen bunkónak nincs szíve. Nem szóltam neki semmit, mert még képes lett volna elvitetni a rendőrrel, ilyenektől mindig tartok. Mérgembe lementem a buszvégre. Félóra múlva már hazafelé utaztam, aludni nem bírtam. Észrevettem a városi buszon a kollegámat, aki szintén tolókokocsis. Vajon hova mehet? Végre hazaértem, anyám tájékoztat a dühtől, amint mesélem neki a történeteket. „Miért nem szóltál vissza neki, kislányom?” „Honnan tudjam, anya, hogy az ilyenek mire vetemednek? Egyáltalán nem vagyok biztonságban az utcán. Ne félj, anya, egyszer majd

ő is beleesik ebbe az állapotba, ha még agyilag ép lesz, visszaemlékezhet erre a napra. Akkor megnézném, hogy bírja elviselni a lelki bántságokat.”

Az asztalon gőzölög már anyám ízes ebédje, amit kértem tőle. Babfőzeléket pörkölttel, illata száll a levegőben, összefut a nyál a számban. Épp szeretnék enni, mikor csörög a telefonom. A munkatársam hívott, megijedtem, mert nagyon ideges volt. „Mi a bajod, Balázsom?” - kérdem. „Henka, képzeld el, le kellett szállnom a buszról.” „De hát miért, láttam a Közgáznál, hogy rendesen álltál a mozgássérült boxban.” „Felszállt egy cigányasszony a babakocsival, s egyfolytában hisztizett, hogy nem fér el. Nem bírtam elhallgatni, és leszálltam.” „Ilyen nincs, látod Balázsom, nem elég, hogy hülyének hisznek, még le is néznek bennünket.” „Elegem van!” - mondta elkeseredetten. „Nekem is!” - válaszoltam. „Hova mentél volna?” - kérdeztem. „A Havihegyi templomba!” - válaszolta. „És most, hogyan tovább?” - faggatom. „Gyalog megyek vissza a városközpontba.” Kis idő múlva leteszi a telefont. Hátradőlök a kocsimban, de jó, vége a hétnek. Ez egy hülye nap volt.

2018. október 12.

47. Ilyen nincs és mégis van

Az élet néha furcsa játékot űz velünk, és talán le se kellene írnom, mert mindenkivel megesett már. Kár, hogy nem péntek tizenhárom, hanem csak tizenkettedike volt. A szokás hatalmától eltekintve, be akartam menni dolgozni. Felet ütött az óra, anyám felkel, felhúzza a redőnyt, csodálkozva mondja, milyen világos van. „Hogy is van ez? Ősszel fél hétkor még sötét szokott lenni” - morfondírozik magában. Mobilomat magával viszi mostanában, ő szokta kinyomni az ébresztő órát. Szundikálok kicsit még, aztán kikászálódok az ágyamból, felhúzom a jó meleg világoskék kapucnis köntösömet. - Nem csörgött a mobilod, kislányom. - Hirtelen átfut az agyamon, lehet, nem kapcsoltam be az ébresztőt. Félig álmosan behuppanok a tolokocsimba, kimegyek a nappaliba. „Szia, anya!” - köszöntöm. Bibi, a sirályka pintyünk is vidáman dalol már. Harmadik kicsi pintyem Bibi, szeretem a madarakat, mert kedvesen dalolnak, s ha egyedül vagyok itthon, akkor is dalolászik. Bár most kevesebbet szegénykém, mert épp tollat vált, s biztosan fáj neki, ahogy nő a tolla. Ha engedné magát megfogni, tenyerembe venném, úgy vigasztalnám: „Ne búslakodj, kis madaram, hamarosan szép, új, melegebb tollruhácskád lesz.” Bibit éjszakára letakarjuk, hogy ne daloljon fel bennünket az éjszaka kellős közepén. Gyakran még az odújában van, amikor leveszem róla a terítőt. Van, hogy lustálkodik, „Bibikém kelj fel, már én is fent vagyok.” Olyan aranyos, hangomat meghallva dalra fakad.

„Na, most nem süt a szemedbe, Henikém a felkelő nap, ma túl világos van.” Tényleg csodálkozom is rá, reggelente mindig bajlódom a nappal, hogy a szemembe süt. „Annyira álmos vagyok, anya, pedig egész éjjel aludtam.” „Az biztos, kislányom, elfordultál a bal oldaladra, még beszéltél, és a következő pillanatban már horkoltál is.” Közben felöltöztem, mielőtt meginnám a kávémat, eszek pár falatot. Anyám egyfolytában az órával van elfoglalva, hogy nem jól húzta fel, mert fél kilencet mutat és az nem lehet. Nem tudom, mi volt velem azon a reggelen, totál kikapcsoltam, anya csak beszélt, s közben gondtalan voltam. Behozta a sámedlit, ráállt, hogy visszaállítsa a bimbamos órát. Rám adta a karórám. „Menjél már, kislányom, elkésed a buszt, még a kaput is ki kell nyitnod, este ráfordítottam a kulcsot.” „Dehogyan, megvár a Laci, különben is, még csak negyvenhárom van.” Elkészönve csókot adtunk egymás arcára, anélkül nem megyek soha sehova. Picit még várok a kapuban, negyvenhét van, elindulok kifelé, hatszor még elkészönök anyutól.

Furcsa, hogy senki nem áll a buszmegállóban. „Vajon mi lehet ma, a postás is ilyen hamar visszafelé megy már a motorján? Majd mondom anyunak, milyen ügyes volt ma a postás, igazán korán végzett.” A busz se jön. Látom anyát, integet felém, intek vissza, nem tudhatom, mit akar. „Gyere be!” - szól. Sietek át az úton, „Mi a baj?” - kérdelem aggódva. „Mégis csak jól járt az óra, elaludtunk, kislányom, már kilenc óra van.” „El vagyunk varázsoltva anya!” - s kibukott belőlem egy egészséges röhögés. Ilyen nincs és mégis van, vagyis egyszer az életben mindenkivel megeshet.

2018. október 20.

Kísérő versem: Őszi reggel

Lassan besétál a harmatos virradat,
felhők mögé bukik a hold.
Bágyadtan, de még feljön
ma a nap az őszi tájra.
S ahogy kinézek az ablakon,

belül valami öröm támad bennem.
Szemem nem káprázik,
csak látja a színes csodát.
Amit az éjjeli szél összesöpört,
azt a színes paplant,
amin csilingelő barikák
végigrohannak.
Szinte zene füleimnek
az avar ropogása.
A tó felől köd száll le,
egy madárka épp most tollászkodik.
Kicsit aggódik fiókái után.
A nyár végével elhagyták
a biztonságot adó nádast.

Hintaszékemben ülök,
gőzölgő kávémat kortyolom.
A reggelek még zajosak, mert
édesanyámmal beszélgetünk.
Hisz az éjszaka nem láttuk
egymást, s oly jó érzés szavaiba,
s nyakába csimpaszkodni.
Öregszem, s vannak sötét
pillanataim, mert az élet
minden perce nem a
boldogságról szól.
De ott van édesanyám,
akit jobban szeretek, mint valaha.
S itt van az ősz, ami évről-évre
szebb valamiért nekem.
S e dolgokért imádok élni!

2013. november. 8.

48. Földhöz ragadva

Családi fészek

Aki ismer, az tudja, nem vagyok egy hangulatember, de most a bánatom nagyra nőtt, hogy belesajdul a szívem is. Bevallom, nem tudom hogyan tovább. Épphogy édesanyám megmenekül a halál torkából, s kicsit összeszedte magát, családi házunkat, amelyben majdnem fél évszázadot éltem, keserűn, s fájón eladásra kínáltuk. A remény sokáig ott élt a szívünkben, s napról napra szebb lett a tudatomban, hogy itt maradhatunk a szülőfalumban, aminek ismerem minden kis zeg-zugát. Ölelnék a fák erdész nagyapám járta erdejében, ahol a kis patakom gyógyítgatta érzékeny lelkemet.

Annyira földhöz ragadt vagyok, hogy nem tudnék máshol élni. Kinéztünk egy picit házat egy utcával lejjebb, s meg is beszélünk, hogy vár ránk a ház örököse. Egyszer azt mondtam anyunak: „Látod mennyire örülök, a halottainkat sem kell itt hagynunk, hisz csak egy utcával lejjebb költözzünk.”

Egy napos márciusi délelőtt várt vevőink megérkeztek, családi fészkünket megvették.

Nem éreztem szomorúságot, mert akkor még várt reánk az a piros tetejű kis ház garázzsal. Másnap lementem a kis házhoz, s megfogtam barna vaskerítését, közben hálát adtam Istennek, hogy szeretett falunkban élhetünk továbbra is. Nyugodtságunk nem tartott soká, lelkemre ólomsúlyként nehezedett a fájdalom, amely egyre jobban beledöngöl a mocsárba. Csupán csak két millió múlt a boldogságunk, amelyet az örökös júniusban maradéktalanul megkapott volna. De köztudott, a kapzsiság népbetegség a mai világban, s a becsület mit sem ér. Sajnos nem mindenki olyan segítőkész, mint mi édesanyámmal, hogy tudunk várni a fennmaradó összegre. Nagy árat fizettünk érte, s lehet, a falu már nem is akar bennünket többé befogadni, mert hiába igyekszünk, nem találjuk a ránk váró kényelmes házunkat.

Ma ismét kimentem az erdőbe, nem tudok szabadulni, hogy pár hónap múlva be leszek zárva valahol egy panellakásba, s olyan leszek, mint a szárnyaszegett madár. A szabadságomat teljesen elveszítem, hű kutyámtól is meg kell válnom, s nem tudom, hogy találok-e neki szerető gazdit, aki elfogadja. Az egészbe bele lehet örülni, markoló, fájó érzés egész testemben. Úgy érzem, megöregedtem, s már nincs kedvem élni. Hacsak belegondolok, mi lesz két hónap múlva, hova sodor az élet bennünket, zokogok.

Nemsokára egyetlen szabadságom marad, az írás, ahol kiírhatom vágyaimat, s álmaimat.

2019. április 01.

49. Elcsendesül a világ

A Hármas, s a Zengő hegyeknek vonulatain már havasan kapaszkodnak egymásba a fák. Tomboló, süvítő szél hordja a havat. Pillanatok alatt hófehér paplanba takarja a falut. Vékony jégvártyák alatt lassan csordogál a kis patak. Most, hogy isznak belőled, be vagy fagyva, látom már a szarvasokat, jönnek szomjukat oltani. A legszebb, ékeesebb, szétágazó agancsú, ki már jól ismeri a téli erdőt, egyik patájával rálép a vékony vártyájú jégre, súlya alatt beszakad. Sorban, kellő méltósággal, s türelemmel egymás után szomjukat oltják. Hidegben leheteteket látni, lassan, és békésen vonulnak vissza az erdő mélyére.

Sudár fenyőt vastagon hó takarja, virgonc mókus ugrándozik rajta.

Lent a faluban gyermekek örömujjongásaikat hallani, ahogy szánkókkal siklanak le a dombtetőről. Kalapos hóemberek üdvözölnek az udvarokból. A kültéri égők mind arra várnak, hogy fényárban ússzanak, ahogy feljön az esthajnal csillaga.

Alig pár óra, és ismét eljön a szenteste. Ablakokon át kiszűrődik az ünnepi fények ragyogása, szívet melengető a látvány annak is, akinek nincs már szerető családja. Fenyő illatát érezni már az otthonokban, angyalok szállnak, szárnyaikat szétterítik a kék égen.

Senki se látja őket, csak érezzük jelenlétüket. Egyre jobban vágyunk a varázslatos éj után, amikor öröm és csillogó fény árad szemeinkben.

Elgyönyörködöm a téli tájban, a díszítő hópárnákban, ahogy a háztetőkön ülnek, az ereszen függönyként logó vastag jégcsapokban. Gyermekként titokban nyalogattam, jócskán hozzásegített a torokgyulladásához.

Hazatérve édesanyámhoz, rohanok a konyhába, sokkal kevesebbet főz kifogástalan étkeiből, mint régen, amikor még öten ültük körül az asztalt. Most már csak ketten, meghitten ünnepe-lünk örök szeretetben. Fenséges halászlevét, s mézes krémesét fogyasztjuk. Anya ízesen tud főzni, az első falatnál szétárad számban finom étke, mindig azt mondom neki: „Ez mennyei étke édesanyám, köszönöm.” Nekem ő az igazi szakácsom.

Cserépkályhában duruzsol a tűz, árad a meleg, hamar felmelegszek.

Lassan leszáll a varázslatos este, sűrűn esik a hó, kergetőzve leesnek a puha hópaplanba.

A hold kibontotta hosszú szőke haját, s betakarta fázós kis csillagjait.

Elcsendesül a világ, mindenki hazaér szerető családjához. Felnöttek, s aprók, egymás kezét fogva szentestén körülállják a zöld fenyőt, amely gyönyörű fényben úszik. Mennyből az angyalt éneklik, szemükben öröm tükröződik.

Édesanyámhoz bújva meghitten, s szeretetben, csendesen énekelünk gyertyafényben.

ÁLDOTT MEGHITT ÜNNEPET KÍVÁNOK.

2018. 12. 21.

Kísérő versem: **Kis fenyőág Szentestén**

Szentestén átsuhantam
ablakod résein,
asztalodra tettem egy kis fenyőágot.

Abban a kis fenyőágban,
a tűlevelei között én vagyok.
Ne félj, ha kezedbe veszed,
nem bök meg, csak én
simogatom szép ujjaidat.
Ágyadon ülsz, drága
szívedből szeretet árad.
Gyönyörű arcodra
könnyeid gurulnak
két szép szemedből.
Észrevétlenül odaosontam melléd.
Könnyem csordul az örömtől,
hogyan láthatlak.
Leguggoltam eléd, derekadat átöleltem.
Könnyeidet óvatosan letöröltem.
Drága kis kezeidet, amíg csak lehetett,
óvatosan fogtam.
Aztán kimentél szent
karácsony ünnepét ünnepelni.
Én pedig itt maradtam e
szeretetteljes ünnepen,
a fenyőág közé bújva,
hogyan örökké óvhassalak.

2016. december 17.

50. Édesanyám, mindenem

Gyermekkorom óta édesanyám a mindenem. Ő ismer legjobban, arcom rezdüléseiből tudja bajomat. Ritkán voltunk egymástól távol, s ha rákényszerülünk, lelkileg nagyon megsínylem. Sohasem tudtam úgy elmenni otthonról, hogy fél nap után ne hiányzott volna.

Gyermeki ragaszkodásomat nem tudtam kinőni, mint mások. Valahol a lelkem mélyén mindig gyermek maradtam. Nem zavar, ha azt mondják: te nagy gyerek. Akkor is odabújok hozzá, mert szeretem és megnyugszom a közelségétől.

Persze azért voltak és vannak kisebb és nagyobb összezőrdüléseink, de öt perc múlva mindig bocsánatot kértem. Még akkor is, ha úgy éreztem, hogy nincs igaza. Sosem tudok haraggal elaludni, mert belülről mar, s nem hagy nyugodni, mert érzem, hogy édesanyám lelke sír, ehelyett ölelni, s vigasztalni, s óvni kell. Sokáig úgy éreztem, hogy anya egyben apám is, mivel tőle nem kaptam olyan szeretetet, amelyet szerettem volna.

Sok évvel később apám örökre elment, de akkor sem éreztem akkora ürt. Hiszen itt maradtunk ketten anyuval, s még egyszer olyan nagy szeretetben élünk. A csendet és a meghittséget jobban lehet érezni, mint azelőtt.

Kora előrehaladtával észreveszem, mennyire törekennyé válik. Egész életében erős volt, gyengülni kezd, megtört kicsi arcára gyakran kiül a fájdalom. Titokzatos betegsége nagyon meggyötri, s gonosz szörnyként uralkodik rajta. Miért bántod a legdrágább édesanyát? Aki egész életében, csak gyermekeiért dolgozott! Miért nem hagyod idős korára nyugodtan élni? Lelkem félelemtől reszket, mi lesz vele? Bárcsak átvállalhatnám betegségét, inkább szenvednék én.

Smaragdzöld szeme már nem ragyog, csak erősen tartja magát. Ízes étkét jóízűen enni nem tudja, mert fáj neki a rágás. S ha arcán látom a fájdalom jelét, nekem sem esik jól az éték. Legszívesebben karomba venném, úgy dédelgetném, hogy enyhítsem fájdalmát. Csókolgatom, s kezét fogom, ne érezze magát egyedül kínzó szenvedésében. Hátát, s nyakát gyengéden masszírozom. Mindig azt mondja félt, hogy elfárad a kezem. Öröm, ha fájdalmát enyhíthetem napjába többször, s elpihen, vagy átalussza az éjszakát szenvedés nélkül.

Gyakran őrzöm álmatlan éjszakáin, ahogy ő tette velem jó pár éve. Sokat beszélgetünk, terelem figyelmét bajáról.

Most már tudom, mert el merte nekem mondani, legalább úgy fáj neki a füle, s feje, mint nekem a csípőm. Istenem, mennyit szenvedhetsz, drága édesanyám, kincsem. Megszakad érted a szívem, nem tehetek mást, csak nagyon szeretlek.

Hetek és hónapok múltak el, dolgozott, s az állandó fájdalmai nem szűntek, csak nőttek. Vizsgálatoktól vizsgálatokig járt, egy orvos sem találta baját, és persze fájdalomcsillapítót sem kapott. Legrosszabbra gondoltam, biztosan rákja van, s csak rettegtem félelmemben. Hosszú éveken keresztül permetezték nagy szőlőnket, hiába volt bekötve a szája, mégis beszívhatta a mérget. Évekkel később felgyülemlett a szervezetében, és most jött csak ki rajta.

Nagyon félek a rákbetegségtől, mert az esetek többségében gyógyíthatatlan. Nem szeretném elveszíteni az édesanyámat. Nélküle minek is éljek? Ha nincs anya, megáll körülöttem a világ, s ezt szó szerint értem, mert ő ragyogja be életem.

A kezét sosem tudom fogni, amikor orvoshoz megy, mindig egyedül van. Mindenki azt gondolhatja, hogy evvel a szegény asszonnyal nem törődik senki sem. A látszat tényleg csal, mozgássérült vagyok és ezért nem tudom elkísérni orvoshoz az édesanyámat. Ez egy szörnyű elkésztő érzés, amikor a legnagyobb szüksége lenne rám, akkor nem tudok fizikálisan vele

lenni. Kint ülök az autóban, s várom, hogy kijöjjön, nekem hiányzik, hogy nem lehetek mellette. Hiába vagyunk elválaszthatatlanok, ilyenkor mégis magányra van ítélve. A tudat elviselhetetlen számomra.

Sajnos bekövetkezett a lehető legrosszabb, amitől rettegetem, de tudtam, elkerülhetetlen lesz. Édesanyám kórházba vonult két kemény napra. Nagyon féltettem őt, mert a nyelvéből vettem mintát, s elküldték szövettanra, ugyanis az orvosok se tudják, mi lehet a baja. Rettegetem, hogy megfullad, hiszen mindig köhög. Nem volt se éjjelem, s nappalom, csak rá gondoltam.

A kemény napok után újra együtt vagyunk, s csak reménykedek, míg visszajön a szövettan eredménye, hogy betegsége nem lesz súlyos.

Kísérő verseim:
Édesanyám betegségében

Drága édesanyámat szétzúzza a betegség.
Erős fájdalmára nincs orvosság,
szép lelkét bánat nyomasztja,
gyenge testét fogva tartja állandó fájdalom.
Mi lesz veled drága, szeretett édesanyám?
Szívem fáj nagyon érted, félelem ül vállamon.
Mondd, mivel könnyíthetném mindennapjaid?
Átvállalnám a szenvedést,
csak ne lássam a gyötrő kint tekintetén.
Bordó kendőjét törődve igazítom,
gyengéden csókolgatom, percre se feledje,
nincs egyedül.
Ajka nem mozog, magába roskadva
ül, hallgatagon.
Szeme sem csillan úgy, mint rég.
Mintha elhagyta volna az élet.
Ezernyi ránc ül tündöklő arcán.
Évgyűrűk szépítik homloka
mély barázdáit.
Hetven felé ballag az én drága jó anyám.
Dolgos reszkető kezét simogatom,
becézgetve dédelgetem,
s ha az ablakon bekacsint a sápadt hold világa,
illatos ágyába fektetem, gondosan betakargatom.
Féltem őrzöm nyugtalan álmát.
Imára kulcsolom kezem, úgy imádkozom
érted szerető szenvedő édesanyám.

2018. március 30.

Órangyalom

Karomba vettem gyenge édesanyámat.
Karosszékébe ültünk fenyők árnyékában,
ölembe tartottam életem értelmét.

Fordítottam volna nap felé,
hogy sugarai ériék beteg testét.
Hiába kértem melegedjen fel,
hideg kezed-lábad, meg se hallotta.
Csak gyengéden hozzám simult,
s angyali tekintetét rám emelte.
Nyugalmat árasztott közelsége,
ezerszer csókoltam halvány arcát,
nagyon szeretlek édesanyám.
A sors kegyetlenül elbánt veled,
számomra felfoghatatlan
borzalmas betegséged.
Küzdenünk kell, ahogy
tettük sok éven keresztül.
Élned kell, csillagom!
Őrangyalom vagy nékem.
Mondd, mi lesz velünk, anyám?
Minek legyek,
ha te már nem leszel?
Forró könnyei vállamra hulltak,
halk volt, szinte suttogott.
Henikém, Henikém, drága kislányom! -
érzékenyen simogatott.
Együtt leszünk, ne félj!
Gyötrő félelem nyomaszt,
hozzá bújok, amíg lehet,
el sose engedem.
Lelked szelídségét tükrözi keresztnevem,
melyet tőled kaptam.
Senki sem mondja náladnál szebben!
Őrzöm hangodnak dallamát.
Szörnyként tör rá fájdalma,
s percek alatt rabul ejti.
Ajka nem mozdul, magába fordul,
áttetsző bőre tiszta ránc szegénykémnek.
Keserű bánat szenvedő kincsemet így látnom.
Kezem melegével, szívem szeretetével,
ujjaim egyenletes ritmusával masszírozom
enyhülést remélve.
Sóhajt keserűn, ősz fejét keblemre hajtja.
Csipkés párnái közé fektetem lelkem gyönyörét.
Smaragd zöld szeme könnytől fénylik,
ölelve marasztal.
Őrangyalom, drága anyám,
örökké körülötted forognak gondolataim,
nagyon vigyázok rád!

2018. április 21.

51. Érzéseim hullámvasútján

Az igazság az, hogy ez egy vers akart lenni. Csak sok lett volna benne a szóismétlés, s az nem jó. Ha egyedül vagyok, gyakran gondolkodóba esem, s mélyen beleásom magam, és utána nehéz kimászni belőle. A zokogás sem segít rajtam, mert csak jobban beledöngöl a gödörbe.

A minap anya kint volt a sírokat rendbe tenni, én itthon maradtam, bekapcsoltam a tv-t, mondván: pihenek egy kicsit.

S akkor hirtelen megrohant egy fájó gondolat, amitől már gyermekként féltem, és fogságba is ejtett: a legdrágább személynek az elvesztése. Eddig soha nem foglalkoztam vele, de abban a pillanatban nagyon fontos lett számomra. Zokogásomtól lett hangos az üres ház. Miért nem gondolták anyáék, hogy inkább kriptás, s ne urnás temetésük legyen? A koporsóban legalább utoljára megölelhettem, s megcsókolhattam volna, de a sivár urnásnál már semmit nem tehetek.

Mire hazaért, kissé megnyugodtam, már csak a keserűség nyomát láthatta arcomon. „Mi a baj?” - egyből megkérdezte. „Semmi, anya, kissé fáj a lábam!” - lódítottam, aztán nevetés mögé bújtam, amely sírásba fulladt. Rákövetkező napokban is megkérdezte: „Mi baj van?” „Á semmi, csak hülye vagyok!”

Nem tudom mit válaszolt volna, ha elmondom neki a tényt. Lehet, hogy azt, hogy hülye vagyok, mert képtelen lett volna megérteni az érzéseimet, s a lelkiállapotom. Ezért jobb néha elbújni, s megtartani magamnak a fájó érzést. Az idő haladtával elmosódnak, de valamilyen szinten megmaradnak.

A következő elgondolást kérem ne vegyék sajnálatosnak, vonatkoztassanak el attól, hogy sérült vagyok. A sérültségem „csak” fizikálisan érintett. Én most csak egy negyvennégy éves szingli, túlérzékeny nő vagyok, akit afelett, hogy nagyon bánt, hogy egyedül maradtam, tetejére nagyon félek az egyedüllétől, mert nincs meg a biztonságérzetem. Hál'istenek még nem kellett megtapasztalnom, hogy egyedül legyek ebben a cudar, félelmetes világban, ahol esetleg csak az elektronikai cikkek szólnak hozzám, vagy a madarak csivitelése töri meg a szomorú csendet. A kutyák vagy macskák még odabújhatnak a lábamhoz. S napjában többször belehalok a gondolatba.

Ezek lettek volna versem kezdő sorai:

Sorsomba, ha jobban belegondolok, hogy vesztettem, önmagamat sanyargatom. Nem lehettem menyasszony, anyám nem adhatta rám menyasszonyi ruhám. Könnyes szemekkel rám adta volna hosszú, fehér ruhámat. Megható pillanat egyike lett volna. Hűvös templomba belépve, kedvesem kezét fogva örök hűséget esküszünk, s arra törekszünk, hogy egy életen át meg is tartsuk.

Ezeket az életeseményeket sajnálatomra nem élhettem át. Nekem a nagy csodák kimaradtak az életemből. Közele családtagjaimtól csak azt hallom: „Hülye vagy, örülj neki hogy nem vagy férjnél!” Bizonyára náluk elveszett az igaz szeretet, s az összetartozás, s ragaszkodás fogalma. Persze nem vagyunk egyformák, szerencsére.

A minap belegondoltam kolleganóm örömébe, aki most várja második gyermekét, s napok múlva megszületik a pocaklakója.

Csak elképzelni tudom a gyönyörű simogató érzést, ahogy növekszik bennem egy kis élet. A pocakomra is féltőn tenném a kezem, kilenc hónapig csodás együttlétben lenne részünk. Vajon milyen érzés lehet érezni, hogy rúgkapál, vagy épp forgolódik? S végül, milyen lehet

az elszakadás anya, s a baba számára kilenc hónap után? Vajon örömmön túl nem lennék-e szomorú, hogy véget ért életem legszebb kilenc hónapja kis pocaklakómmal?

Rájöttem, az emberek mennyire felszínesek, s gyorsan ítélik meg. Pécsen sétáltam a színház-téri szökőkutaknál, egy szép gondolatot elmosolyodtam. Balszerencsémre arra jött egy cigányasszony, látta, hogy mosolygok, odalépett mellém, s a baseball sapkám siltje alá bújva belevihogott a képembe, aztán elrohant, mondván, ha tolókcosis az ember, akkor bolond is. Annyira felháborodtam az eseten, hogy szólni sem bírtam. Sérülten nem is mosolyoghatok, vagy mi a szösz?

2018. szeptember 8.

52. Lelki szemem előtt lebeg

A következő történet megírására egy ismeretlen hozzászólása vitt rá, amelyet a Facebookon kaptam. Kirázott a hideg, s mélységesen megrázott a vélemény kinyilvánítása. Csak írása foszlányaira emlékszem, hirtelen nem is tudtam neki válaszolni keserűségemben. Egy óra múlva visszatértem az oldalhoz, s válaszolni szerettem volna neki, de addigra a kegyetlen hozzászólását levette. Megkérdezte, hogy ennyire utálom édesanyámat, mert előbb akarok meghalni, és jön az okítás az élet rendjéről, hogy először a szülőknek kell elmenni, vagy pedig álszent vagyok, s csak úgy írtam. Állítása sértő mindkét esetben, édesanyám a legdrágább nekem, bárcsak az Isten megtartaná még nagyon sokáig. Vagy engem segítene minél előbb elmenni, nekem megváltást és nyugalmat adna.

Az élet kegyetlen, s annál is kegyetlenebb, mert születésem pillanatában még egy plusz keresztként mozgássérült lettem. Agyam teljes tiszta tudatában élek. Sokáig küzdöttem, harminchat évemig segédeszköz nélkül jártam. Egy műtét következtében tolokocsiba kényszerültem. Lassan küzdelmeim végéhez érek, mert elvesztek mindenkit, aki számomra fontos volt, aki mellett biztonságban és szeretetben élek. Azt tehetek, amit akarok, s így majdnem teljes életet élek.

Gondolkodtam már eltartási szerződésen, aki elgondozna, halálom után ő kapná összes vagyonom. Nehéz erre alkalmas személyt találni. Ismerve magam, emberibb lenne ez a megoldás, talán így tudnám folytatni megszokott életem alapvető feladatait, amely önállóvá, s céltudatosá tett. A fájdalmas elvesztésen talán felül tudnék kerekedni, és írhatnék tovább. Az írás lendületet ad nekem, ez az egyetlen elfoglaltság, ami még értelmet adhat a talpraállásra. Olvasóim számára talán félelmetesnek hangzanak a következő műveletek, ami egy egészségesnek természetes dolog. Egy szemérmes sérültnek, mint jómagam, aki csak akkor tud enni jóízűen, ha édesanyjával eszik, mert társaságban feszélyezve érzi magát rossz keze miatt. Hihetetlen, de még járni, s tornázni szeretnék, látva az emberek reakcióját, ők ezt kínlódásnak veszik, ami gyakran szomorúságot, s elkeseredettséget, okoz nekem. Hogyan is élhetnék egy intézetben, ahol rám szegeződnek a kíváncsi öreg szemek, akiknek az öregségen kívül semmi bajuk sincsen, azok meg se értenének. Lelki szemeim előtt látom magam, pár héten belül hanyatlik állapotom. Egy eldugott szobában rácsos ágyban fekszek, csontsoványan. Már nem is kommunikálok, olyan mindegy már minden. Összegömbölyödve, szívemre téve kezem, szeretteimet érzem gondolataimba burkolózva. Számomra megszűnt az élet.

2018. október 22.

Kísérő verseim: Végső menedék

Sokat gondolkodtam az
élet nagy dolgain.
Csalfa, vak remény a
felfogás, hogy az élet boldog.
Sokszor bizonytalan a lét, s nem
tudom, hol lesz a végső menedék.
Gyermekként biztatnak, hogy
jól tanulj, mert sokra viheted!
Sérültnek születni kemény sors!

Küzdeni nehéz, a fejlődést úgysem
veszi észre senki sem.
Lemondón legyintenek: roncs vagy,
mihez kezdjek most veled?
Szégyenemben föld alá süllyednék,
ha megnyílna alattam.
Elbújok, mert még van hova és kihez.
De mihez kezdek, ha nem lesz?
Akkor hol lesz a végső menedék?

2017. június 14.

Nem maradt más, csak a bánatom

Úgy unom már életemnek ezt a szakaszát.
Mért ilyen könyörtelen velem az élet?
Mire mindent elrendeztem,
s úgy éreztem, sínen vagyok, addigra
kirúgott a nagy úr, az igazgató Úr.
Így váltam megint hasztalan,
kiszolgáltatott földönfutóvá.
Agyam kilátástalan helyzetben dolgozik.
Majd szétduzzan, mint a lufi,
de megoldást nem talál,
megállás nélkül csak forog,
mint a motolla.

No nem vagyok ám goromba,
csak hagyjatok egy sarokban
régis szép időközön gondolkodni.
Amikor az iskolapadban még
csak nyiladozott az eszem,
s nem vágytam én nagy
dolgokra, csak egy szerető családra,
gyermekem ringathassam karomban.
Istenem, kérlek, vedd el tőlem
mihaszna életem még fiatalon.
Nincsen más nekem, csak a bánatom.
Ne hagy így megöregedni, ráncos
lesz az arcom, s a kezemet se
fogja senki se.
Meglátod, nem lesznek majd
könnyes arcok, mikor engemet temetnek.
Fejfámra csak ennyit írjatok:
Itt nyugszik egy hasztalan kiszolgáltatott,
kinek rengeteg bánata volt.

2015. május 03.

53. Elválaszthatatlanok

Megfagy a lelke, teste egészében remeg, szíve majd kiugrik a helyéről a félelemtől. Torka kiszáradva, mégis kiabálva beszél, közben rohan anyja életéért. Az a drága, őszinte lelkű csontsovány édesanyja ott fekszik az ágyában életéért küzdve. Halkan könnyezik, pedig nem szabadna magát felzaklatnia. Lánya félelmét látva zokogásba tör ki.

- Ne félj drága kincsem, virágos rétem, drága édesanyám! - csókolta végig verejtékező homlokát.

- Itt vagyok már veled, csak nagyon féltelek, tudod, Édesanyám.

Anyja kapaszkodott lányába.

- Ne sírj kérlek! - kérte halkan anyját könnyeivel küszködve. A roham elmúltával karjaiba véve édesanyját megittatta s bekente láztól kisebesedett ajkát. Mindent olyan hálával csinált, ahogyan édesanyja tette vele egykoron gyermekként. Fogta, mert érezni akarta, hogy van még neki.

- Anyukám nem tudlak elengedni, rajtad kívül nincs senkim a világon.

Anyja két éve ágynak esett, s azóta nem kelt fel, az orvosok nem tudják megállapítani a betegségének okát.

Jázmin egy pillanatra sem engedi el. Ápolja és vigyáz rá, megmondta, nem vihetik el mellőle, nem engedheti meg, hogy más ápolja imádott édesanyját. Vigyázni és óvni akarja, s szeretni élete minden percében.

Édesanyja betegen is az egyetlen támasza.

Megfürdette, és mielőtt lefektette volna, testét bekente sportkrémmel, s gyengéden bemasszírozta izmaiba, ilyenkor lazák lesznek végtagjai. Meleg volt a szobában, így nem kellett félnie, hogy megfázik anyja. Nagyon keveset aludtak, időt szakítottak a négy végtag átmozgatására. Jázmin félt ettől a feladattól, mert nem akart fájdalmat okozni anyukájának, hacsak felszisszent a fájdalomtól, Jázmin abba akarta hagyni a tornát.

- Kérlek szépen, folytassuk a tornát! - kérte anyja. Könnyeivel küszködve mondta: - Nem szeretek szenvedést okozni, anyukám.

- Jólesik a torna - simogatta Jázmin arcát. - Csak még egy kicsit! - kérte könyörögve. Jázminnak a szíve is belefájdult, úgy sajnálta anyját.

- Ha nem bánod, inkább a kezedet masszíroznám anya, eleget gyötörtelek.

- Nem gyötörtél, csillagom.

Mellé ült, megsimogatta, érezte, nagyon vizes lett a hálóinge, levetkőztette, áttörölte az erőködéstől izzadt testét. Zöld tiszta hálóingét adta rá. Meleg pléddel betakarta, hogy meg ne fázzon, lábára meleg zoknit húzott. Egy kicsit hadd melegedjen az ágyban. Gőzölgő teáját az ablakba tette. Jázmin ölbe vette kicsiny, törekeny édesanyját, s a hintaszékbe ült vele.

Jázmin imádta édesanyját, gyengéden simogatta arcát, csókolta homlokát.

Anyja csak bújt lánya kezét fogva. Öröm csillant könnyes szemeiben.

Szegénykéje nagyon kimerült volt, csak a lánya közelségére vágyódott.

- Anyukám, te most nagyon ki vagy fáradva, érzem! - mondta Jázmin. - Úgy félek, mikor tornázunk, félttem a gyenge testedet, hogy eltörik valamid és azt nem élném túl. Én csak óvni, s vigyázni szeretnék rád, ha bajod történne, abba belehalnék.

- Semmi baj, drágám, ne beszélj így kérlek, zokog a szívem ilyenkor! - mondta anyja. Szükségem van rád, kislányom, - s vállára tette fejét.

- Nekem is rád, anya, félttem minden betegségben eltöltött pillanatodat - simogatta arcát. Nem engedlek el soha mellőlem. Együtt megyünk mindenhova, akár a csillagok, elválaszthatatlanok vagyunk. Nagyon szeretlek, édesanyám.

Anyjának potyogtak a könnyei, s nagyon forró volt a lehelete.

- Nyugodj meg édesanyám - kérlelte. - Kihűlt már a teád! - mondta. Kortyonként megitatta édesanyját. Anyja az életénél is jobban szerette lányát, hálás volt minden pillanatért, amiért vele lehet.

Már teljes sötétség borult az égre.

- Édesanyám, pihened kéne, már elgémberedett testednek jól esne a nyújtózás.

- Menjünk, kicsikém, te is elfáradtál - mondta kedvesen.

Lefeküdtek, s átölelték egymást. Évekkel ezelőtt megpróbáltak külön ágyba aludni, de anyja mindig olyan szomorú lett, ha leszállt az éj. Karnyújtásnyira volt tőle lánya ágya, számára távolinak tűnt. Vigasztalón mellébújt, s megnyugodva együtt pihentek pár órát. Csókolta, simogatta megtört arcát, anyjához bújva szorosán. Anyja mesélt, keze pedig lánya arcát simogatta, s közben az öröm átjárta lelkét.

- Anyukám, soha el nem múló szeretettel szeretlek téged. Aludj picit, fáradt lehetsz, mai rohamod sokáig tartott, s azóta nem szenderültél álomba.

- Veled akarok, lenni kislányom, téged vigasztalni, láttam, hogy megijedtél, így nem szabad, drágám.

- Anyukám, ne beszélj róla kérlek, nem tudok nélküled élni, még a gondolata is fáj. Te vagy nekem a mindenem ezen a földön, anyukám.

Könnyeivel küszködött édesanyja, de összeszedte magát, hogy elterelje lánya gondolatát, kinézett az ablakon.

- De szépen táncol a hold a tó tükrén, s a csillagok mind kísérik.

Jázmin már álomba merült, nem hallotta édesanyja utolsó mondatát.

- Aludj csak, édes gyermekem - suttogta anyja, akinek egyetlen bánata volt, hogy lányának nincs senkije rajta kívül.

Jázmin felriadt édesanyja köhögésére, karja közé vette szenvedő anyját, aki levegőért kapkodott.

- Túl vagy rajta, édesanyám, nagyon szeretlek! - csókolta arcát. Fájdalomtól összegörnyedt édesanyját ölébe ültette, s lassan itatta.

- Jázminom, édes kislányom, kérlek, többé ne vigyél kórházba, engem már csak szereteted éltet. - Könyörtelen volt látnom, ahogy ott álltál az ablaknál, kislányom, s hulltak a könnyeid értem.

- Édesanyám, rettenetes volt nélküled, akkor szedtem össze magam, amikor visszakaptalak. Javasolták, hagyjalak benn pár napot. Nem, köszönöm, válaszoltam, hazaviszem az Édesanyámat.

- Úgy fáj, kincsem, mindenem, de csak téged néztelek, kislányom.
- Láttam a hátadon a kemény ágy nyomát, felültettelek, hogy ne törjön tovább.
- Átöleltelek hevesen vert a szíved, arcod sápadtabb volt mint valaha, attól féltem, rosszul leszel.
- Nem tudtam mit tegyek anyukám, óvatosan simogattam fájó hátadat, könnyek szöktek szemedbe, mindjárt megyünk haza, édes kislányom, súgtad fülemben bizakodón.
- Ne félj kincsem, simogatom rád néztél, anyukám.
- Légy erős, kicsikém, itt vagyok veled, mondtad, s vállamra hajtottad fejedet.
- Szívemig hatottak szavaid, anyukám, szólni sem tudtam, csak simogattalak.
- Drága anyukám akkor már enyhült szívemnek kínzó fájdalma, amikor mellettem voltál.
- Szíved fölé hajtottam fejem, hogy érezd, mennyire szeretlek.
- Csodálatos, hogy újra velem, vagy édesanyám.
- Egyedül veled érzem biztonságban magam, kislányom, - gyengéden lánya arcát csókolta, kezét alig érezhetően simogatta.
- Kérlek nyugodj meg, drága édesanyám, megszakad érted a szívem.
- Ennyi fájdalmat már nem viselhet el gyenge szíved. Vigasztaljon a tudat, hogy itt vagyunk egymásnak örök szeretetben.

Letörölte patakozó könnyeit. Elérzékenyülve kérte: bújj hozzám, édesanyám, ahogy csak bírsz, s ne gondold másra. - Érezhetően jobban odasimult a vállához, erőtlen kezét lánya nyaka köré fonta. Már nem sírt, csak megértésre s rengeteg szeretetre volt szüksége.

Fejfájáscsillapítót adott anyjának, nagyon fáj a feje. Egy pohár tejet meg tudott vele itatni, s egy kis darab vajás kenyeret evett hozzá. Szeme csillant, mikor puszik sorozatával kényeztette. Olyan gyenge volt, hogy alig bírta kezét a lánya nyaka köré fonni. Beesett arcát lánya arcára tapasztotta, vágyódtak egymás közelsége után. Ölelte, amíg csak lehetett, de hagyta feküdni is. Anyja sosem szólna, hogy lefeküdj, inkább Jázmin fekteti. Szíve vérzik ugyan, ha leteszi, de tudja, jólesik neki a pihenés. - Nem megyek el mellőled, édesanyám, csak nyújtózz picit, kérlek. - Jázmin simogatja anyja kezét, még el nem bóbiskolt. Anya kedves hangjára ébredt. - Kislányom, kérlek, feküdj le. - Félálmban odabújt és átölelte anyját, elégedetten lánya arcához érinti arcát s elpihen. Megnyugvást ad neki lánya jelenléte, hogy hallhatja, érintheti és beszélgethet vele. Lelke sír, amikor lánya kedvesen és kellő óvatossággal karjaiba veszi. Tudja, nem így kéne lennie, de neki lánya öle a végső menedék.

Szívfacsaró volt a látvány, évekket ezelőtt még életerős volt édesanyja, aki rengeteget dolgozott. Most gyenge, s törekeny kis asszony lett, aki mára már csak lánya szeretetének él.

- Anyukám, tedd a vállamra fejed kérlek, hadd lássalak én is.

Édesanyja hátát simogatta, egyenletes mozgástól talán elszundikál. Nagyon feszes volt anyja háta az állandó görnyedt testtartástól, de nem bírta elviselni, hogy nem tudják egymást ölelni. Állandó fájdalmait karjai közt könnyebben viseli. Azt látni kell, ha az ebéd főzéséből visszamegy hozzá, milyen rajongással van érte anyja. Karjába veszi, simogatja, sokszor így pihenek egész délután. Anyja csak nézi lányát, s kezét fogja erőtlenül. Néha mindketten elkeselednek az élet megpróbáltatásain, könnyek közt vigasztalják egymást.

Hajnal felé már nagyon bágyadtak voltak a szemei édesanyjának, de úgy ragaszkodik lányához, hogy képes lenne fenn maradni.

- Anyukám, kérlek, feküdjünk le, tudom, nagyon zaklatott vagy, de semmi baj nem lesz, ne félj.

Óvatosan lefektette, lánya anyja karjai közé bújt. Jázmin úgy érezte, mintha anyja átölelte volna.

- Megható pillanattal ajándékoztál meg, kislányom, ezt már rég nem éreztem, édes gyermekem.

- Miért nem szóltál, ha ennyire hiányzik, anyukám?

- Szívem mélyén őriztem a legszebb érzést, melyet nekem adtál, amíg ölelhettelek.

- Ne sírj, kérlek, anyukám, ha így könnyebb neked, akkor így alszunk mostantól. Drága anyukám, aludj jól, szép álmokat kívánok.

- Neked is, édes kislányom! - és hosszan csókolta lánya homlokát.

Nyolckor ébredt Jázmin, anyja még aludt.

Három napja le se hunyta szemét drága anyja. Kiment a konyhába, elkészítette a reggelit, máskor anyja ilyenkor már mesélt Jázminnak a gyerekkoráról.

Jázmin három éves kora óta élt egyedül édesanyjával. Amit csak lehetett, megtett neki édesanyja. Hétfégenként hegyet másztak, imádták, amikor felértek a hegycsúcsra, ahol majdnem elérték a fehér fodros báránnyelvényeket. Estefelé sátrat vertek az erdei tisztáson, innen lesték a vadakat, ahogy vonulnak le a patakhoz inni.

A másik héten strandoltak, vagy moziba, színházba jártak. Egymásnak éltek, imádták egymást. Jázmin nem tudja másképp elképzelni az életét. Mióta édesanyja beteg, kicsit beszorultak a lakásba, de nem érdekli, mert a legdrágább kincse vele van.

Sokat gondolkodik anyja mozgásállapotán, de most az a fontos, hogy erőre kapjon, s hízzon. Szegénykét csak simogatva tudja masszírozni, s nagyon óvatosan, mert kiáll az összes csontja soványságától. Hallani sem akar rehabilitációs központról, félne, hogy az első megfázásba belehalna, s Jázmin is az elvesztésébe. Csak ő érhet anyjához, ő érzékeli szegénykéje fájdalmait. Szeretve lehet csak hozzá érni, hogy érezze, minden érintés szeretetből fakad. Drága édesanyja még mindig odaadó, minden kis mozdulata öröm lányának.

Anyja mindig jól nézett ki, emlékszik vissza, pirosposzsgás arca volt, és nagyon szolid kis teremtés volt.

Este van már, anyja még mindig alszik. Jázmin sírva, gyengéden simogatja anyja arcát és hideg lábát melengeti, melyben rossz a vérkeringés. Már két éve fekszik.

- Mi a baj, angyalom, miért sírsz?

Hirtelen összerezzen anyja hangjától.

- Édesanyám, annyira örülök, hogy felébredtél, végigaludtad a napot. Hiányoztál és nagyon féltettelek, ilyen sokat még nem aludtál, édesanyám.

- Hadd öleljelek, angyalkám, nem hagylak magadra, ígérem! - szemébe könny szökött. Egy kicsit bújj mellém, kérlek, kislányom! - kérte érzékenyen. - Elvett tőlem egy napot az alvás, hogy nem láthattalak.

Jázmin elsimította a haját édesanyja szeméből

- Annyira szép vagy, édesanyám, miközben mellébújt.

Lelkébe újra öröm költözött, hallgatva drága anyát.

Hangjából eltűnt a mély keserűség.

- Fáradt voltam, édes kislányom, szívem s lelkem megértette velem igaz szeretetedet. Szeretném ha az élet, még sok-sok évet adna nekem, hogy veled lehessenek.

- Szeretlek - zokogta Jázmin.

- Szoríts magadhoz, kislányom, ahogyan régen tetted, amikor nagyon örültél nekem.

- Minden mozzanatod itt van előttem, drágám, ezért olyan boldog még most is életem.

Jázmin csak ölelte, könnyei gurultak anyja sápadt kedves arcára.

- Meg fogsz gyógyulni, érzem, anyukám.

Édes lányához simult s közben befelé hulltak fájó könnyei.

- Hadd hozzam a vacsorádat, anya. Étlen s szomjan voltál egész nap.

Előbb megitta, megigazgatta párnáját, majd féltőn visszafektette. Csókokkal árasztotta el anyját, aki még a szeretett puszik ámulatát érezte, míg lánya visszaért.

Karjába vette gyönyörű mosolyában fürdő drága édesanyját.

Jázmin anyja arcát simogatta, s puszilta. Boldogan evett, jól esett neki a meleg húsleves.

Aztán karjaiba vette édesanyját, s gyengéden ölelkeztek, úgy, mintha még soha nem ölelték volna egymást.

Szeretetben, s hitüket megőrizve éltek még nagyon sokáig egymás örömére.

2017. december 21.

54. Gyöngy lovam újjászületése

Fantázia novella

A kandallóban tűz duruzsolt, dobta a meleget, hatalmas vörös lángja zorbát járt. Kint gyönyörű téli ruhába öltözött a táj. Fák és bokrok temérdek hótól roskadoztak. Az utcai fények vakító sárgán fénylettek, ragyogtak a csillagok az égen. A lovak már idegesen topogtak az istállóban, tudták, itt az idő egy kis sétára. Hanna kinyitotta az istálló ajtót, s nagy, fekete szemű Gyöngyéhez lépett. Átölelte fénylő fekete szőrű lovát. Lova vállára hajtotta fejét, nyugalmat árasztott gazdájának. Drága Gyöngye lefeküdt, hogy felülhessen rá. „Gyöngyöm, kedvesem, köszönöm, felállhatsz!” simogatta meg.

Hanna öt éve egy nagy viharban talált Gyöngyre.

Árokparton feküdt, vérző sebekkel hátán, s lábán, nagyon megverhették, felállni sem tudott szegény, csak feküdt. Leült mellé, fejét óvatosan ölébe tette, Gyöngy kínzó fájdalmak közt egyszer bánatos szemével ránézett. Abban az egyszeri tekintetben minden szenvedés, s kín meglátszott. Hanna zokogott a látványtól, az elvesztés félelme nyomasztotta szívét. Haza kell vinne ezt a szerencsétlen lovat, s meg kell gyógyítania bármi áron is. Hanna segítséget hívott, platóra fektették a lovat, mellé ült, fejét ölébe téve simogatta. Fél óra múlva már az istállóban meleg széna melengette átfázott testét. Az állatorvos megadta a kellő injekciót, de lemondón beszélt róla. Azon a karácsonyi éjszakán még felállt, Hanna átölelte nyakát: „Gyöngyöm, te aztán harcos vagy a javából!” törölte könnyeit maszatos arcáról. Nagy pelyhekben hullott már a hó, mikor éjféle misére harangoztak a templomba. „Legyen a neved Gyöngy, lovacskám, mert olyan drága vagy szívemnek. Életben maradtál, legszebb ajándékom te vagy Szentkarácsony ünnepén.” Gyöngy bágyadtan figyelt, s szemével követte Hannát, ha nem látta, idegesen topogott. Hanna hamar rájött, miért zaklatott, s szólt, mikor kiment, s ha visszajött, átölelte. Érezte az állat végtelen szeretetét és ragaszkodását, nagyon sok időt töltött vele. Gyöngy gyakran félt éjszaka, néha az istállóajtónak rohanva nyerített. Hanna igyekezett hozzá. Csitítva, ölelve simogatta, kis idő múlva lova lecsillapodott. Hanna szalmaágyba feküdt, Gyöngy csak a közelébe állt, két éjszakán át csak Hannát őrizte. A harmadik éjszakán oltalmat talált Hanna lábainál. Ha felijedt, Hanna megsimogatta, s újra elpihent.

Gyöngy négy hónapig gyógyult, Hanna végig vele maradt. Gyöngy ismerte a lány minden rezdülését, s szerette nehézkes kezét, ahogy naponta többször is végigkeféltte, s befonta sörényét. Egy nap Hanna, mikor úgy látta, lova ereje teljében van, kinyitotta az istálló ajtaját. „Menj, fuss kérlek, hadd lássam fáj-e még a lábad.” Gyöngy, mintha megmakacsolta volna magát, tapodtat sem mozdult. „Szerezz örömet nekem, kérlek!” - ölelte át nyakát, „én nem tudok futni veled”. Fekete bánatos szemével nézett a ló, pont úgy, ahogy rátalált. Hirtelen lefeküdt fejével bökdöste a könnyező lányt, mintha azt akarta volna, üljön fel a hátára. Óvatosan ráült, áttette jobbik lábát. „Kelj fel drága Gyöngyöm!” A lány gyengéden ölelte, arcát sörényébe temette, ne lássák könnyes szemét. „Gyöngyöm sétáljunk, veled vagyok, nem kell félned.” Gyöngy vidáman nyerített egyet, büszkén felemelte fejét, és szaladt Hannával a fenyők között. Hanna soha nem volt ilyen boldog, örült, hogy megmentett egy életet. Gyöngy idővel képes lesz feledni félelmeit, Hanna vigyázza, s óvja. Olyan furcsa, mintha mindketten óvnák egymást, ember és állat közt ez ritkaságnak számít. „Gyere Gyöngyöm, elég volt mára, pihentesd a lábad!” Szófogadón bement, letérdelt, hogy Hanna leszállhasson. Megölelte, s mélyen belenézett lova meleg szemébe. „Te vagy az életem, s a mozgásom, hátadon ülve érzem mozgásodnak egyenletes ritmusát. Drága Gyöngyöm, szépséges lovam, köszönöm az életed, hogy kínzó fájdalmaiból felépülve élni akarsz.” Gyöngy, mintha értené, vállára tette

fejét, úgy figyelte Hannát. Simogatta, s répával etette, majd lecsutakolta. Hanna egyedül élt nagy magányban, a férfiak mind elkerülték, pedig ő vágyott a szeretetre, s a biztonságra.

Két éve Szentestén kimennek a fenyvesek közé emlékezni, hogy megtalálta Gyöngyöt. Első alkalomkor Hanna szekéren akart menni, mert nem akarta, hogy Gyöngy túlságosan megizzadjon. De Gyöngy tapodtat sem mozdult, csak topogott a nő körül, túlságosan érzékeny volt, s megijedt, ha nem érezte hátán Hannát. Megértette, s a hátára ült, de megtiltotta neki, hogy a hóban lefeküdjön, még a végén megfázna.

Míg kiértek, volt ideje visszagondolni a régi családi karácsonyokra, amikor még mind együtt voltak, s pár perc a szeretet jegyében zajlott a fenyőnél. Édesanyja kezét fogta a fenyő alatt, s szíve szeretettől csordult, amikor a Mennyből az angyalt énekelték. A család az ajándékozás végén érezte igazán mindig az ünnep örömét. Amikor Hanna megkapta meglepetés ajándékát, örömétől zengett a ház, boldogsága kiült arcára, bármilyen kis ajándékot kapott. Nem szeretett ajándékot kérni, mindig úgy érezte, mindene megvan. Adni szeretett, s örömet szerezni, másoknak s családtagjainak. De amikor nem látta örömeiket arcukon, elbizonytalanodott, nem szólt, csak legbelül nyomasztotta, hogy mások nem tudnak örülni. Nagyon fájt neki, hogy a legszebb érzést nem adhatja át utódjainak, a tiszta örömet soha sem láthatja arcukon.

Hatalmas úrt érzett egy gyermekkori szenteste éjszakáján, amikor elment aludni. Annyira hiányzott neki mindkét nagyapja, úgy szeretne volna még egyszer látni őket, s magához ölelni, az ölükben ülni, és elbeszélgetni velük. „Istenem, mért nem engeded őket haza legalább Szentestén, a sötét, s hideg sírból egy kicsit feljöhetnének felmelegedni. Egyetlen egyszer még láthatnám is őket, talán megnyugodnék!” - zokogta. Még most is zaklatott volt a gondolattól, hirtelen Gyöngyét ölelte, ahogy csak tudta. Gyöngy érezte szomorúságát, s elkezdett futni, hogy újra mosolyogjon. „Gyöngyöm, drága lovam, menjünk haza, már nagyon hideg van.” Hátrafordította okos fejét, Hanna gyengéden megsimogatta. A holdnak gyönyörű fénye hazáig kísérte őket. Végre beértek a meleg istállóba, leszállt, s megölelte lovát, majd lecsutakolta, megetette és megitta. A ló vidáman hemperegett, mikor kijátszotta magát, leheveredett háta mögé, ahogy csak tudta, átölelte Hanna, s megeredt a könnye. „Drága Gyöngyöm, öt éve e napon újjászülettél, s veled együtt én is. Megváltoztattad az életem, hegyeken, völgyeken járunk, erdő mélyére is eljutunk. Szarvasok csoportos vonulását látni felemelő érzés.” Gyöngy fejét Hanna karjára tette. „Te vagy a leghálásabb, s a legbátrabb ló, akit csak ismerek. Boldog születésnapot kívánok, drága Gyöngyöm.” Azon az éjszakán friss szénaágyban pihent pár órát. Öröm és nyugodtság tükröződött Gyöngy fekete nagy szemében gazdája mellett.

2018. november 26.